Nostalgic

BARBARA CARTLAND

DRAGOSTE ÎN ÎNTUNERIC

ISBN 973-8251-00-1

PREȚ 16.500 LEI

Editor: Aurelian Micu
Lector: Angela Vasile
Tehnoredactor: Ana Croitoru
Coperta: Andy

Acest roman a apărut
pentru prima dată în limba engleză
sub titlul: LOVE IN THE DARK.

© by Barbara Cartland, 1979.

Traducere și adaptare în limba română de
GABI AGRĂPINEI.

Toate drepturile asupra acestui roman în limba română
aparțin editurii ALCRIS.

ISBN 973-8251-00-1

Colecția „ NOSTALGIC “

BARBARA CARTLAND

Dragoste în întuneric

ALCRIS

NOTA AUTORULUI

În ianuarie 1906, mașina de curse a lui Frank Marriott, Stanley Steam, a reușit recordul de 127,66 km/h pe plaja din Daytona. În același an, la salonul automobilistic de la Olympia, Rools-Royce a prezentat o nouă mașină cu șase cilindri, care avea să fie cunoscută pe vecie sub numele de Silver Ghost.

Uimitorul model a lui Henry Ford, Model T, produs în 1908, s-a vândut în cincisprezece milioane de exemplare până în 1927, când s-a renunțat la producerea lui.

În 1908 cursa New York – Paris a fost câștigată de Robert și Schuster, care au condus o mașină americană cu șase cilindri, un Thomas Flyer. Cursa a durat 170 de zile.

Capitolul 1

1907

Susanna coborî pe scările de serviciu și după ce străbătu culoarul, intră în salonul care nu prea era folosit.

Ăsta era drumul ocolit ca să intre în salon, deoarece dacă ar fi intrat pe ușa principală, Hibbert, valetul, ar fi insistat s-o anunțe.

Și felul ăsta de a intra în salon o intimida pe Susanna, deoarece acolo erau toate prietenele mamei sale, adunate în jurul măsuței de ceai și cafea.

La auzul numelui ei s-ar fi întors spre ea încetând să mai bârfească și ar fi privit-o cum înainta în cameră.

Știa cât de neatrăgătoare arăta: grasă și dizgrațioasă chiar și în rochia asta nouă. Nu avea talia subțire și elegantă pentru care mama ei era renumită.

Lady Lavenham era celebră pentru frumusețea ei, descrisă astfel în toate ziarele din Anglia, ba chiar atunci când se plimba prin parc oamenii se așezau pe bănci să o privească.

În realitate era una dintre cele mai frumoase femei de la Curte și de aceea era foarte invidiată în societate.

Faptul că cea de-a doua fiică era o ființă stearsă și urâtă, era crucea ei.

Susanna se uită în oglindă și se întrebă ce ar putea face cu fața ei rotundă și grasă pe care ochii, nasul și gura păreau prea mici.

De semenea, în loc să aibă părul galben strălucitor al mamei sale, sau cel negru al tatălui său, părul ei era o combinație neatrăgătoare între cele două culori.

De câte ori se studia în oglindă, invariabil se repezea la sertarul unde ținea cutia cu bomboane de ciocolată și ronțăia până când dulceața lor o făcea să se simtă puțin mai bine.

Numai mâncând putea să reziste oarecum asprimii mamei sau dezamăgirii tatălui său.

Sora ei, May, era atât de diferită. Fusese subțirică și drăguță încă înainte de a părăsi școala și a-și face debutul în societate.

– May este la fel de frumoasă cum erai tu când te-am întâlnit prima oară, îi spunea destul de des tatăl mamei ei, dar Susanna observa mica încruntare de pe fruntea ei albă, deoarece îi displăcea orice rivală, chiar dacă era vorba de propria fiică.

Dar un lucru era clar, în ceea ce o privea pe Susanna nu se punea problema de rivalitate.

După ce străbătu salonul intră în camera pentru corespondență și pe când se îndrepta spre salon își văzu imaginea reflectată în numeroasele oglinzi de pe pereți, arătându-i că era bondoacă.

Ăsta era cuvântul potrivit.

– Mai degrabă arăt ca o varză înfoiată! își zise în gând cu umor.

Talia îi fusese strânsă cu nădejde în corset, în dorința de a arăta mai subțire, dar în felul ăsta se umfla deasupra și sub linia taliei

Rochia pe care o purta, din mătase de culoare sidefie, care ar fi făcut-o pe May să arate ca o zeiță, pe Susanna arăta oribil.

– N-am ce să fac! își zise ea sfidător.

Dintr-o dată simți nevoia să mănânce o prăjitură cu înghețată, care știa că se servește la ceai, și străbătu repede camera spre ușa care dădea în salon.

Pe când apăsa ușor pe clanță și întredeschise ușa, își auzi menționat numele.

– În ce salon o s-o prezinți pe Susanna? se auzi o voce întrebând.

– Ah! În primul! Este o sarcină atât de obositoare, încât vreau să scap de ea cât mai repede.

– Si ce planuri ți-ai făcut pentru ea, Daisy? întrebă o altă voce.

Lady Lavenham râse, un râs muzical pe care admiratorii ei îl descriau ca pe un tril.

– Căsătoria, desigur, răspunse ea. Și foarte repede!

– Ai dreptate, o aprobă prima voce, pe care Susanna o recunoscu ca fiind a lui lady Walsingham. Și pe cine ai în vedere pentru ea? Un alt duce?

Urmă un hohot de râs la această remarcă, înainte ca lady Lavenham să răspundă cu răceală:

– Desigur!

Susanna realiză că degetele îi înțepeniseră pe clanță.

– Ce duce? Hai, spune, Daisy, la cine te gândești? o întrebă lady Walsingham.

– Cum sper că mă vei ajuta, voi fi cinstită și o să-ți spun că singurul potrivit este Southampton!

Au urmat țipete ușoare, urmate imediat de îndemnuri la tăcere când vorbea lady Lavenham.

– Dar, draga mea Daisy, Hugh Southampton nu are nici un ban!

– Exact! îi răspunse lady Lavenham. De asta va fi încântat să se însoare cu Susanna.

Au urmat alte îndemnuri la tăcere înainte ca cineva să spună întrebător:

– Vrei să spui că Susanna are bani?

– Sigur că da! îi răspunse lady Lavenham. Am crezut că știi că bunica ei, una dintre cele mai plictisitoare femei, i-a lăsat o moștenire.

– Ce grozav! Habar nu aveam! exclamă lady Walsingham, iar celelalte femei din jurul mesei scoaseră strigăte de uimire.

– Sărmana Susanna va avea nevoie de fiecare bănuț, continuă lady Lavenham. Toate știm că Hugh Southampton are nevoie de o soție bogată, așa că ce poate fi mai convenabil?

– Chiar așa! exclamă cineva. Zău, Daisy, ești un geniu! Dar totdeauna ai fost așa!

Era o nuanță de invidie în vocea celei care vorbise, deoarece lady Lavenham își făcuse o grămadă de dușmani datorită poziției sale sociale.

– Nu este drept, se plângeau ei adesea. Nu numai că este frumoasă și s-a căsătorit cu fermecătorul Charles Lavenham, care fiind un vânător desăvârșit este considerat persona grata în lumea sportivă, însă este și destul de amuzant ca să-l încânte pe rege și să-și mărite prima fiică cu marchizul de Fladbury, care la moartea tatălui lui va deveni duce de Haven.

Dar cea de-a doua fiică a lui Daisy era fără îndoială atât de grasă și stearsă încât va constitui o frână în ascensiunea meteorică a mamei sale spre vârful societății, poziție de care nu prea putea fi deposedată!

Si ca să afle că rățușca cea urâtă era o moștenitoare foarte bogată, era prea mult!

Cele mai multe doamne gândeau în sinea lor că ducele de Southampton, al cărui palat era gata să se prăbușească și care datora o grămadă de bani, va fi foarte încântat să-și vândă titlul pentru o soție care era bogată și englezoaică.

După cum se știa, el cam strâmbase din nas la câteva moștenitoare americane care traversaseră Atlanticul în speranța că-și vor găsi un soț distins.

Numai că cele mai prezentabile preferaseră duci mult mai renumiți, sau mai degrabă mamele lor îi preferaseră!

Conform unui cod nescris al societății din timpul regelui Edward, era știut că sarcina mamelor era să-și mărite fetele imediat ce părăseau pensionul, cu un bărbat situat cât mai sus pe scara socială.

Ceea ce simțeau fetele nu avea nici o importanță. Ascultând la ușă, Susanna și-o aminti pe May repetându-i întruna:

– Nu mă pot mărita cu el, Susanna, nu pot! Îl urăsc și când mă atinge mi se face greață!

Susanna și-o mai amintea pe May plângând în hohote, noapte de noapte.

Nimeni în afară de ea, nu i-a ascultat spusele și îmbrăcată în domnișoară de onoare. Susanna o urmase în biserica St. George din Piața Hanovra și o auzise rostindu-și jurămintele cu o voce înecată de lacrimi.

Din clipa în care și-a cunoscut viitorul cumnat, Susanna nu l-a plăcut. Deși avea chipul roșu datorită marii cantități de băutură pe care o consuma, era considerat de toată lumea, inclusiv de tatăl ei, ca unul dintre cei mai buni sportivi și țintași și nimeni nu și-ar fi putut închipui că May ar putea avea alte idei sau că l-ar putea considera pe marchiz respingător.

Când May se reîntorsese din luna de miere, albă la chip și cu cearcăne la ochi, pentru prima oară în viața ei nu mai discutase deschis cu sora ei mai mică.

Susanna își jurase atunci că niciodată nu se va căsători cu forța. Dar știa acum, în timp ce asculta, că nu va fi ușor să se opună.

Lady Lavenham își conducea soțul și copiii cu o mână de fier. Întâmplarea făcea ca să fie puțin interesată de cei din urmă, găsindu-i plictisitori când fuseseră mici, stângaci și obositori când deveniseră mai mari.

A fost mulțumită când, după două fete nedorite, a putut să-i dăruiască soțului ei un moștenitor. Dar asta, îi spusese foarte hotărâtă, era toată familia.

Henry era acum la Eton. Era un băiețel drăguț semănând foarte bine cu tatăl lui, iar în timpul vacanțelor, mama lui, ca o mare favoare pe care i-o făcea, îl lua adesea cu ea în caleașcă.

Era o favoare pe care i-o făcuse din când în când lui May, dar ceva de care Susanna nu avusese parte niciodată.

Era conștientă că mama ei o considera urâtă și grasă și niciodată n-ar fi admis lângă ea decât o persoană perfectă.

Asta însemna că îi era rușine cu cel de-al doilea copil al ei și de aceea Susanna era ținută deoparte mai mult decât May.

Era de așteptat ca cei mici să nu fie văzuți sau auziți prea des.

Când erau mici, la ora cinci erau aduși jos de dădacă și ținuți în salon exact o jumătate de oră.

Oaspeții mamei lor îi admirau și le dădeau din când în când câte o prăjitură. Apoi trebuia să stea liniștiți într-un colț până când dădaca îi lua și-i ducea sus în camera copiilor.

Era un obicei care o făcea pe Susanna să se simtă stânjenită încă din copilărie, și a simțit o mare ușurare când, după ce începuse să se îngrașe, mama ei considerase că două fete în salon era prea mult și de aceea May trebuia să meargă singură.

– Nu este corect, protestase May furioasă, când dădaca o îmbrăca într-una din cele mai bune rochii. De ce eu trebuie să merg jos și Susanna rămâne aici?

– Știi răspunsul la întrebare, o potolea dădaca repede. Trebuie să te supui mamei tale și să-i faci pe plac, altfel o să ai de suferit și o să-ți pară rău.

– Nu o să-mi pară rău, aș fi mulțumită dacă ea nu m-ar dori, îi replica May, dar oricum era dusă jos.

Susanna era foarte mulțumită că era lăsată în pace. La fel fusese și când au fost la conacul Lavenham, în Hampshire.

Când erau la țară erau mult mai fericiți, deoarece erau eliberați de constrângerile la care erau supuși la Londra.

Puteau să călărească pe ponei, să se joace de-a v-ați ascunselea printre tufișuri, să fure piersici din livadă, și nu prea băgau în seamă petrecerile somptuoase pe care le dădea mama lor. Doar din când în când se uitau printre stâlpii balustradei la sosirea regelui.

Odată au stat la conac trei regi, în același timp, și deși au simțit că era patriotic să-l admire pe Edward, a fost inevitabil să-l considere atrăgător pe frumosul și brunetul rege Alphonso al Spaniei.

Dar era imposibil pentru copii să nu realizeze ce agitație era în casă când regele era unic invitat; asta deși erau în camera copiilor, situată la etajul trei în aripa de vest a conacului.

Atunci erau comandate din abundență provizii de vinete, legumă lui favorită, biscuiți de la Biarritz, săruri de baie și țigări.

O cameră urma să fie transformată în birou personal și birou telegrafic.Cablul urma să fie tras pe o distanță de zece mile până la conacul Lavenham.

Alaiul regelui cuprindea îngrijitori de cai, valeți, secretarul personal, ofițeri, iar în sezonul de vânătoare, încărcători de arme, cai și câini.

Fie că erau trei regi sau nici unul la conac, când privea invitații mamei sale coborând la cină, Susanna avea impresia că urmărea un alai regal.

Mama ei, cu talia de viespe și cu umerii goi, era acoperită cu diamante, de la tiara așezată în părul coafat cu grijă până la cataramele bătute cu diamante mici, de la pantofiorii de satin.

Doamnele care o urmau erau la fel de împodobite, dar nu atât de frumoase.

De asemenea, fiecare gentleman care stătea la conac, își aducea cu el un valet, iar fiecare doamnă avea cu ea o cameristă care-i căra geanta mare de piele plină cu bijuterii și pe care era aplicat propriul blazon.

Când regele Edward era invitat la conac, tiarele, colierele, broșele, cerceii și brățările acopereau doamnele la fiecare cină.

Toată suflarea de la conac, ba chiar și din camera copiilor, știa că regelui îi plăcea ca femeile să strălucească, și mustrarea aspră făcută ducesei de Marlborough care apăruse la cină fără tiară, a fost foarte grăitoare.

Susanna o privea pe May punându-și bijuteriile Haven, când venise acasă cu soțul ei, curând după ce se căsătorise.

Tiara de smaralde și diamante care semăna cu o coroană avea și un colier din diamante și smaralde, împreună cu broșă imensă pe care May și-o prinsese la decolteul rochiei.

– Arăți ca regina din Saba! exclamase Susanna.

Apoi văzuse nefericirea din ochii surorii sale și realizase că nici o bijuterie, indiferent cât de grozavă ar fi fost, nu putea compensa ceea ce îndura ea lângă marchiz.

– Ești foarte... nefericită, May? îi șopti ea.

May nu s-a uitat la sora ei, pur și simplu a privit fix în oglindă, ca și cum nu și-ar fi văzut propria imagine ci ceea ce o aștepta în viitor.

Pentru o clipă Susanna a crezut că n-o să-i răspundă. Apoi sora ei îi răspunse cu voce de om bătrân:

– Nu pot să vorbesc despre asta, Susanna. Nu este nimic de zis, nimic de făcut, așa că nu pune întrebări.

După asta Susannei i s-a părut că May a evitat-o intenționat până când a plecat împreună cu marchizul, în caleașca lui de călătorie.

O sărutase la plecare și pentru o clipă Susanna a avut senzația că sora ei se agăța de ea ca și când n-ar fi dorit să mai plece.

Deși nici una din ele n-a spus nimic, Susanna știa că era o agonie pentru May să-și părăsească familia și să plece cu bărbatul pe care-l ura și căruia acum îi aparținea.

– Așa ceva mie n-o să mi se întâmple, își jurase Susanna în gând.

Acum, stând la ușa salonului, simțea că ceea ce auzea era sentința ei.

Închise ușa foarte încet, apoi se întoarse pe drumul pe care venise, sus în dormitorul ei, care era lângă clasa de studiu, la al treilea etaj.

La Londra, camera copiilor fusese rebotezată clasă de studiu, după ce dădaca fusese înlocuită de o guvernantă.

În timp ce dădaca fusese aceeași de la început, guvernantele se schimbau frecvent și acest lucru i se datora lui lady Lavenham care nu le plăcea, le găsea incompetente și nu obosea s-o repete întruna.

– Pot să spun Înălțimii Voastre că contesa de Bressington a fost foarte mulțumită de mine și am stat zece ani acolo, o auzise Susanna spunându-i mamei sale pe una dintre guvernante.

Plecase, și la fel făcuseră și celălalte două guvernante care urmaseră. Apoi, când Susanna era din e în ce mai îngrijorată, miracolul se întâmplase.

Domnișoara Harding era o profesoară cu destul de mult tact ca s-o neutralizeze pe lady Lavenham, și care a reușit să capteze interesul elevei sale.

Din nefericire May a stat cu domnișoara Harding doar un an înainte de a se mărita, dar Susanna a petrecut cu ea peste doi ani.

Pentru ea, domnișoara Harding fusese o revelație deoarece nu numai că putuse să-i răspundă la toate întrebările care o nedumereau, dar și să-i îndrepte curiozitatea spre acele surse unde putea găsi singură răspunsurile.

Lady Lavenham nu era deloc interesată de educația fiicei sale, cu excepția faptului că trebuia să învețe să vorbească fluent franceza și italiana.

Adesea, lordul Lavenham spunea că era plictisitor pentru el atunci când stătea la Sandringham, deoarece trebuia să converseze atât în franceză cât și în engleză în timpul cinei, ba câteodată trebuia să folosească ambele limbi în aceeași propoziție.

Dar lady Lavenham nu avea astfel de probleme și era hotărâtă ca fiicele ei să se descurce bine măcar în această direcție.

Altfel îi era indiferent ce învățau sau nu, cu excepția faptului că trebuiau să se priceapă la gospodărie și să fie capabile să adune o notă de plată și să scrie un cec.

Ea nu făcea niciodată aceste lucruri, deoarece își angajase o secretară extrem de eficientă.

– Dacă nu vreți să fiți înșelate de servitori tâmpiți sau hoți, trebuie să știți cum să folosiți banii și să socotiți, le spusese fetelor.

În această direcție lady Lavenham se deosebea de celelalte contemporane ale ei, care abia înțelegeau aceste probleme în care ea se descurca de minune.

Oricum Susanna se revoltase când auzise că trebuie să învețe doar aritmetică și verbe franceze și italiene.

Începuse să fie interesată de istorie, dar apoi realiză că și literatura putea fi fermecătoare, citind romanele care erau la modă atunci, și nu povestioarele insipide care apăreau în revistele pentru femei.

Când citea uita că era o dezamăgire atât pentru tatăl ei cât și pentru mama ei, își uita aspectul fizic.

Domnișoara Harding a fost cea care a învățat-o despre artă și a făcut-o să aprecieze tablourile care atârnau pe pereții casei din Londra și pe cele pe care le putea admira la National Gallery.

Niciodată până atunci, nu-și dăduse seama că mama ei ignora aceste lucruri, în schimb era mai îngrijorată de plantele din seră și de florile care împodobeau salonul, decât de comorile acumulate de strămoșii familiei Lavenham.

Pentru Susanna era o lume nouă!

Împreună cu domnișoara Harding scotoceau prin librării după albume care reproduceau picturi celebre din renumitele galerii europene, ca de exemplu Luvrul din Paris sau Uffizi din Florența.

De câte ori găsea o pictură care-i plăcea în mod deosebit, Susanna simțea că într-un fel îi aparținea ei și că acest sentiment nu-l putea explica în cuvinte.

Apoi, brusc, pe la începutul anului, lady Lavenham i-a spus domnișoarei Harding că avea să-și încheie serviciul peste trei luni.

Fără să mai aștepte o explicație de la guvernanta ei, Susanna s-a grăbit să coboare scările spre camera mamei sale și s-a năpustit înăuntru așa cum n-o mai făcuse până atunci.

– Am auzit, mama, că i-ai dat un preaviz domnișoarei Harding! țipă ea. De ce? De ce trebuie să plece? Nu vreau s-o pierd!

Lady Lavenham ștatea întinsă pe un șezlong, îmbrăcată cu o rochie ușoară de șifon, care era la modă printre doamne și se purtau după-amiaza la ora ceaiului.

Susanna a înțeles că era o ușurare pentru purtătoare după ce stătuseră încorsetate toată ziua.

Era prea inocentă ca să-și dea seama că de fapt acele rochii fuseseră inventate pentru alt scop.

Oricum, era conștientă că atunci când mama ei era la Londra, regele și câteodată alți gentlemeni solicitau o întrevedere particulară exact între orele când nimeni, sub nici un motiv, nu o putea deranja.

Din fericire, acum erau la țară și lady Lavenham era singură, musafirii urmând să sosească a doua zi.

– Fii bună și nu mai năvăli așa în camera mea, îi spusé lady Lavenham cu o voce de gheață, care de obicei o făcea pe fiica ei să se cutremure.

Pe moment Susanna era prea supărată ca să se mai sperie.

– De ce i-ai spus domnișoarei Harding să plece, mamă? o întrebă ea.

– Ești mai caraghioasă decât de obicei! îi replică lady Lavenham. Ești ciufulită și ai o pată de cerneală pe rochie.

– Ți-am pus o întrebare, mamă!

– Atunci probabil că va trebui să-ți explic ca să înțelegi, îi răspunse lady Lavenham. Ai peste optsprezece ani, prea bătrână ca să fii debutantă, deoarece sezonul trecut ai fost în doliu și nu ai putut să fii prezentată.

Susanna o privi cu ochi mari.

– Și din cauza asta domnișoara Harding trebuie să plece?

– Sigur! N-o să ai nevoie de guvernantă când o să fii în vizită și presupune că oricât de plictisitor va fi, eu o să fiu cea care te va însoți peste tot.

După felul în care vorbise era clar că lady Lavenham găsea această sarcină extrem de neplăcută. Apoi, înainte ca Susanna să poată vorbi, adăugă tăios:

– Pentru numele lui Dumnezeu, du-te sus și aranjează-te. Domnul știe dacă vreodată o să te fac să arăți prezentabilă.

Pentru un moment, Susanna a rămas privind-o fix pe mama ei. Apoi roși și întorcându-se pe călcâie părăsi camera.

Sus, se duse direct în dormitorul ei și se așeză pe pat, având impresia că lumea se năruia în jurul ei.

Era o prostie, dar uitase că trebuia să-și facă debutul în societate, urmând să fie cărată de la un bal la altul, de la o recepție la alta, așa cum pățise și May. Și mai știa că va urî fiecare clipă.

Cum putea să se simtă bine știind că mamei sale îi era rușine cu ea? Si că nici un bărbat nu va dori să danseze cu ea, decât dacă era nevoit s-o facă?

Niciodată nu se gândise la faptul că prezentarea ei în societate însemna despărțirea de domnișoara Harding.

În acești ultimi doi ani fusese mai fericită decât fusese în întreaga ei viață, dar acum știa că paradisul urma să ia sfârșit, deoarece trebuia să-și facă intrarea în lumea bună.

Vara trecută fusese imposibil deoarece murise bunica ei și fusese în doliu; culoarea neagră o făcuse pe mama ei să arate superb, în timp ce ea arăta ca o cioară grasă!

Dar acum, la optsprezece ani și jumătate, va apărea în societate și era destul de inteligentă ca să-și dea seama că din punctul de vedere la mamei sale, acest lucru va fi un dezastru!

Ideea era atât de îngrozitoare încât Susanna își căută punga cu bomboane pe care o cumpărase la magazinul din sat, și înghiți pe nerăsuflate câteva.

– O să arăt oribil si o să mă simt la fel, își zise în gând. Si domnișoara Harding va pleca și nu voi avea cu cine să mai vorbesc, nimeni nu se va interesa de ce gândesc sau ce vreau să discut.

Apoi totul se petrecu cu viteză. Se făcură planuri pentru deschiderea casei din Londra, se organiză plecarea de la țară și veni timpul ca domnișoara Harding să-și ia la revedere.

În noaptea dinaintea plecării, Susanna plânse până când i-au secat lacrimile.

– Ce o să mă fac fără tine? hohoti ea. Tu ești singura persoană care a fost bună cu mine, singura persoană care m-a tratat ca pe un om. Când vei pleca voi rămâne singură cuc.

– Ca să fiu sinceră, Susanna, nu prea am ce să te mai învăț, îi spuse domnișoara Harding cu vocea ei calmă.

Susana fusese atât de surprinsă încât se opri din plâns și se holbă la guvernanta ei, cu obrajii uzi de lacrimi.

– Este adevărat, îi zise domnișoara Harding. Cred că ți-ai dat seama până acum că ești inteligentă, mult prea inteligentă pentru viața pe care urmează s-o duci.

– Dar... va trebui... să o duc, îi răspunse Susanna.

– Presupun că da, zise domnișoara Harding cu un oftat. Și pentru o fată născută într-o familie bună, nu există nici o altă alternativă. Dar asta nu te împiedică să gândești, să citești și să alli cât mai multe.

– Pentru ce? o întrebă Susanna cu amărăciune.

– Pentru tine, îi răspunse domnișoara Harding.

Tăcu o secundă, ca și cum își alegea cuvintele.

– Unii oameni sunt foarte fericiți cu viața pe care o duc, încântați la ideea că mâine vor da o petrecere și mai mare decât cea de ieri, dar cred că tu ești diferită.

– Sper, murmură Susanna.

– Sunt sigură și de aceea cred, Susanna, că tu întotdeauna îți vei găsi noi orizonturi pentru tine. Dacă nu poți face tot ceea ce vrei, cel puțin poți s-o faci în imaginația ta.

Suasnna își strânse mâinile cu putere.

– Dar... tu nu vei fi aici... să mă ajuți.

Domnișoara Harding a făcut o pauză înainte să-i răspundă.

– Întotdeauna am crezut că atunci când avem nevoie de ceva foarte mult, și vorbesc din punct de vedere spiritual și nu material, există cineva care să ne conducă și să ne ajute. Dacă nu este o persoană, este o carte, muzica sau o rugăciune; niciodată nu suntem singuri.

Susanna rămase nemișcată pentru moment.

– Înțeleg ce-mi spui, dar va fi greu, foarte greu, și aproape imposibil să găsesc pe cineva care să mă ajute, printre prietenii mamei.

Domnișoara Harding era de acord cu ea, dar în același timp considera că nu era bine să i-o spună.

– Trebuie să crezi în tine, îi răspunse în schimb. Trebuie să-ți găsești propriul drum, să-ți alegi propria direcție; și pentru că te știu atât de bine, cred că o să reușești și nu te vei înșela.

– Sau pe tine, adăugă Susanna încet.

– Mă voi gândi la tine și lasă-mă să-ți spun, niciodată nu voi avea o elevă la care să țin așa de mult sau în care să-mi pun atâtea speranțe, îi spune domnișoara Harding.

Cuvintele ei îi umplură ochii de lacrimi, dar nu erau lacrimi de supărare ci de bucurie, pentru că nimeni nu o lăudase în așa fel până atunci.

Când domnișoara Harding a plecat, Susanna a plâns din nou, deoarece nu putea să se abțină. Simțea că urma să înceapă o viață nouă, din care nu știa nimic.

Lady Lavenham a dus-o la Londra mai devreme ca de obicei, deoarece Susanna trebuia să-și facă o garderobă nouă.

În fiecare dimineață mergeau prin magazine și petreceau ceea ce Susannei i se păreau ore lungi, alegând materiale, făcând probe, cumpărând pantofi, mănuși, umbrele, pălării, lenjerie, făcând-o să se gândească la o expediție care ar putea dura cel puțin douăzeci de ani.

– Măcar trebuie să încerc să te fac să arăți prezentabil, îi spuse mama ei tăios, când Susanna aprecie că avea prea multe rochii.

Apoi adăugă:

– Tatăl tău a spus că pot cheltui cât vreau, așa că ar trebui să-i fii cel puțin recunoscătoare, chiar dacă din nefericire nu pot să-ți îndrept chipul sau silueta!

Fiecare moment pe care l-a petrecut cu mama ei a făcut-o pe Susanna să se simtă și mai neînsemnată. În fiecare vitrină, în fiecare oglindă putea vedea diferența dintre ele.

Intonația vocilor prietenelor mamei sale, atunci când le întâlneau pe Bond Street sau în magazine, ar fi făcut-o să râdă, dacă n-ar fi fost așa de dureros.

– Daisy, dragă! exclamau ele. Arăți superb, ca o zi de primăvară! Ah! Ea este Susanna?

Întotdeauna era o pauză înaintea acestor trei cuvinte. O pauză care-i arătau Susannei că ele erau surprinse și puțin șocate de apariția ei.

Si mai știa că croitoreasa gândea că era o pierdere de timp să-i facă rochii noi, dar având în vedere că sumele de bani pe care le primea erau tot atât de mari ca efortul pe care-l depunea, acceptase.

O încorsetau în corsete cu balene, atât de strâns încât abia mai putea respira. Toate hainele pe care le încercase, indiferent de materialul din care erau făcute, o arătau grasă.

Acasă veniră coafeze care încercaseră tot felul de coafuri.

Când mama ei veni să vadă rezultatul, era clar că nu reușiseră prea mult și ele ridicaseră din umeri, vrând să spună ca mai mult nu putuseră face.

Probe și iar probe! Intrau și ieșeau din magazine.

În ultima lună Susanna nu făcuse nimic altceva și era aproape sfârșitul lui martie. Prima prezentare urma să aibă loc la începutul lui aprilie.

Începuse să numere zilele până la sfârșitul sezonului, câmd se vor putea întoarce la țară.

Acolo va putea să călărească; nu va fi nevoită să stea ore întregi în magazinele cu îmbrăcăminte! Se va putea plimba în grădină fără să fie însoțită fie de mama ei sau de menajeră, care mergea cu ea când mama ei era ocupată.

Îi lipsea foarte tare domnișoara Harding.

Deoarece simțea că în felul ăsta ar putea-o mulțumi pe fosta ei guvernantă, de câte ori mergea în oraș însoțită de cineva în afară de mama ei, se oprea să cumpere cărți.

Maldărul de cărți din dormitorul ei creștea pe zi ce trecea, dar nu prea avea timp să le citească.

Din fericire, până nu urma să fie prezentată oficial în înalta societate, nu trebuia să ia parte la petreceri, așa că venea jos doar ca să ia masa cu părinții ei când nu aveau musafiri, sau veneau doar rudele lor.

Când vorbeau și bârfeau, Susanna încerca să înțeleagă despre cine era vorba în bârfa respectivă.

Era ca și cum vorbeau într-o limbă străină și ea înțelegea doar jumătate din ceea ce spuneau.

Avea impresia că citea un roman prost.

Faptul că Isobel îl pierduse pe Henry care jucase tontoroiul în jurul ei mai mult de un an, ar fi fost mult mai interesant, dacă Susanna ar fi putut afla cine erau Isobel și Henry.

Că Bertie pierduse o mare partidă de vânătoare, deoarece într-o zi venise pe neașteptate acasă și descoperise ceea ce de mult bănuia, nu avea nici un sens pentru ea.

– Ah! De-aș fi la Lavenham, își tot repeta în gând.

Gândul la locul însorit, mirosul pădurii și la ceața străvezie care acoperea dealurile, avea efectul unei picături de apă dată unui om însetat în deșert.

Acum cutremurată, îngrozită, afla că nu va fi posibil să se mai întoarcă acolo. Urma să se căsătorească, și la fel ca May, să fie îndepărtată de tot ceea ce îi era familiar, de tot ce însemna pentru ea securitate în mica ei lume.

– Este imposibil! Nu voi putea face față la așa ceva! Nu mă voi mărita cu un bărbat care nu dorește decât banii mei! își zise în gând.

Știa, deși uitase, că atunci când împlinise zece ani nașa ei îi lasase o avere.

– Susanna! De ce Susanna? întrebase nedumerită atunci mama ei.

Apoi aflase că tatăl ei îi va administra averea până când se va mărita, dar acest lucru n-o interesase prea mult.

Lordul Lavenham era un om destul de bogat și foarte generos. Mama avea tot ce-și dorea și deși sumele pe care le cheltuia când dădea petreceri la reședința familiei erau astronomice, tatăl ei nu se plângea.

Adesea în casă erau treizeci de oaspeți, care-și aduceau câte doi servitori apoi mai era și numerosul personal care îngrijea imensa reședință în stil gotic. Acum, deoarece avea o avere, va fi ducesă si va locui în altă parte și mama ei va fi mulțumită pentru prima oară în viața ei!

Sus, în sala de clasă, care părea atât de goală după plecarea domnișoarei Harding, Susanna se trânti pe un scaun în fața seminelui.

Tot ce putea vedea în acel moment era chipul nefericit al lui May și auzea numai tristețea din vocea ei.

Se întreba dacă putea să meargă la May și să-i ceară sfatul, dar știa că dacă May nu reușise să-și oprească propria ei căsătorie cu un om pe care-l ura, era mai mult ca sigur că nu va face nimic pentru sora ei.

– Ce pot să fac? se întrebă Susanna și gândurile ei se întoarseră spre domnișoara Harding.

Numai dacă ar putea merge la ea. Numai dacă ar putea vorbi cu ea, știa că o va înțelege.

Dar domnișoara Harding îi scrisese cu două zile în urmă că se angajase la ducesa de Northumberland și plecase în nord.

– Trebuie să mă gândesc, își zise Susanna. Trebuie să mă gândesc calm și cu atenție cum să preîntâmpin ca așa ceva să mi se întâmple mie.

Avea sentimentul că până atunci mersese pe un drum drept și că brusc în fața ei a apărut o prăpastie.

– N-o să intru în panică, își zise. O să găsesc o portiță de scăpare.

Știa totuși că nu prea avea mari speranțe.

Cum putea să înfrunte dorința mamei sale, care fără îndoială îl va presa pe duce să-i ducă la împlinire planul, pentru că el avea nevoie de bani.

În afară de asta, mai exista și ultimul ajutor la care putea apela, regele!

Din frânturi de conversație Susanna înțelesese că regele își ajuta prietenii apropiați să-și mărite fetele în mod avantajos, cu nobili potriviți.

– I-am spus regelui, o auzi Susanna pe mama ei zicând o dată. Ești așa de deștept și de diplomat, ajut-o pe Vera să-și mărite fata cu contle de Bexley. Stii că va face orice îi spui. Suflă-i un cuvânt la ureche și totul va fi diferit.

– Și ce a răspuns Majestatea Sa? o întrebase lordul Lavenham.

– Sigur că a fost încântat că i-am cerut ajutorul, îi răspunse mama Susannei. Îi place rolul de Cupidon. Și trebuie să recunoști că în majoritatea cazurilor a avut mare succes!

– Puțini oameni au curajul să-l refuze pe rege, dacă asta își dorește el, îi spuse lordul Lavenham ușor ironic.

Susanna știa că mama ei nu ar ezita să-i ceară ajutorul regelui, dacă planul ei de a-și mărita fata cu ducele ar eșua.

– Până la sfârșitul sezonului voi fi măritată!

Susanna șopti cuvintele și scoase un țipăt ușor.

– Voi pleca, își zise în gând. Mă voi ascunde undeva.

Era un noroc că avea atâția bani, în cazul că va fugi.

Niciodată nu întâmpinase greutăți când îi ceruse bani secretarului mamei ei pentru a cumpăra cărți de la librăriile unde nu avea cont.

De asemenea, de când venise la Londra își dăduse seama că-i plăcea să aibă bani la ea și să dea câțiva bănuți numeroșilor cerșetori care întindeau mâini scheletice spre ea când ieșea dintr-un magazin scump și se îndrepta spre trăsura luxoasă.

– Ei au atât de puțin și eu atât de mult, își spunea în sinea ei.

Cu grabă, în spatele mamei sale, lăsă într-o mână murdară un bănuț de aur și știa, după expresia uluită și încântată din ochii triști ai femeii, că adusese o rază de bucurie, chiar dacă pentru puțin timp, cuiva care avea mare nevoie de ea.

– Dar dacă plec de aici, n-o să pot sta fără să fac nimic, își zise în sinea ei.

Se gândi vag că ar trebui să-și închirieze o cameră undeva și să citească toată ziua. Apoi știu că nu asta era soluția problemelor ei, deși încă nu găsise rezolvarea.

Pe un scaun lângă ea văzu un ziar mai vechi.

Tatăl ei era abonat la *The Times* și la *Morning Post* și de obicei le citea la micul dejun. Mai târziu servitorul le aducea la el în birou unde le răsfoia din nou seara sau, dacă avea timp, înainte de cină.

Susanna știa că i-ar pune o mulțime de întrebări dacă le-ar lua înainte ca el să le termine de citit. De aceea îi spusese valetului să i le aducă în camera de studiu a doua zi dimineață.

Ziarele erau de ieri, dar nu avea prea multă importanță, deoarece nu discuta știrile cu nimeni și nici nu era interesată de modă sau bârfe.

Acum citea ediția de ieri a ziarului *Times* și se întreba dacă va găsi o slujbă, nu pentru că avea nevoie de bani, ci pentru a-și umple orele de singurătate.

– Poate aș putea lucra într-o librărie, se gândi.

Apoi își aminti că acolo -iar putea vedea pe toți cei pe care dorea să-i evite.

Ceea ce-și dorea cu adevărat, se gândi în sinea ei, ar fi o slujbă într-o galerie de artă, deși avea sentimentul neplăcut că în toate galeriile pe care le vizitase de-a lungul timpului, văzuse numai bărbați.

– Ce pot să fac? se întrebă și se gândi că asta era cu adevărat o problemă.

– Nu mă voi mărita cu ducele! strigă cu voce tare.

Dar soluția nu era să fugă, ci să discute cu tatăl și cu mama ei și să le spună că nu avea nici o intenție să se mărite cu ducele sau altcineva pe care nu-l iubea.

Totuși, chiar când gândi acest lucru, știu că arătând așa cum arăta, nimeni n-o va iubi și că în societatea mamei sale, dragostea era ceva care apărea după căsătorie, nu înainte.

– Ce pot să fac? Oh! Doamne, ce pot să fac? se întrebă Susanna.

Deschise *Times*. Ce rost avea să caute un serviciu care nu exista decât în imaginația ei?

Apoi, în timp ce privea absentă ziarul întrebându-se ce altceva ar putea s-o ajute, îi atrase atenția un anunț publicat la rubrica Personal.

Îl citi fără să-l înțeleagă, deoarece mintea îi era în altă parte.

Pentru o persoană temporar oarbă, se caută un cititor dornic să călătorească în străinătate și care știe atât franceza cât și italiana. Prezentarea între ora zece și douăsprezece, în strada Curzon, nr. 96.

Susanna citi anunțul, dar nu înțelese imediat. Apoi își dădu seama că era ceva ce ar putea să facă.

În mod sigur putea să citească în franceză și italiană, apoi o altă propoziție îi atrase atenția.

Doritor să călătorească în străinătate.

Dacă pleca în străinătate, mama ei n-o va putea găsi. Nu se va întâlni cu ducele și nu va fi obligată să se căsătorească.

Citi din nou anunțul. Era o nebunie, își zise, sigur că nu va putea să facă așa ceva!

Apoi își aminti cuvintele domnișoarei Hărding:

– Ajutorul îți va veni când vei avea nevoie de el.,

Ăsta era ajutorul de care avea nevoie. Și dacă era așa, putea să fie atât de proastă încât să-l refuze, când îi venise din senin și o aștepta?

Simți cum inima începe să-i bată mai repede, se ridică de pe scaun și se duse la fereastră.

Ploua. Acoperișurile caselor se întindeau în fața ei, cenușii și mohorâte.

Asta este viitorul meu, se gândi Susanna. Doar dacă nu vreau altceva.

Dintr-o dată se hotărî.

Mă voi duce pe strada Curzon la nr. 96, își zise. Dacă mă vor accepta, atunci va însemna că ăsta este ajutorul pe care-l așteptam. Dacă mă refuză, atunci va trebui să caut altceva.

Capitolul 2

În timp ce urca scările imobilului de la numărul 96 din strada Curzon, Susanna văzu că era o clădire înaltă.

Băiatul care o însoțise de la reședința familiei Lavenham până acolo, sună la ușă și făcu un pas înapoi.

– Așteaptă-mă aici, James, îi spuse Susanna. Voi sta un minut sau mai mult, nu sunt sigură.

– Foarte bine, domnișoară, îi răspunse James.

Era un băiat liniștit de la țară și Susanna fusese încântată că el era de serviciu, când coborâse în hol, gândindu-se cum să scape.

Mama ei nu se scula niciodată devreme, iar tatăl ei deja își luase micul dejun și plecase. Așa că, singurul pericol era doamna Dawes, manajera, care ar fi considerat neacceptabil ca ea să plece singură și imediat ar fi anunțat-o pe lady Lavenham.

Susanna se gândise că singurul mijloc de a răspunde la anunț, era să fie însoțită de unul dintre băieții de casă.

Ar fi fost scandalos dacă ea ar fi mers singură, chiar și scurta distanță până pe strada Curzon și își dori să trăiască la țară unde putea merge oriunde fără să fie însoțită.

Era o zi senină, dar vântul bătea destul de tare și Susanna a fost nevoită să-și țină haina cu o mână și pălăria cu cealaltă.

Avea senzația că pornise într-o aventură, că nu făcea nimic necuviincios.

Apoi își zise că era posibil ca postul să fie deja ocupat.

La urma urmelor, ziarul pe care-l citise era vechi de două zile și probabil că o grămadă de oameni s-au repezit să răspundă unui anunț atât de tentant, și unul s-ar fi putut să fie acceptat.

– Cine nu vrea să călătorească în străinătate? se întrebă Susanna.

O dată fusese la Roma cu tatăl și mama ei, unde fuseseră invitați de prințul și prințesa Borghese, care aveau copii de aceeași vârstă.

Pentru Susanna fusese o adevărată încântare, iar copiii le arătaseră musafirilor lor englezi ruinele Romei cu o mândrie deosebită, insinuând că ei nu aveau așa ceva în Anglia!

Deși nu-i plăcuse atitudinea lor, Susanna nu-i luase în seamă. Nici nu-i ascultase în timp ce vizitau ruinele Coloseumului. Și-l imagina cum era când a fost construit.

Împărații romani stătuseră acolo în toată gloria lor, privind luptele gladiatorilor, și și-i imagină îmbrăcați în togile lor albe și cu coroane de iederă pe cap, păziți de soldați purtând uniformele magnifice ale legiunilor romane.

Tot timpul cât a stat la Roma, fusese visătoare, ceea ce-i atrăsese priviri încruntate de la mama ei.

Ușa se deschise și Susanna tresări ușor.

Un servitor stătea așteptând-o să vorbească, și după un moment de tăcere șopti, sperând că James n-o va auzi:

– Eu... am venit... în urma anunțului... din ziar.

El o privi oarecum surprins și ea se gândi că făcuse acest lucru fiindcă haina ei tivită cu blană era prea elegantă pentru cineva care dorea să se angajeze.

Dar nu avea alte haine, deoarece mama ei i le aruncase pe cele cu care venise la Londra.

– Pe aici, domnișoară.

Susanna îl urmă într-un hol de marmură și urcară scările care duceau la etajul întâi.

Servitorul deschise o ușă și fu introdusă într-un salon drăguț ale cărui geamuri dădeau spre o grădină din spatele casei.

– Vreți să luați loc, domnișoară? îi spuse servitorul și ieși din cameră.

Susanna privi în jur. Era bine mobilată, dar într-un stil bărbătesc, cu fotolii confortabile și nu cu acele imitații de mobilă franceză din secolul optsprezece, care erau la modă în cele mai multe saloane din Londra.

Cele câteva tablouri de pe pereți erau pictate de italieni, observă ea.

Ar fi vrut să le privească mai îndeaproape, dar îi era teamă că cineva ar fi putut intra în cameră și ar fi găsit-o fâțâindu-se prin salon, considerând-o curioasă sau obraznică.

Ușa se deschise și un bărbat mai în vârstă intră în cameră. Părul îi era înspicat cu gri iar în ochi și pe chip avea o expresie obosită ca și cum ar fi muncit din greu.

În timp ce se îndrepta spre ea, Susanna se ridică în picioare.

– Bună ziua, îi zise. Înțeleg că ai venit aici în urma anunțului din *The Times*.

– Așa este, îi răspunse Susanna. Dar poate ați găsit deja pe cineva?

– De fapt, da, au venit câțiva doritori, dar nu erau, așa cum am cerut, prea buni la franceză și italiană.

– Eu vorbesc ambele limbi.

– Înainte de a pierde mai mult timp, ar fi bine să dai un mic test. Ești de acord?

– Sigur că da, îi spusé Susanna.

– Atunci, vrei să vii cu mine, și să citești pentru cineva care n-o să te vadă, dar o să te asculte?

Susanna nu-i răspunse și după un moment bărbatul adăugă:

– Mi-e teamă că am uitat să mă prezint. Numele meu este Chambers și sunt secretarul personal al unui gentleman care a suferit un accident.

Ceva din felul în care rostise ultimele cuvinte o făcu pe Susanna să replice imediat:

– Îmi pare rău.

– Vei înțelege că este foarte tragic pentru un bărbat tânăr să știe că s-ar putea să rămână orb.

– În anunț ați scris "temporar orb", murmură Susanna.

– Asta sper, dar îți pot explica toate astea mai târziu, îi spuse domnul Chambers. Vrei să-mi spui cum te cheamă?

– Sigur, îi răspunse Susanna. Mă numesc...

Brusc își dădu seama că n-ar fi înțelept să-și dea numele adevărat. Domnul Chambers și stăpânul său ar fi putut auzi de părinții ei și ar face imediat legătura cu numele Lavenham.

– Mă... numesc... Susanna Brown, îi spuse.

Era primul nume care-i venise în minte și imediat ce-l rosti și-ar fi dorit să fi avut mai multă imaginație.

– Vrei să mă urmezi, domnișoară Brown?

Domnul Chambers deschise ușa și după ce străbătură un culoar intrară într-o altă cameră. Era mică și dădea într-o alta care, bănui Susanna, era un dormitor mare.

Susanna fu convinsă că această cameră cu un tapet vesel și cu perdele colorate fusese o cameră de odihnă în care existase un pat.

Acum patul fusese înlocuit cu o masă și două fotolii confortabile, unul așezat foarte aproape de ușa de comunicare între cele două camere.

Domnul Chambers îi arătă fotoliul de lângă ușă, iar Susanna nu fu deloc surprinsă.

– Vreți să luați loc, domnișoară Brown și să așteptați un moment? îi spuse el.

Susanna se așeză și domnul Chambers intră în camera cealaltă. Îl auzi vorbind calm cu cineva, dar nu auzi răspunsul.

Domnul Chambers se întoarse și-i întinse un exemplar din *Morning Post.*

– Te rog să citești editorialul. Nu va fi nevoie să vorbești mai tare decât de obicei, îi spuse el.

Se întoarse în cealaltă cameră și Susanna, simțindu-se puțin nervoasă, deschise ziarul și găsi editorialul pe pagina centrală.

Nu era nervoasă pentru că citea cu voce tare, ci datorită situației în care se găsea.

Domnișoara Harding îi spusese întotdeauna că citind cu voce tare înțelegea mai bine ceea ce scrisese în legătură cu diferite subiecte.

– Vei înțelege mai bine ritmul atunci când citești cu voce tare, îi spusese ea Susannei.

Adesea citeau pe rând cu voce tare piese de Shakespeare, domnișoara Harding interpretând unele roluri, iar Susanna altele.

Editorialul din ziar vorbea despre eforturile continue ale germanilor de a întrece marina britanică și-i ataca pe acei parlamentari care tărăgănau modernizarea navelor britanice de luptă.

Mulțumită domnișoarei Harding, Susanna pronunța perfect cuvintele și vocea ei era mai profundă decât a celor mai multe femei, și de o muzicalitate aparte deși ea nu se gândise niciodată la asta.

După ce termină de citit editorialul împături ziarul și în timp ce făcea asta domnul Chambers intră în cameră.

Îi zâmbi încurajator și-i întinse o carte. Luă cartea și văzu că era Candide de Voltaire, pe care o citise cu domnișoara Harding și pe care o considera o veche prietenă.

– Citește ce parte vrei, îi spuse domnul Chambers și o lăsă singură din nou.

Deschise cartea și alese pasajul care întotdeauna o amuzase apoi începu să citească în franceză, cu un elegant accent parizian pe care mama ei îl considerase atât de important.

Abia apucă să citească jumătate de pagină când domnul Chambers reveni în cameră.

Susanna își ridică privirea, întrebându-se dacă nu cumva se hotărâse că nu era bună și că nu dorea să-și mai piardă timpul.

Înainte de a putea spune ceva, el îi întinse o altă carte.

– Franceza dumneavoastră este excepțională, domnișoară Brown, dar bănuiesc că vi s-a mai spus asta.

– Mă bucur că vă place, zâmbi Susanna.

– Acum am vrea să vă ascultăm în italiană.

Domnul Chambers îi dădu o carte pe care ea nu o cunoștea, dar când o deschise văzu că era o critică a operelor italiene, comparate defavorabil cu cele germane.

Susanna nu era de acord cu ceea ce spunea autorul și nu se putu abține să nu imprime vocii ei un ton critic și întrebător.

Din nou domnul Chambers o opri înainte de a ajunge la capătul paginii.

– Mulțumesc, domnișoară Brown, a fost excelent. Acum domnul Dunblane ar vrea să vă întâlnească.

Susanna se ridică în picioare și-l urmă pe domnul Chambers în camera cealaltă.

Așa cum presupusese, era un dormitor mare. Draperii de catifea roșie acopereau cele două ferestre, iar tapițeria patului avea aceeași culoare.

În pat, sprijinit de mai multe perne, stătea un bărbat acoperit aproape în întregime de bandaje. Seamănă cu o mumie egipteană, își zise în gând Susanna, numai că bandajele erau albe și noi.

Îi dădea un aspect ireal sau parcă era o creatură din altă lume, desprinsă din romanele lui H. G. Wells.

Domnul Chambers se duse la pat și Susanna îl urmă.

– Domnișoara Brown este cu mine, cea pe care tocmai ai ascultat-o, îi spuse bărbatului care zăcea în pat.

– Citești bine, domnișoară Brown, îi zise domnul Dunblane cu voce răgușită.

– Mulțumesc, îi răspunse ea.

– Am nevoie de cineva care să-mi citească, având în vedere că eu nu pot vedea!

Susanna tresări atât la auzul cuvintelor cât și la amărăciunea din vocea bărbatului bandajat.

– Îmi pare... rău.

– Nu vreau mila ta! se răsti domnul Dunblane, aproape violent. Tot ce doresc este să fiu informat de ce se întâmplă afară, să uit de întunericul în care sunt înconjurat.

– Domnișoara Brown înțelege, interveni liniștitor domnul Chambers. Dar natural, ar vrea să știe dacă dorești să o angajezi

– Sigur că doresc s-o angajez, îi răspunse repede domnul Dunblane. Cu greu i-aș fi putut suporta pe toți ceilalți idioți care vorbeau franceza ca niște golani, iar italiana ca niște vânzători de înghețată!

Deși el vorbea tăios, Susanna nu se putu abține să nu chicotească.

– Te amuz, nu-i așa? o întrebă domnul Dunblane. Atunci mă bucur că cineva se amuză. Dacă vrei să știi cum este, încearcă aceste bandaje și încearcă să stai în întuneric.

Cum Susanna habar nu avea ce să-i răspundă, se uită rugător la domnul Chambers.

– Acum o s-o iau pe domnișoara Brown, domnule Dunblane, și voi face aranjamentele necesare pentru a ne putea însoți mâine, când vom pleca, îi zise.

Susanna își ținu respirația.

– Mai bine ai preveni-o ce fel de persoană sunt și că va trebui să mă suporte! îi replică domnul Dunblane.

– O să fac și asta, îi răspunse domnul Chambers și o trase spre ușă.

În timp ce-l urma spre ușă, bărbatul din pat i se adresă pe neașteptate.

– La revedere, domnișoară Brown. Îmi place vocea ta, ceea ce bănuiesc că nu poți spune despre a mea!

– La revedere, domnule Dunblane și mulțumesc că m-ați angajat. O să încerc să nu vorbesc cu accentul unui vânzător de înghețată!

Era imposibil să-și dea seama dacă îl amuza sau nu, dar simți că domnul Chambers era încântat de ea.

Se întoarseră în salon.

– Vrei să iei loc, domnișoară Brown? îi ceru domnul Chambers. Trebuie să te întreb câteva lucruri, deși este clar că ești foarte potrivită pentru această slujbă.

– Mulțumesc, îi spuse Susanna. Chiar vreți să părăsiți Londra... mâine?

– Aș prefera așa, îi zise domnul Chambers. Doctorii au spus că domnului Dunblane i-ar face bine un climat mai cald.

Văzu întrebarea din ochii Susannei.

– Are o vilă în împrejurimile Florenței. Acolo va avea liniște și confort și ne vom ruga ca operația, pe care a făcut-o acum câteva zile, să fie o reușită, adăugă el.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

– Domnul Dunblane a suferit un accident de mașină în America.

– În America!

– De fapt el este american.

– Habar n-am avut. Vorbește ca un englez.

– Aș putea spune că domnul Dunblane are o educație cosmopolită îi replică domnul Chambers cu un zâmbet. Englezii se așteaptă ca americanii să vorbească pe nas, cu un accent oribil, dar domnul Dunblane a studiat la Oxford și de atunci a stat mai mult în Europa decât în America.

– Presupun că a fost un accident oribil.

– A fost, recunoscu el. Deși a avut o mulțime de oase fracturate și arsuri pe brațe, cel mai mult au avut de suferit ochii.

– Îngrozitor! exclamă Susanna.

– L-am adus în Anglia ca să poată fi operat la Moorfields. Doctorii au insistat ca el să stea cu bandajul pe ochi cel puțin o lună sau mai mult. După aceea vom ști dacă operația a reușit sau nu.

– Vreți să spuneți, dacă va rămâne orb!

– Da, îi răspunse el. Sansa este de cincizeci la sută!

– Sper din toată inima ca operația să reușească.

– A fost operat de cei mai buni doctori din lume, îi spuse domnul Chambers. Dar trebuie să înțelegi, domnișoară Brown, că din cauza suferințelor, a spaimei că nu va mai putea vedea, domnul Dunblane nu este ușor de suportat.

– Înțeleg exact ce simte. Cred că toți am fi disperați și îngroziți la gândul că n-am mai putea vedea lumina soarelui.

– Atunci vei fi îngăduitoare cu el când va fi trist și morocănos și câteodată necioplit, ca să zic așa.

– Voi... înțelege.

– Acum să trecem la lucruri mai practice, îi spuse cu vioiciune domnul Chambers, scoțând un carnețel din buzunar. Vreau să-l îmbarc pe domnul Dunblane în trenul pentru continent mâine dimineață la ora zece, din gara Victoria. Călătoria până la Florența va fi foarte obositoare pentru el, dar am aranjat ca două vagoane private să fie atașate la trenurile obișnuite, și apoi va avea servitorii cu el.

– Și o infirmieră, presupun?

– Domnul Dunblane insistă să fie îngrijit de valetul său, care are puțină pregătire în această direcție. A refuzat cate-

goric ca o femeie să se fâțâie pe lângă el, și ca să fiu cinstit, domnișoară Brown, o să-ți spun că dacă am fi găsit un bărbat cu aceeași calificare ca a dumitale, domnul Dunblane l-ar fi preferat!

– O să încerc să nu mă comport prea feminin.

Era felul de remarcă pe care Susanna ar fi făcut-o în fața domnișoarei Harding. I se păru că domnul Chambers o privi puțin surprins, dar nu făcu nici un comentariu, ci luă creionul în mână.

– Ai pașaport? o întrebă.

– N... nu. Mi-e teamă că nu.

– Atunci trebuie să-ți obțin unul, imediat. Sunt sigur că nu vor exista dificultăți. Dacă vrei să-mi dai numele întreg și adresa...

Susanna gândi repede.

– Numele meu este Susanna Brown.

– Părinții tăi?

– Amândoi sunt morți.

– Numele lor?

– Walter și Elizabeth Brown, inventă ea.

– Și adresa ta, când trăiau părinții?

Din nou se gândi, dar până la urmă îi spuse:

– Satul Lavenham, Hampshire.

– Și adresa actuală? o întrebă domnul Chambers.

– Am sosit aseară la Londra, după ce am citit anunțul dumneavoastră, îi spuse Susanna. Am stat la niște prieteni, în Kensington.

– Și înainte de asta?

– Am stat la... niște prieteni de la moartea părinților mei.

Domnul Chambers îi privi însemnările.

– Mi-e teamă că-mi trebuie data nașterii, îi zise. Și mi-ar trebui certificatul de naștere, dar sunt sigur că mă pot descurca și așa.

Susanna realiză că ar fi o greșeală să-și spună vârsta reală, având în vedere că avea sub douăzeci și unu de ani. Atunci ar trebui să ia legătura cu tutorele ei.

Mai adăugă repede patru ani la vârsta reală.

– M-am născut pe 2 iulie... 1885.

– Mulțumesc, domnișoară Brown. Vrei să-ți trimit o trăsură mâine dimineață, sau preferi să ne întâlnim la gară?

– Cred că ar fi mai ușor pentru mine să ne întâlnim la gară, îi răspunse Susanna.

– Foarte bine. Un servitor te va aștepta la intrarea gării Victoria. Dacă cumva nu vă întâlniți, întreabă unde este vagonul domnului Fyfe Dunblane, care este atașat la trenul pentru continent. Sunt sigur că o să ajungi, dacă întrebi hamalul.

– M... mulțumesc, îi spuse Susanna tremurat.

Avea sentimentul că se lăsase dusă de val și că viitorul îi fusese hotărât într-un fel, care-i tăia respirația.

Putea să o facă? Putea să-și părăsească mama și tatăl și să înceapă o viață nouă de una singură?

– Ai uitat ceva foarte important! îi spuse domnul Chambers.

– Ce este? îl întrebă Susanna neliniștită.

– Nu m-ai întrebat ce salariu o să primești!

– Mi-e teamă că am uitat!

– Nu este prea înțelept din partea ta, îi spuse zâmbind. La urma urmei, sunt sigur că ești de acord că „salariul este acordat în funcție de calificare"!

– Da, sigur.

– Împreună cu domnul Dunblane am căzut de acord că salariul nimerit pentru o persoană cu o astfel de calificare este de douăzeci de lire sterline pe lună, masă și casă.

– Mi se pare foarte... generos, îi spuse Susanna.

Știa că era aproape de două ori mai mult decât primise domnișoara Harding de la mama ei și era surprinsă că ea va câștiga atât de mult.

– Ei bine, acum, pentru că totul este stabilit, sper că te vei simți bine la Florența.

– Este un oraș pe care am vrut dintotdeauna să-l vizitez, îi spuse Susanna cu sinceritate.

– Îți pot promite un singur lucru, că nu vei fi dezamăgită la Florența, îi răspunse domnul Chambers.

O conduse până în hol, îi strânse mâna și servitorul îi deschise ușa. Ieși în stradă, unde o aștepta James.

– Îmi pare rău că am stat atât de mult, James, îi spuse Susanna în timp ce se înapoiau spre casă.

– Nu-i nimic, domnișoară, mi-a prins bine o gură de aer proaspăt.

Pe când traversau strada, se întoarse puțin spre James, care mergea la un pas în spatele ei.

– Ți-aș fi foarte recunoscătoare, James, dacă nu ai pomeni la nimeni unde ai fost. Am fost la o prietenă pe care voiam s-o vizitez, dar nu cred că acest lucru i-ar face plăcere Înălțimii. Sale.

Își dădea seama că nu trebuia să se poarte așa cu un servitor și să spună asta despre mama ei, dar trebuia să se asigure că nu se vor pune întrebări despre ieșirea ei. Dacă ar afla camerista mamei ei unde a fost, imediat i-ar raporta.

Mergând pe stradă, Susanna avea impresia că trăia un vis și că tot ce se întâmplase făcea parte din el.

Oare putea să accepte poziția de cititoare pentru un bărbat străin?

Putea să-și părăsească familia și să plece în străinătate, la Florența sau în altă parte, fără să-i anunțe pe părinții ei? Asta ar stârni o furtună de proteste din partea lor.

Dar ce alternativă avea? Să rămână și să se mărite cu ducele de Southampton?

Știa că mama ei nu vorbise în vânt, când spusese că-l alesese pe duce ca viitor ginere și că va doborî toate obstacolele din calea ei.

Așa face mama întotdeauna, își zise în gând cu un oftat. Și dacă ar avea cea mai mică bănuială cu privire la ceea ce vreau să fac ar lua măsuri, chiar dacă ar trebui să mă încuie în dormitor până la nuntă.

– Nu are rost să lupt cu mama, îi spusese odată Henry, când îi fusese interzis să facă ceva ce dorea foarte mult. Întotdeauna câștigă. Este ca un tăvălug care distruge totul!

Era o descriere perfectă, se gândi Susanna, și știa că toată viața ei suferise din cauza mamei sale și că îi va fi imposibil să i se împotrivească acum.

În orice caz, cum o să mă pot descurca singură? Este o idee nebunească! își zise în sinea ei Susanna.

Dar alternativa era să devină ca și May, distrusă, îngrozită, proprietatea unui bărbat, care cel puțin pe ea o găsea atrăgătoare, în timp ce ducele...

Susanna nu trebuia să se gândească mai departe. Era conștientă ce va gândi ducele despre ea... grasă, stearsă, ultima persoană care ar trebui să devină ducesă.

Știa că, în afară de duce, cei pe care-i vor întreține pe banii ei vor râde pe la spate, dar în față se vor preface încântați.

Printre prietenii mamei sale nu exista loialitate, numai principiul de a menține aparențele.

În asta excelau, susținându-se între ei și făcând front comun împotriva criticilor celor din afara cercului lor.

Cum pot să fac un asemenea lucru? Cum pot?

Se pare că întrebarea i se învârtea în cap în ritmul pașilor.

Dar până când ajunse în fața ușii reședinței Lavenham, refrenul se schimbă:

O s-o fac! O s-o fac! O s-o fac!

*

* *

Susanna ajunse la gara Victoria puțin după ora nouă. Știa că era devreme și, așa cum se aștepta, nu era nici un servitor care s-o aștepte în fața gării. Oricum hamalul o conduse până la vagoanele particulare atașate la trenul pentru continent.

Erau două vagoane și stewardul păru tulburat când văzu că ea a ajuns acolo înaintea tuturor. Dar după ce Susanna s-a scuzat, i-a găsit un loc confortabil și i-a servit o cafea și un platou cu biscuiți.

Trebuia să se liniștească puțin.

I se părea imposibil că totul mersese atât de ușor, dar nu se va simți în siguranță decât după ce trenul se va pune în mișcare.

Ieri dimineață, după ce se întorsese acasă împreună cu James, urcase scările în fugă spre dormitorul ei și găsise, așa cum sperase, biletelul pe care-l pusese pe ușă cu „nu deranjați", la locul lui.

Asta însemnase că nimeni nu o căutase și nimeni în afară de James nu știa că ea părăsise casa.

– Nu m-ar surprinde, se răsti lady Lavenham. Dar problema este cum să te fac mai prezentabilă.

– Nu ai cum, mamă, așa că ami bine să o lăsăm baltă.

– Aș vrea eu să pot! îi zise lady Lavenham. Nu-i nimic, am un plan... așa că poți să lași totul în seama mea.

Susanna știa foarte bine care erau aceste planuri și acest lucru o întări atunci când scrise biletul pentru mama ei.

Îi luase ceva timp până să se hotărască ce avea să scrie în biletul pentru mama ei.

Am hotărât, mama, că nu sunt potrivită pentru viața socială si nici nu doresc să mă mărit. De aceea plec să stau cu niște prieteni și m-am hotărât ce o să fac în viitor.

Voi fi în siguranță, nu doresc să-ți faci griji si îți promit că voi avea grijă de mine.

Te rog să mă ierți pentru necazul ce ți-l pricinuiesc și nu încerca să mă găsești pentru că nu vreau să mă întorc până la încheierea sezonului.

Vă iubesc pe amândoi si rămân fiica voastră iubitoare,

Susanna.

* * *

Deși Susanna dormise puțin cu o noapte înainte, îi fu imposibil să doarmă când trenul începu să traverseze Franța.

Luxul în care călătoreau i se părea la fel de ireal ca și tot ce făcea. Erau însoțiți de servitorii domnului Dunblane, patru la număr, pe lângă valetul lui, domnul Chambers, și un alt bărbat, cu un grad mai mare, ceva între curier și majordom.

Susanna se simțea ca o persoană importantă, călătorind cu trenul regal.

La dispoziția ei fusese pusă o cabină și fără îndoială că și domnul Chambers și ceilalți au fost cazați la fel.

Se săturase să fie întrebată mereu dacă mai dorea ceva și se mira că domnul Dunblane nu o chemase încă.

Susanna află că deși vor schimba trenurile, nu vor părăsi vagoanele până când vor ajunge la Florența.

Era o provocare să inspecteze confortabila sufragerie unde urma să ia masa și dormitorul a cărui ușă dădea spre sufragerie. Știa că și domnul Dunblane avea parte de același lux.

Până la Dover călătoriseră cu două vagoane, dar până la Florența se mai adăugase unul și fără îndoială că oficialitățile care-i conduseseră au fost foarte impresionate de întregul alai.

– Probabil că domnul Dunblane este foarte bogat, își zise Susanna. Deoarece nimeni, în afară de rege, nu călătorea prin Europa înconjurat de atâta lux.

Era conștientă că unii dintre prietenii mamei sale aveau propriul lor tren, de exemplu ducele de Sutherland, și alți membrii ai aristocrației.

Adesea mama ei descria confortul trenului regal, cu care ea și tatăl ei călătoriseră la Sandringham sau al castelul Warwick, când regele se bucura de ospitalitatea contesei de Warwick.

Dar să traverseze Europa în acest fel, își zise Susanna în sinea ei, era o experiență pe care n-o va uita vreodată și își notă tot ce se întâmplase, chiar și faptul că stătea la fereastră într-o gară mică și privea expresia uluită a celor pe peron.

Era o încântare, după ce cinase doar cu domnul Chambers în sufrageria ei, să-și facă patul în dormitorul ei, știind totuși că marginea de metal a patului va fi foarte incomodă.

Se urcă în pat și luă una din cărțile pe care le adusese cu ea. Si era puțin cam greu să se concentreze, deoarece avea atâtea la care să se gândească.

Am fugit! Am scăpat cu adevărat! Si știu că mamei îi vor trebui câteva luni până să mă găsească și până atunci poate se va obișnui cu gândul că nu mă voi mărita, decât dacă voi dori eu!

Deși faptul că va rămâne nemăritată era un gând neplăcut, își zise că dacă tot se hotărâse să fie independentă atunci va putea face ce-i place: să călătorească sau să locuiască singură, fără ca cineva să se amestece în treburile ei.

Avea sentimentul că nu va fi așa de ușor, dar cel puțin făcuse un pas în această direcție. Dovedise că are curaj!

Adesea domnișoara Harding îi spusese că cea mai importantă virtute este curajul.

– Curaj, nu numai să înfruntăm viața, dar și să te cunoști pe tine însuți, îi spunea. Cei mai mulți oameni sunt prea înspăimântați ca să privească adânc în sufletul lor pentru că nu vor să afle adevărul. Asta trebuie să faci, Susanna, și pentru asta îți trebuie curaj.

Trebuie să înfrunt lucrurile cu sinceritate și curaj, se gândi Susanna. Știu exact cum arăt... grasă, urâtă, stearsă și este clar că nici un bărbat nu se va uita la mine, doar pentru mine. De aceea trebuie să-mi fac viața singură, fără bărbați,

Puse cartea jos și se lăsă pe pernă.

– Sunt norocoasă, foarte norocoasă, își zise. Am bani, așa că n-o să-mi fie frică de sărăcie. Din pură întâmplare am văzut anunțul în *The Times* și iată că am pornit într-o adevărată aventură de una singură și nimeni, nici chiar mama, nu mă poate opri!

Capitolul 3

Susanna dormea profund, când prin vis auzi pe cineva bătând la ușă.

Pentru o clipă nu realiză unde era, dar apoi deveni conștientă de zgomotul roților și își aminti că era în tren, traversând Franța.

Ciocănitul se auzi din nou și ea se ridică în șezut, aprinse lumina și întrebă cu teamă:

– Cine... este?

– Sunt eu, Clint, valetul domnului Dunblane.

Susanna știa cine era, nu-i mai trebuiau explicații. Domnul Chambers deja i-l prezentase pe omulețul subțire care-i spusese că era atât valet cât și infirmieră pentru domnul Dunblane.

– Ce s-a întâmplat?

– Pot să vorbesc cu dumneata, un moment, domnișoară?

Susanna se uită în jurul ei neajutorată, întrebându-se ce să facă. Apoi, trăgând puțin mai sus cearșeaful, îi spuse:

– Poate ar... fi mai bine să deschizi... ușa.

Valetul nici nu așteptă ca ea să termine, că deschise ușa. Stând în prag, nu făcu nici o mișcare să intre în compartiment.

– Domnul Dunblane, domnișoară, vrea să vii la el, îi spuse.

Susanna se holbă la valet.

– La ora... asta... din noapte?

– Noapte sau zi, pentru stăpân nu are importanță, domnișoară.

– Nu, sigur că nu.

– Vrea să-i citești. Este prost dispus și eu nu pot să fac nimic pentru el.

– Sigur, înțeleg, îi răspunse Susanna. Să mă îmbrac.

Valetul ezită un moment.

– Eu, unul, nu m-aș obosi cu asta, domnișoară, deoarece te vrea imediat. Si apoi, nu te poate vedea.

– Nu, ai dreptate, fu de acord Susanna. Vrei să mă aștepți în sufragerie?

– Așa o să fac, domnișoară, dar nu-mi place să-l las pe stăpân singur pentru mult timp, când este prost dispus.

– Nu voi întârzia, îi promise Susanna.

Cum valetul închise ușa, sări din pat și luându-și halatul, îl trase pe ea.

Era foarte drăguț și călduros, fiind confecționat din catifea roz și tivit cu pene de marabu. Mamei ei îi plăcuse și aproape că-l dorise pentru ea, dar renunțase și Susanna nu putuse să reziste tentației.

Știa că ei nu-i va veni așa cum ar fi arătat pe mama ei, dar oricum știa că arăta destul de decent.

După ce-și încheie și nasturele de la gât, era ca și când ar fi îmbrăcat o rochie ușoară de dimineață.

Părul era strâns la spate și legat cu o fundă și nu făcu nici un alt efort de a-l aranja, reamintindu-și cele spuse de valet că oricum domnul Dunblane nu poate s-o vadă.

Fără să se gândească luă cartea pe care o citise înainte de a adormi și se grăbi spre sufragerie.

Valetul o aștepta, și o luă înainte ca să deschidă ușa care ducea spre celălalt vagon.

Străbătură o sufragerie exact la fel ca cea din vagonul ei și apoi printr-o altă ușă intrară în compartimentul domnului Dunblane.

În mijloc era același pat cu marginea de metal, cu luminile de pe noptiere aprinse. Domnul Dunblane, în pat, arăta ca o mumie așa cum era bandajat.

– Unde naiba ai fost? îl întrebă domnul Dunblane, când îl auzi pe valet intrând.

– Am fost s-o aduc pe domnișoara Brown, așa cum mi-ați spus, sir. Este aici, gata să vă citească.

– Ah! A venit, nu-i așa?

Deși tonul era arțăgos, era o notă de surprindere în el.

– Da, sunt aici, îi spuse Susanna calmă. Și poate dacă vă citesc, o să adormiți.

– De ce să vreau să dorm? Nu fac nimic altceva, decât să zac întins pe spate! Habar nu am dacă este zi sau noapte, decât când îl aud pe Clint căscând de-i trosnesc fălcile!

– Bănuiesc că este obosit și cred că ar fi mai bine să se ducă să se culce puțin în timp ce eu vă citesc, îi zise Susanna. Cred că este în picioare de când am părăsit gara Victoria.

Domnul Dunblane nu-i răspunse, dar dădea impresia că era preocupat de ceea ce-i spusese fata.

– Foarte bine, Clint, șterge-o. Dacă o să am nevoie de tine, o să te sun. Presupun că auzi clopoțelul în compartimentul tău?

– Sună chiar lângă urechea mea, sir, îi răspunse Clint. Nu va fi dificil să-l aud.

Maniera în care-i vorbea ar fi fost numită de tatăl ei prea familiară din partea unui valet, dar bănuia după accentul american al lui Clint, că acesta nu era un valet obișnuit, tăcut și supus așa cum era cel al unui adevărat gentleman!

De asemenea bănuia că el își bandaja stăpânul că probabil se pricepea și la alte lucruri.

După ce Clint plecă, Susanna se așeză pe scaunul de lângă pat.

– Ce ați vrea să vă citesc?

– Sunt ceva cărți pe aici?

– Cred că am observat câteva în sufragerie și o să iau una, în cazul în care nu doriți să vă citesc din cea pe care am adus-o cu mine și pe care o citeam înainte de a adormi, îi replică ea.

– Clint te-a trezit, nu-i așa?

– Da, dar nu are importanță. Sunt bucuroasă că pot să vă ajut.

Deschise cartea, zicându-și în gând că domnul Dunblane o putea opri dacă nu-i plăcea ce-i citea. Oricum se gândi să-i explice:

– Citeam despre Lorenzo Magnificul, începu ea. Am simțit că este potrivit să știu mai multe despre el înainte de a ajunge la Florența.

– Ai mai auzit de el până acum?

– Sigur că da!

– De ce „sigur că da"? Cele mai multe femei, în special englezoaicele, știu puține despre istorie, și mai puține despre artă.

– Sper că eu știu destul despre amândouă, îi răspunse Susanna. De aceea sunt bucuroasă că merg la Florența, deoarece voi putea vizita Galeria Uffizi.

Apoi ezită puțin.

– Bineînțeles, dacă îmi dați voie? adăugă ea.

Urmă un moment de tăcere.

– Bănuiesc că la fel ca toate femeile îți închipui că arăți ca Venus a lui Botticelli când apare din valuri, îi zise cu o voce morocănoasă.

Susanna gândi că era amuzant că el credea așa ceva.

Dacă ar putea s-o vadă, și-ar da seama că nu arăta deloc ca Venus pictată de Botticelli sau de altcineva. Era gata să-i spună, dar se răzgândi.

De ce să se discrediteze în fața unui bărbat care nu o putea vedea? Când îi vor fi scoase bandajele, își va da sigur seama cum arăta ea în realitate.

Probabil că va fi amuzant, când îl va cunoaște mai bine, să afle ce fel de imagine își crease despre ea în mintea lui. Și același lucru era valabil și pentru ea.

Nu putea să-i vadă chipul; ar putea fi cel mai urât bărbat din lume sau cel mai frumos. Era imposibil să spună, având în vedere că era tot bandajat, doar cu o gaură prin care putea respira și una în jurul gurii, pe unde putea mânca și vorbi.

– Mi-ar plăcea să arăt ca Venus, îi zise cu voce tare. Dar am văzut numai o reproducere a faimoasei picturi a lui Botticelli și o să pot spune dacă este o asemănare doar după ce voi vedea originalul.

În timp ce vorbea realiză cu cine discuta.

– Dacă o să am posibilitatea, mi-ar plăcea mai mult să văd „Madonna cu înger zâmbitor" a lui Fra Fillippo Lippi.

– De ce? o întrebă brusc domnul Dunblane.

– Am văzut o reproducere foarte bună a acestei picturi, îi răspunse Susanna.

Nu-i mărturisi că aceasta atârna pe peretele reședinței Lavenham și că fusese adusă din Italia de bunicul ei.

– Și Madonna din acea pictură este idealul tău de frumusețe?

– Nu este doar frumoasă. Are și o privire foarte inteligentă. Se poate vedea în fruntea înaltă și de asemenea în expresia inteligentă din ochi.

– Așa că vrei atât frumusețe cât și creier, remarcă domnul Dunblane.

Se gândi că el nu credea cele spuse și că după părerea lui cele două nu puteau merge împreună.

– Cred că trebuie să fii foarte norocos și e minunat să fii frumos, îi spuse Susanna. Dar să ai creier este și mai grozav și te face să apreciezi viața altfel.

Bănuia că domnul Dunblane cântărea cele spuse de ea și pentru că nu voia să continue discuția despre frumusețe, deschise cartea.

– Aseară am citit despre familia lui Lorenzo, despre faptul că mult înainte de a primi titlul de Magnificul, devenise interesat de politică și de asemenea era un atlet cunoscut. *Două zile după moartea tatălui meu, a scris el mai târziu, deși eu, Lorenzo, eram foarte tânăr, având doar douăzeci și unu de ani, cei mai importanți bărbați din oraș și din stat au venit la reședința noastră să ne prezinte condoleanțe pentru pierderea suferită si să mă încurajeze să preiau conducerea orașului și statului, așa cum făcuseră tatăl și bunicul meu. Această propunere era*

contrară dorințelor mele, având în vedere că povara si riscul erau foarte mari, și am consimțit fără tragere de inimă. Dar am făcut-o ca să apăr pe prietenii noștri si proprietatea noastră pentru că ar fi fost rău pentru Florența dacă guvernul n-ar fi fost condus de un reprezentat al nobilimii.

Susanna se opri.

– Cred că Lorenzo se simțea singur și izolat, zise ea. La urma urmelor, era foarte tânăr.

În timp ce vorbea, aproape că uitase că nu discuta cele citite cu domnișoara Harding.

– A fost norocos, îi spuse domnul Dunblane. Deoarece poziția înaltă nu s-a datorat doar inteligenței sale, ci și încrederii prietenilor lui care l-au susținut cu loialitate.

– Dar și-a atras prietenii datorită calităților lui, argumentă Susanna. Dacă nu ar fi avut această calitate neobișnuită de a-și atrage prietenii, ar fi fost singur.

În timp ce vorbea se gândea cât de puțini prieteni avusese ea.

Fetele care veneau să le viziteze la țară se apropiaseră mai mult de May, iar ea era invariabil exclusă din cercul lor.

Nu este vina lor, își zicea adesea în sinea ei.

Asta se datora faptului că găsea că fetele de vârstă ei erau imature și îngrozitor de plictisitoare.

Chicoteau, își dădeau coate, vorbeau doar de haine și despre ceea ce vor face când vor fi mari.

Susanna zicea că fiind atât de neatrăgătoare aceste lucruri n-o interesau.

– Crezi că un bărbat ar trebui să se sprijine pe prietenii lui? o întrebă domnul Dunblane.

Deoarece aproape că uitase de el, tresări când îi auzi vocea.

– Sigur că trebuie să se bazeze pe ei, în special în situații ca cele prin care a trecut Lorenzo. Să ai încredere în prieteni este o calitate a fiecăruia și de aici poți obține o mulțime de satisfacții.

– Vorbești de parcă ți-ai fi dorit prieteni, dar nu ai avut parte de ei.

Susanna realiză că era periculos să vorbească despre sine.

– Pot să continuui? întrebă ea. O fi avut Lorenzo prieteni, dar a avut și o grămadă de critici. Guicciardini, de exemplu, care a spus că el dorea gloria și merite înaintea tuturor și că poate fi criticat pentru că punea prea multă ambiție chiar și în lucruri minore. Nu voia să fie egalat sau imitat în poezie, jocuri sau funcții și se mânia pe cei care-l imitau.

– Și ce părere ai despre asta? o întrebă cu ironie domnul Dunblane. Nu crezi că un bărbat dorește să exceleze în tot ce întreprinde?

– Sigur că bărbații vor să câștige la jocuri și în sport, îi răspunde Susanna. Nu există proprietar de cai care să nu dorească să învingă la Marele Derby sau la vânătoare să nu vâneze mai mulți fazani ca ceilalți.

Se gândea la tatăl ei în timp ce vorbea, și la numărul mare de păsări care erau omorâte la fiecare vânătoare, începând cu cea de la Sandringham unde cu doi ani în urmă regele împușcase un număr record de șapte mii două sute cincizeci și șase de păsări în patru zile.

– Deci ești de acord ca un bărbat să câștige în sport, spuse domnul Dunblane ca și cum ar fi dorit s-o provoace să continue. Dar despre celelalte realizări în viață – dorința de a avea

un titlu, care este foarte important în Anglia – lupta pentru bani, care bănuiesc că știi ce loc ocupă în America? Ești sigură că toate ambițiile sunt de admirat?

– Cred că depinde, spuse Susanna, după ce se gândi un moment. Depinde ce alimentează această ambiție. Vanitatea este discutabilă, iar puterea e de apreciat doar dacă este folosită pentru ajutarea altora – de exemplu politicienii care trebuie să folosească faima lor pentru binele țării. Iar în privința banilor, Francis Bacon spunea „banii sunt ca îngrășământul, este bun doar dacă-l împrăștii!"

Domnul Dunblane scoase un sunet pe care ea îl considera râs.

– Văd că ai răspuns la toate, domnișoară Brown. Și îmi imaginez că lecturile noastre mă vor forța să-mi pun creierul la contribuție dacă nu vreau să fiu nimicit!

Susanna nu-i răspunse și el continuă.

– Dar ai un avantaj în fața mea, tu poți să controlezi ce spui. Eu nu pot vedea nimic, doar întuneric.

Din nou ea remarcă nota de deznădejde în vocea lui care-i arăta Susannei că el își plângea de milă și că în orice clipă putea începe să-și blesteme soarta; era sigură că asta îl făcuse să trimită după ea.

– Cred că poate Lorenzo este un subiect prea controversat pentru această oră din noapte. Vreau să ascultați ceva, ce știu pe de rost. Poate asta vă va ajuta să vă liniștiți și să dormiți, ceea ce cred că ar trebui să faceți, îi spuse cu voce tare.

– Ești îngrijorată din cauza mea?

– Păi, sigur că da, ca toți cei din jurul dumneavoastră. Vreau să vă faceți bine și deși nu sunt doctor totdeauna am fost convinsă că pentru a vindeca o parte a corpului, toate celelalte părți trebuie să coopereze la procesul de însănătoșire.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Corpul nostru este ca o mașină. Dacă o piesă se defectează, atunci tot ansamblul stagnează.

– Înțeleg ce spui. Începe să reciți, iar eu voi încerca să nu fac comentarii în legătură cu asta!

Până în acel moment Susanna nu se gândise ce să recite, dar se hotărî repede și alese un poem de Byron, versuri scrise pe drumul dintre Florența și Pisa.

Începu să recite încet, cu vocea ei muzicală:

Nu-mi vorbi în numele unei mari iubiri;
Zilele tinereții noastre sunt zilele gloriei noastre;
Și mirtul și iedera sunt atât de dulci la douăzeci și doi de ani
Totul merită slava ta din plin!

Rostise versurile cu voce înceată și în timp ce o făcea se gândi că niciodată nu visase că le va recita în drum spre Florența și că orașul pe care dorise să-l vadă o aștepta!

Cuvintele păreau foarte potrivite în acel moment, dar se întreba, în timp ce continua să recite, ce ar zice mama ei dacă ar ști unde era, rostind versuri pentru un bărbat orb, plin de bandaje, într-un tren în mișcare, îmbrăcată în cămașă de noapte și halat!

Numai când rosti versul: Am știut că era iubire și am simțit că era slavă, s-a gândit că mai bine ar fi ales o altă poezie.

Fără îndoială era foarte neplăcut să vorbească de dragoste unui bărbat care nu vedea. Apoi realiză că domnul Dunblane adormise!

Putea să-i audă respirația liniștită și era clar că recitarea avusese efectul scontat.

Foarte încet se ridică în picioare, ieși din compartiment și reuși să se întoarcă în sufrageria din vagonul ei și apoi în pat.

În timp ce se foia să-și găsească poziția și se acoperi cu cearșaful, se gândi că ăsta era cel mai extraordinar lucru care i se întâmplase.

May sau chiar domnișoara Harding nu ar crede, dacă le-ar povesti.

Mă întreb, cum arată? se întrebă și adormi înainte de a afla răspunsul.

*

* *

Ziua următoare a fost atât de captivantă, încât orele păreau că trec cu viteză, cu aceeași viteză cu care mergea trenul.

Ori de câte ori nu era chemată să-i citească domnului Dunblane, Susanna stătea în sufragerie și se uita pe fereastră, dorind să nu piardă nici un peisaj din Franța, pe care o străbăteau în acel moment.

Câmpurile imense cultivate, despărțite de garduri vii sau hotare, atât de diferite de cele din Anglia, erau o încântare.

Fiecare sat era dominat de turla unei biserici; fiecare gară mare, cu peroanele pline de călători arătând diferit de cele văzute în alte părți, îi absorbeau toată atenția.

Deoarece considera că era absurd să se simtă afectată de ceea ce vedea, îi descria regiunea prin care treceau privind pe geamul compartimentului lui, pădurile, animalele care lucrau pe câmp, țăranii și copiii lor.

Când în sfârșit au trecut Alpii, i-a fost imposibil să-și ascundă emoția la vederea piscurilor înzăpezite și la văile adânci pe care acestea le străjuiau.

Domnul Dunblane nu i-a spus că nu dorea s-o asculte, dar din când în când vocea îi era plină de amărăciune, dovedindu-i că el era îngrozit la gândul că s-ar putea să nu mai vadă niciodată.

Ea medită la acest lucru și până la urmă găsi ocazia să-i spună ce gândea.

Era seara celei de-a doua zile și când se întunecă îi fu imposibil să mai descrie ceea ce vedea. Clint intră în compartiment și lăsă storurile.

– Bănuiesc că este întuneric, îi zise domnul Dunblane cu o voce morocănoasă, după plecarea valetului.

– Da, este întuneric, așa că descrierea drumului spre Florența va aștepta până mâine.

El nu răspunse și ea continuă:

– Trebuie... să-mi spuneți dacă preferați... să nu vă mai descriu ceea ce... văd.

– Având în vedere că s-ar putea să mă folosesc de ochii tăi sau ai altcuiva tot restul vieții mele, va trebui să mă obișnuiesc cu asta! îi răspunse tăios domnul Dunblane.

Se opri o clipă înainte să continue:

– Tu, care ai atâta imaginație, ai încercat vreodată să-ți imaginezi cum ar fi dacă ai fi oarbă? Dacă ai sta în întuneric și ar trebui să accepți descrierea locurilor făcută de altcineva, locuri pe care ai dori să le vezi cu ochii tăi?

– Dacă mi s-ar întâmpla mie, sper că aș avea destulă putere și curaj să încerc să-mi dezvolt cel de-al treilea ochi, îi replică Susanna.

– Ce naiba vrei să spui cu asta?

Întrebarea fusese rostită cu un ton atât de violent încât Susanna se cutremură.

– Nu ai auzit niciodată de al Treilea Ochi? continuă ea curajoasă. Egiptenii știau totul despre el.

– Vorbești de ciclopi, care cred că erau monștri, și dacă-mi amintesc bine, aveau un singur ochi situat în mijlocul frunții?

– Nu, nu vorbesc despre ei, ci despre vechii egipteni când erau în culmea gloriei și preoții lor înțelegeau misterele care erau numai pentru inițiați și pentru faraon.

– Cred că ar fi mai bine să-mi spui despre ce este vorba, îi zise domnul Dunblane arțăgos.

– Pe o statuie a zeului lor au marcat Cel de-al Treilea Ochi ca o protuberanță în mijlocul frunții, începu Susanna. Ei învățau oamenii să folosească acest centru psihic în templul lui MA-AT.

Se opri un moment, să vadă dacă domnul Dunblane voia să zică ceva, și când el nu vorbi, continuă:

– Zeul MA-AT avea cap de vultur, deoarece vulturii aveau vederea foarte ageră. Când oamenii răspundeau învățăturii preoților deveneau profeți sau mediumuri.

– O grămadă de prostii! mormăi domnul Dunblane.

Susanna ignoră remarca lui și continuă:

– Mediumul putea să vadă cu cel de-al treilea ochi prin corpul uman, ca razele X, și să pună diagnosticul bolii. În Orientul Apropiat, cred că peste tot pot să găsești statui cu o umflătură în mijlocul frunții, indicând cel de-al treilea ochi.

În timp ce vorbea vocea ei avea un ritm foarte muzical.

– Când am citit prima oară împreună cu guvernanta mea, am mers cu ea la British Museum și am găsit mai multe statui cu o umflătură în mijlocul frunții. A fost foarte emoționant!

– Și crezi că asta ai obține dacă ți-ai dezvolta cel de-al treilea ochi? o întrebă domnul Dunblane cu dispreț.

– Nu, dar cred că toată lumea are capacitatea să-și folosească intuiția, dar cei mai mulți neglijează acest lucru.

– În ce fel?

– Când angajați un servitor, îl judecați după ce vedeți, sau după ce simțiți în legătură cu el, sau pur și simplu vă bazați pe referințe?

– Pe referințe și trebuie să fie foarte bune!

– Atunci nu v-ați bazat pe cel de-al treilea ochi, îi spuse Susanna. Si cu siguranță ați întâlnit oameni care nu v-au plăcut instinctiv și vă erau foarte apropiați, ca și cum ar fi însemnat ceva în viața dumneavoastră.

– Nu-mi pot aminti de nimeni.

– Atunci poate că ați urât pe cineva fără nici un motiv; nu i-ați plăcut de cum a intrat în cameră. Nu aveau nimic neobișnuit la prima vedere, și totuși instinctul v-a spus că erau vicleni și mincinoși.

– Si ce sugerezi, că ar trebui să-mi dezvolt această calitate îndoielnică?

– Cred că este o mare șansă, îi răspunse Susanna. Deoarece în acest moment nu puteți să judecați după ce vedeți și de aceea simțul vă este mai intens. De exemplu, ce vă spun vibrațiile despre mine, acum când vorbim unul cu altul?

Nu era o întrebare personală, ea proceda la fel cum făcea cu domnișoara Harding când dezbăteau un subiect.

– Spune-mi ce simți, îi spunea adesea guvernanta ei. Nu ce îți dictează creierul tău în legătură cu asta, ci subconștientul tău, cum ai vrea să acționezi.

– Dacă aștepți complimente, n-o să-ți fac plăcerea asta! îi zise domnul Dunblane.

– Oh! Nu asta am vrut să zic! exclamă Susanna îngrozită. Mă acuzați că încerc să fiu feminină și nu este adevărat!

– De ce nu?

– Pentru o mulțime de motive, dar în special pentru că domnul Chambers mi-a spus că nu doreați ca această funcție să fie ocupată de o femeie. Oricum, având în vedere că nu au fost alți solicitanți care să aibă această pregătire, i-am promis că nu voi fi foarte feminină, și nici nu am intenția s-o fac!

– Dar ești femeie, fie că îți place sau nu!

Acum vocea lui avea o notă amuzată.

– Este un lucru care nu m-a deranjat în trecut și în mod cert n-o să mă deranjeze nici în viitor!

– Este o declarație ridicolă, dar presupun, după felul în care vorbești, că niciodată nu ai fost îndrăgostită.

– Nu, sigur că nu!

– De ce atâta vehemență? Într-o zi o să se întâmple și atunci o să te căsătorești și o să te așezi la casa ta, și fără îndoială o să ai o familie mare și copii obositori.

– N-o să mă mărit niciodată!

– De ce nu?

– Din motive... personale.

Susanna închise cartea cu zgomot.

– Cred că este timpul să mă îmbrac pentru cină. Nu vreau ca domnul Chambers să mă aștepte.

– Chambers o să te aștepte, dacă vreau eu!

Susanna se ridicase deja în picioare.

– Ăsta este un răspuns foarte egoist și în mod evident nu vă folosiți intuiția în ceea ce-l privește. Aproape nu mai știe ce să facă de câte griji are, și ar trebui să-i fiți recunoscător!

Înainte ca domnul Dunblane să-i poată răspunde, ieși din compartiment și abia atunci își zise că nu era modul potrivit de a vorbi cu stăpânul ei.

– Poate că mă va trimite acasă imediat ce vom ajunge la destinație, se gândi neliniștită.

Dar mai știa, folosindu-și intuiția, că discuția în care părea că se duelaseră, îl mai scosese din starea de disperare în care era de la începutul călătoriei.

Acum îi vorbea mai calm, și-i răspundea chiar dacă se enerva.

Oricum, trebuie să fiu atentă, se avertiză în gând. N-aș putea suporta să fiu trimisă înapoi în Anglia, bineînțeles că fără referine!

– Trebuie să găsesc idei noi, trebuie să-i stimulez mintea. Trebuie într-un fel să-l fac să se ridice deasupra suferinței fizice.

Nu știa prea bine cum o va face, dar simțea că asta era calea pe care trebuia s-o urmeze.

– Un lucru este sigur, vom discuta mult despre Florența, își zise în gând.

Simți că inima îi bate mai tare la ideea că va vedea picturile pe care dorise întotdeauna să le vadă și chiar orașul Florența, care în cărțile pe care le citise era descris ca unul dintre cele mai frumoase din lume.

*

* *

Susanna se trezi devreme, deoarece îi era imposibil să doarmă, știind că au ajuns și că soarele, care se strecura printre perdelele dormitorului, strălucea deasupra orașului unde cu patru secole în urmă dormise Lorenzo Magnificul.

Își aminti că citise în biblioteca din reședința familiei că Florența nu era faimoasă doar pentru palate și biserici, care făceau parte din istoria orașului.

Florența înseamnă clopote bătând în zori, citise ea, *luna luminând San Miniato, străzi înguste, care câteodată abia pot fi străbătute, streșinile late ale palatelor; sunetul cristalin al clopoțeilor de la gâtul măgarilor care se îndreaptă în zori spre piețele orasului.*

Asta era Florența pe care voia să o vadă, pe lângă Florența sculpturilor, picturilor și a clădirilor pe lângă care trecuse noaptea târziu, după ce părăsiseră gara.

Se gândi că aerul parfumat al Florenței se deasebea de al altor orașe pe care le știa.

I se păru că a putut recunoaște parfumul florilor mov de iederă care îmbrăca cele mai multe ziduri, aroma cafelei prăjite și a aerului încărcat de miresmele ce pluteau deasupra râului Arno, când trecură pe lângă el.

Domnul Chambers îi spusese că vila domnului Dunblane nu era în oraș ci în apropiere de oraș, pe deal.

Florența era înconjurată de dealuri acoperite cu chiparoși îndreptați spre cer ca niște degete negre.

Susanna a rămas fără grai când a văzut cât de frumoasă era vila.

Domnul Chambers îi spusese odată că acolo fusese o mănăstire și că tatăl domnului Dunblane o transformase într-o vilă, unde își petrecuse restul vieții.

Era fermecată de clădirea albă și lungă, cu acoperișul ascuțit, care părea că radiază credință și de asemenea mister, însușiri care păreau caracteristice orașului Florența.

– Colecția de picturi și mobile a tatălui lui a făcut din Villa una dintre cele mai renumite reședințe din Italia, îi

povestise domnul Chambers. Iar grădina, căreia el i s-a devotat până la sfârșitul vieții, este de o frumusețe unică.

– Trebuie s-o văd, își spuse Susanna și sărind din pat, trase perdelele, dar priveliștea care se întindea dincolo de fereastră îi tăie respirația.

În depărtare, ridicându-se deasupra tuturor acoperișurilor, era domul catedralei construite de Brunelleschi în 1420, și își aminti că citise despre el: *atinsese o asemenea înălțime și măreție încât nu se putea închipui ceva mai nobil, mai frumos creat de mâna omului.*

Dar asta se întâmplase cu mult timp în urmă și ea nu se așteptase să-l vadă dominând întreaga Florență, ca și cum asta ar fi fost menirea lui.

Apoi văzu grădina. Era o explozie de culori și avea impresia că unele flori coborâseră direct din grădina raiului, deși era clar că fuseseră plantate de mâna omului.

– Este superb! Este superb! exclamă Susanna.

Deoarece abia aștepta s-o vadă îndeaproape, se spălă cu apă rece și începu să se îmbrace.

Realiză cu plăcere că putea să se îmbrace cu rochiile subțiri pe care le purtase la Londra și alese una răcoroasă despre care mama ei îi spusese că va fi bună pentru iunie și iulie când s-ar putea să fie foarte cald.

Ieși din casă, în care era liniște, deși era sigură că zâmbitorii servitori italieni, care-i întâmpinaseră la sosire, trebăluiau deja în bucătărie.

Domnul Dunblane fusese foarte obosit, iar Clint îi spusese că adormise de cum se urcase în pat.

Ea și domnul Chambers cinaseră împreună la vechea masă lungă din încăperea care odată fusese sala de mese a fostei mănăstiri austere.

Acum, cu podelele acoperite cu covoare superbe; cu tapiserii atârnând pe pereți și luminată de imense candelabre de aur, care ar fi făcut cinste oricărei catedrale, era de o frumusețe opulentă.

Celelalte camere erau și mai frumoase, descoperise Susanna, dar și ea fusese obosită și n-a putut să le vadă pe toate.

Se dusese la culcare foarte emoționată. Erau atâtea de văzut, și acum stătea în soare în grădină, privind în jurul ei, gândindu-se că ceea ce vedea depășea cu mult orice imaginație.

Începu să se plimbe prin grădină privind cu încântare florile până când își aminti că stăpânul ei nu putea să le vadă și se simți vinovată. Se aplecă să culeagă câteva lăcrămioare al căror parfum era atât de delicat încât i se părea ciudat că provin din imensa familie a crinilor, pe care întotdeauna îi asocia cu decorarea bisericilor sau cu florile grațioase care înconjurau icoana Fecioarei.

Florile pe care le culesese, își zise în sinea ei Susanna, semănau cu vocile îngerilor care abia se auzeau în corul bisericii.

Dintr-o dată se simți vinovată pentru că devenise bizară.

– Totul este așa frumos, își zise, încât trebuie să-mi amintesc că eu sunt singura ființă urâtă din această lume de o frumusețe colorată, demnă de pânza unui maestru.

Nu se plângea, se gândi, în legătură cu aspectul ei, numai își folosea bunul simț ca să nu fie luată de val, deoarece nu era cazul.

Se plimba pe lângă tufișuri pline de flori, când se trezi în fața unei piscine mari. Cel puțin asta bănuia că era, pentru că niciodată nu văzuse una.

Ar fi putut presupune că era un lac artificial dacă n-ar fi fost căptușit cu faianță bleu și înonjurat cu bordură. De asemenea, apa se mișca în mod constant și era atât de limpede încât se putea vedea fundul.

– Vrei să înoți, domnișoară Brown? o întrebă domnul Chambers în timp ce se apropia de ea.

– M-am gândit eu că trebuie să fie o piscină, spuse Susanna. Am auzit că americanii au piscine în grădinile lor, acolo, în America, dar niciodată n-am văzut una.

– Tatăl domnului Dunblane a construit una când a transformat casa, îi explică domnul Chambers.

– Înotați?

– Obișnuiam, la început, când am venit aici; dar acum obosesc destul de repede așa că am lăsat acest exercițiu pe seama celor tineri. Apa este caldă chiar și la această oră matinală.

– Ah! Nu pot să înot aici, spuse Susanna repede. Deși am învățat să înot, când eram copil, în lacul de lângă casă.

– Nimeni n-o să te vadă, și cum încercăm să-i aprovizionăm pe oaspeții noștri cu de toate, vei găsi costume de baie în pavilionul din partea cealaltă a piscinei. Nu fi rușinoasă! Poți să înoți ori de câte ori vrei, îi explică domnul Chambers.

– Mulțumesc, o să țin seama de asta, îi răspunse Susanna.

Chiar în timp ce vorbea, știa că-i va fi prea rușine să intre în bazin știind cât de grasă și neatrăgătoare arăta în costum de baie.

La băi, la Brighton, când fusese o dată cu May după ce avuseseră tuse convulsivă, văzuseră femei grase făcând baie.

Râseseră de spectacolul oferit când săltau în valuri și Susanna era conștientă că ar fi suferit dacă s-ar fi râs și de ea în același fel.

Cu lăcrămioarele în mână, se întoarse împreună cu domnul Chambers la vilă și găsiră micul dejun așteptându-i, pe masa din verandă, de unde avea o altă perspectivă asupra Florenței.

Acum vedea râul Arno strălucind în soare, traversat de mai multe poduri, și putea să-l vadă clar pe cel mai vechi și mai renumit dintre ele, Ponte Vecchio.

– Cum voi putea mulțumi îndeajuns că mă găsesc aici? întrebă ea cu o voce ușor emoționată.

Aproape ca și cum era răspunsul la întrebarea ei, Clint intră în cameră.

– Stăpânul vrea să vii imediat, domnișoară Brown, îi zise el. Spune că a fost neglijat.

– Oh! Doamne! exclamă domnul Chambers. Ar fi trebuit să mă duc să-l văd înainte de micul dejun.

– Nu trebuie să vă grăbiți, sir, îi spuse Clint. O vrea pe tânăra domnișoară Brown, și este mai bine să nu-l lase s-o aștepte!

– Nu, sigur că nu, îi răspunse Susanna.

Nu își terminase micul dejun, dar sări în picioare și luându-și și buchetul de mărgăritare îl urmă pe Clint de-a lungul culoarului răcoros și după ce trecură printr-o curte înconjurată de un gang boltit, intrară într-un dormitor imens.

Pe un postament era un pat, înconjurat de draperii care cădeau dintr-un cadru situat deasupra patului și împodobit cu îngeri, iar sub ei capul patului era sculptat un enorm blazon colorat.

Sub el, domnul Dunblane arăta straniu și ireal înfășurat în bandajele lui.

– Unde ai fost? o întrebă el tăios. Nimeni n-a venit să mă vadă, deși presupun că tu și Chambers v-ați bucurat de soare!

– Am privit panorama și am cercetat grădina unde am descoperit piscina, îi spuse Susanna. Este ca într-o poveste.

– Dacă îți închipui că ești prințesa din basm trebuie să-ți amintesc că prințul este oarecum neglijat, îi zise domnul Dunblane.

– Îmi pare rău, dar cum era foarte devreme ne-am gândit că dormiți, îi răspunse Susanna.

– Să dorm! Să dorm! Asta vrea toată lumea să fac! Nimănui nu-i pasă dacă putrezesc în pat, atâta timp cât ei se distrează!

– Nu este adevărat și știți asta, îi zise Susanna cu vocea ei dulce și moale. Oricum, mormăiți cât vreți, eu sunt aici ca să vă ascult.

– Presupun că vei spune că ești plătită ca s-o faci, ești...

– Nu voiam să spun asta, dar dacă tot ați amintit acest lucru, răspunsul este da!

Domnul Dunblane râse.

– La naiba! Niciodată nu-mi permiți să-mi plâng de milă.

– De ce s-o faceți când aveți atâtea pentru care să fiți recunoscător?

– Ce?

– N-o să răspund la această întrebare, îi replică Susanna. Puteți să vă numerați norocele la fel ca ceilalți, dar vreau să știu, ce se întâmplă cu Cel de-al Treilea Ochi în această dimineață?

– Nu este aici!

– Nu cred așa ceva. Așa că o să încercăm să vedem dacă lucrează. Spune-ți-mi, ce sunt astea?

Apleacă florile în timp ce vorbea și ținu mărgăritarele lângă gaura făcută în bandaj prin care respira.

– Le-ai cules din grădină?

– Da, sigur că da, și cum ele sunt mici și nesemnificative, m-am gândit că vor fi mulțumite că li s-a permis să vină să vă vadă în imp ce prietenele lor mult mai strălucitoare au rămas în grădină!

Domnul Dunblane râse din nou.

– Ești o femeie uimitoare! îi zise. Ei bine, îți poți câștiga banii, citindu-mi ziarele dacă au sosit, și asta înainte de a-ți spune când poți să te duci și să-ți privești chipul la Galeria Uffizi.

Susannei i se tăie respirația.

Dacă ar ști cum arăta ea în realitate! își zise în gând. Atunci își spuse că n-o să-și strice bucuria, fericirea de a fi în Florența, spunându-i adevărul.

Cum să se îndure ca în mijlocul acestei frumuseți să-i spună: sunt ștearsă, urâtă și grasă!

– Când îmi veți permite să vizitez Uffizi, vă voi povesti cu cine semăn cel mai mult, cu Simonetta Vespucci, modelul lui Botticelli pentru Venus, sau cu tânăra inteligentă care a pozat pentru Fra Filippo Liuppi, îi răspunse.

Făcu o pauză apoi adăugă.

– Am citit că ea ar fi fost Lucrezia Buti, care a fugit dintr-o mănăstire ca să fie cu artistul.

– Și desigur că nu trebuie să uiți să mă asemeni cu Lorenzo Magnificul, îi zise domnul Dunblane.

– Păi sigur! fu de acord Susanna. Lucrurile pe care mi le-a spus domnul Chambers despre dumneavoastră, m-au făcut să mă gândesc la faptul că ați putea fi o reîncarnare a lui Lorenzo.

Tonul fusese ușor ironic și domnul Dunblane deveni bănuitor.

– Presupun că departe de a mă linguși, îmi prezici că eventual voi pierde simpatia de care mă bucur, și pe lângă dificultățile financiare, voi muri de gută!

– Mai este mult până atunci.

– Între timp păcatele mele m-au ajuns din urmă și am fost pedepsit așa.

– Acum sunteți morbid, ripostă Susanna. Ce legătură are accidentul dumneavoastră cu păcatele?

– Poate că, la fel ca Lorenzo, am fost prea mândru, hotărât să fiu primul în tot ce întreprindeam. Bineînțeles că vei susține că pedeapsa este pe măsura crimei comise?

– Ba n-o să spun nimic de genul ăsta, îi răspunse Susanna aproape tăios. Cred că acest gen de analiză este foarte potrivit pentru dumneavoastră, așa că vă voi citi noutățile din ziare!

Văzuse lângă patul lui un ziar italian și unul american. Cel american avea o săptămână vechime și se gândi că probabil a fost adus din Anglia.

– Sunt două ziare, îi spuse. Pe care-l preferați întâi, pe cel italian, sau *New York Times?*

– Ai *New York Times!* exclamă domnul Dunblane. De ce nu l-ai citit primul?

– Pentrul simplul motiv că nu mi-a fost adus până acum, îi răspunse Susanna.

– Ei bine, citește-mi acum! Caută pagina sportivă și vezi dacă este ceva despre cursele de mașini.

Susanna îl privi surprinsă. Pentru prima oară se gândi că era posibil ca accidentul să aibă legătură cu mașinile de cursă.

Domnul Chambers nu menționase asta și ea se gândise că el avusese un banal accident de circulație, care aveau loc frecvent de când se înmulțiseră mașinile.

În ciuda faptului că erau impuse limite de viteză, mașinile speriau caii, care adesea trânteau caleașca la care fuseseră înhămați, uneori cu efecte dezastruoase.

Câțiva dintre prietenii mamei ei circulau cu mașini electrice Brougham și tatăl ei discutase ideea de a cumpăra o mașină și în felul ăsta să ajungă mai repede la țară, decât cu trăsura de cai.

Susanna realiză că, cursele de mașini erau cu totul altceva și probabil că erau o urmare a dezvoltării industriei construcției de automobile din America.

Henry era singurul din familia lor încântat de mașinile de curse. De fapt, de când venise acasă de la Eton, nu vorbise despre altceva.

Susanna, care era o bună ascultătoare a entuziastului ei frate, își aminti acum că el îi spusese că anul trecut o mașină Stanley Steam atinsese o viteză incredibilă pe plaja Daytona..

În timp ce căuta pagina de sport din *New York Times*, nefiind obișnuită cu genul ăsta de ziare, se întreba în gând, la fel ca domnul Dunblane, de ce nu-i fusese dat mai de mult acest ziar.

Cu dificultate găsi pagina de sport, apoi căută pagina până când găsi ceva legat de mașinile de curse.

– Ah! Am găsit! exclamă până la urmă.

– Ce scrie? o întrebă domnul Dunblane.

Susanna începu să citească tare:

Nu este nici o îndoială că Fiaturile lui Felice Nazzaro, care au dominat majoritatea curselor anul ăsta, sunt așteptate să câștige la Targa Florios. Totuși Louis Coatalen, un francez expatriat, a creat un Hillman de 25 CP pentru sezonul 1907.

– Nu scrie nimic despre mașinile americane? o întrebă repede domnul Dunblane.

Susanna parcurse repede câteva paragrafe, apoi citi:

Se anticipează că prima mașină de curse pe plan mondial, un Chadwick cu șase cilindri, va fi văzută la viitoarea cursă de Grand Prix a Americii, în Savannah, iar locomobilul lui Robertson este considerat câștigător în Cupa Vanderblit.

– Altceva? întrebă domnul Dunblane cu o undă surprinzător de nerăbdătoare în voce.

America este acum pe primul loc în lume în construcția de automobile, producția ei de mașini depășind-o pe cea a Franței din 1906. Până acum supremația a fost deținută de Falcon, dar se șoptește că Henry Ford a lansat în producție un uluitor Model T, foarte simplu, aproape indestructibil, vehicul care va aduce siguranța pentru...

Înainte ca Susanna să termine de citit, domnul Dunblane scoase un strigăt care era mai degrabă un țipăt.

– De ce nu mi s-a spus? De ce naiba mi s-a ascuns? întrebă el furios. Caută-l pe Chambers, spune-i să vină imediat la mine!

Vorbise atât de tare și cu atâta furie, încât instinctiv Susanna s-a ridicat în picioare.

– Du-te și cheamă-l! Ce dracu' mai aștepți? se răsti domnul Dunblane.

Înspăimântată de această izbucnire violentă, Susanna fugi din dormitor să-l caute pe domnul Chambers.

Capitolul 4

Susanna stătea pe terasă privind panorama, când o oră mai târziu, domnul Chambers veni lângă ea.

În mână ținea un vraf de ziare și ea se întoarse spre el.

– Îmi pare rău... foarte rău, dacă... l-am supărat, îi spuse.

– A fost greșeala mea, îi răspunse domnul Chambers. Am cumpărat *New York Times* de la Londra, dar ca un prost le-am uitat în salon. Clint le-a luat și s-a gândit că intenționam să i le dau domnului Dunblane.

– Părea supărat deoarece Henry Ford produce o nouă mașină și m-am gândit că el a investit în alt domeniu, îi spuse Susanna.

Se gândise că americanii făceau avere foarte repede, dar în același timp le pierdeau cu aceeași repeziciune.

Tatăl ei discutase despre marele dezastru financiar de pe Wall Street și ea își amintea de teribila agitație a unora dintre prietenii tatălui ei, investitori în minele de aur care se dovediseră a fi secătuite.

– Ceva în genul ăsta, îi răspunse domnul Chambers și Susanna simți că el nu dorea să-i răspundă la alte întrebări.

Nu este treaba mea, își zise ea. În același timp, dacă domnul Dunblane pierde o grămadă de bani, ar putea vinde această vilă minunată și mai mult ca sigur nu va mai putea tări pe picior mare ca acum.

– Cred că domnul Dunblane vrea să te duci înapoi la el și îți propun ca după masa de prânz, în timp ce el se odihnește, să mergem în oraș ca să poți arunca o privire rapidă la picturile pe care dorești să le vezi de atâta timp.

– Putem să facem asta? îl întrebă Susanna agitată.

– Vom încerca, deși dacă domnul Dunblane va dori să te vadă, mă tem că va trebui să așteptăm până mâine, îi promise domnul Chambers.

Susanna se grăbi către domnul Dunblane și când bătu la ușă el îi spuse să intre. Spre surpriza ei, el nu mai stătea în imensul pat cu draperii ci era așezat într-un scaun, în fața ferestrei larg deschise.

– Ah! V-ați sculat! exclamă ea. Sunt foarte mulțumită. Sunt sigură că vă face bine să respirați aerul ăsta atât de plăcut!

– Nu te mai fâțâi pe lângă mine și dacă ai ceva bun cu care să-mi descrețești fruntea, aș dori să ascult, îi răspuinse domnul Dunblane.

Susanna îl privi puțin nervoasă, simțind că el este încă supărat.

Automat, în drum spre camera lui, luase cu ea mai multe cărți. Deoarece era atât de bucuroasă de ideea vizitării orașului, nu se uitase foarte atentă ce cărți luase cu ea.

Acum văzu că una dintre ele era cea din care îi citise despre Lorenzo Magnificul și se gândi că epuizaseră acest subiect. Apoi se uitl repede la celelalte, în dorința de a găsi ceva care ar putea să-l intereseze.

– Mi-am schimbat gândul, îi spuse el brusc. Vorbește cu mine, povestește-mi despre tine și de ce trebuie să muncești ca să câștigi bani.

Era un noroc că el nu putea să-i vadă expresia uimită.

– Acest subiect este foarte plictisitor, îi spuse ea evaziv. Mai degrabă mi-ar plăcea să discutăm despre dumneavoastră sau despre această superbă vilă pe care tatăl dumneavoastră a transformat-o perfect.

Urmă un moment de tăcere și după un timp ea continuă:

– De asemenea mi-ar face plăcere să-mi vorbiți de Florența. Când oamenii vorbesc despre un loc pe care-l cunosc, este mult mai interesant decât dacă aș citi într-un ghid.

– Am senzația că acum îmi folosesc Cel de-al Treilea Ochi, că în mod deliberat îmi abați atenția de la ce vreau să știu, îi spuse domnul Dunblane. De ce ești așa de misterioasă, doar dacă nu ai ceva de ascuns?

Susanna se gândi că de fapt el era prea perceptiv.

– Nu-mi pot... imagina de ce... credeți asta.

– Vocea ta este foarte expresivă, domnișoară Brown, îi răspunse el. Când ești nervoasă, cum ești acum, și cred că am atins un subiect despre care nu vrei să vorbești, vocea ta se schimbă. Bănuiesc că foarte multe persoane ți-au spus că ai o voce foarte muzicală.

– Nimeni... nu mi-a spus... așa ceva, murmură Susanna.

– Atunci probabil că erau surzi, sau pentru că eu sunt orb, pentru prima oară în viața mea îmi folosesc urechile așa cum trebuie, îi spuse domnul Dunblane.

– Sau așa cum ați spus, ar putea fi Cel de-al Treilea Ochi!

– M-am gândit la asta. Mi se pare extraordinar că nimeni nu mi-a vorbit despre asta până acum, deși se presupune că sunt

destui oameni, chiar și în aceste vremuri fără prejudecăți, care știu despre ce-i vorba.

Susanna zâmbi.

– Am citit că există școli esoterice, sau cel puțin existau, în diferite părți ale lumii, care erau urmate de toți marii gânditori, îi explică ea.

– Asta este la fel de forțată ca și teoria lui Madame Blavatsky care susținea că sunt învățători asemuși în Himalaya, care învață și sfătuiesc oamenii.

Felul disprețuitor în care vorbise o făcu pe Susanna să-i riposteze.

– În mod sigur sunteți unul dintre cei care nu cred.

– Sigur! îi răspunse domnul Dunblane. Cred că sunt o grămadă de prostii gândite de o femeie frustrată care nu are nimic mai bun de făcut!

– Si totuși știm că toți marii deschizători de drumuri ca Buddha, Platon și Cristos vorbesc cu discipolii lor într-un mod în care un om obișnuit nu l-ar înțelege, îi spuse Susanna.

– De unde știi asta?

– Pot să vă citez un număr de fragmente din Biblie, dacă doriți.

– Cred că ai fost înșelată de o mulțime de prostii care nu au nici o susținere reală și ar fi luate în râs de orice persoană inteligentă.

Pentru un moment Susanna rămase pe gânduri.

– Atunci credeți în miracole?

– Niciodată n-am văzut unul.

Ezită înainte să-i vorbească.

– Tocmai ați suferit un accident de mașină foarte grav. Nu credeți că este un miracol că nu ați fost omorât? De ce ați supraviețuit într-un accident care ar fi fost fatal pentru un om mai puțin norocos?

Chiar când îi vorbea, fu cuprinsă de un sentiment de uimire pentru că îi spunea ceva atât de personal, dar cuvintele îi veniseră pe buze aproape inconștient.

Urmă o lungă tăcere, înainte ca Susanna să înceapă să vorbească cu voce ușor tremurată și nervoasă.

– Iertați-mă... nu ar fi... trebuit... să vă spun asta. N-am vrut... să vă supăr din nou.

– Nu m-ai supărat, îi spuse domnul Dunblane cu un alt ton decât cel folosit până atunci. M-ai făcut să mă întreb dacă ceea ce mi-ai spus nu este cumva adevărat. Am fost atât de furios pentru că am fost accidentat, atât de supărat că am orbit, încât până acum nu mi-a trecut prin cap că a fost extraordinar faptul că nu am fost omorât.

– Cred că sunteți destinat să vă trăiți viața, îi spuse Susanna cu o voce moale. Poate că este ceva important și special ce trebuie să faci în viață, așa că nu a trebuit să muriți. Nu cred că aceste lucruri se întâmplă fără un anumit sens.

– Un miracol! zise ca pentru sine, domnul Dunblane.

Apoi împingând umerii spre spate pentru a se așeza mai confortabil pe pernă, îi zise:

– Foarte bine, sunt gata să te ascult în timp ce-ți expui teoriile. Cel puțin sunt diferite și-mi dau un subiect de gândire.

– Doctrina secretă care fost expusă de mulți lideri, începu Susanna...

*

* *

Au discutat și au dezbătut problema până la ora mesei de prânz și când a plecat, Susanna era sigură că domnul Dunblane era obosit, deși el nu ar fi recunoscut.

Ea și domnul Chambers tocmai terminară masa, pe terasă, când sosi Clint.

– L-am pus pe stăpân înapoi în pat, sir, îi spuse el. Era foarte obosit și a adormit înainte ca eu să părăsesc încăperea.

– Asta bine, îi zise domnul Chambers. Crezi că ar trebui să iau legătura cu un doctor? Știu că sir William a scris unuia.

– Stăpânul se va supăra, și mai bine l-am lăsa în pace până când se liniștește după călătorie, îi răspunse Clint.

– Foarte bine, vom face cum ne-ai spus, zise domnul Chambers. Acum eu și domnișoara Brown ne vom duce la Florența. Nu vom lipsi mult, în caz că domnul Dunblane va dori să ne vadă când se va trezi.

– Poți să fii sigur că va dori asta, în special pe domnișoara Brown, accentuă Clint.

Îi zâmbi Susannei cu subînțeles.

– Îi distragi atenția de la persoana lui și de la răni, domnișoară Brown, și ăsta este cel mai bun medicament pe care-l poate primi, adăugă el.

– Mulțumesc, îi zâmbi Susanna.

Apoi se ridică în picioare și i se adresă domnului Chambers:

– Mă duc să-mi iau pălăria și mă întorc într-un minut.

Era atât de speriată că ar putea amâna din nou excursia lor în ultimul moment, încât doar când erau în drum spre oraș s-a putut relaxa și a început să privească în jur, surescitată ca un copil la tot ceea ce vedea.

Noaptea trecută citise mult cum în evul mediu Florența era centrul modei și nu numai că fabrica stofe de lână și producea materia brută pentru ele, dar și vindea aproximativ zece mii de metri pe an în Anglia, Flandra și Franța.

Ar fi distractiv, se gândi, să cumpăr niște mătase, pentru care Florența este renumită acum și niște dantelă lucrată de măicuțele de la mănăstirile răspândite pe dealurile dimprejurul orașului.

Apoi își aminti că trebuie să fie prevăzătoare cu banii ei și se gândi că mai degrabă va privi vitrinele magazinelor decât să cumpere materiale.

Au trecut râul. Susanna se uită întrebătoare la domnul Chambers.

– Știu fără să-mi spui care este locul pe care vrei să-l vezi mai întâi, îi zise el. Mergem la Galeriile Uffizi... restul poate să mai aștepte.

– Mulțumesc, sunteți foarte amabil.

– După cum știi, Galeriile Uffizi au fost create de Marele Duce al familiei de Medici la sfârșitul secolului al șaisprezecelea. A fost creat în jurul colecției începută de Cosimo cel Bătrân și nepotul lui, Lorenzo Magnificul, a mărit-o, transformând-o în cea mai mare colecție din lume.

În Florența, își zise în sinea ei Susanna, totul se lega de Lorenzo Magnificul și stând în fața bustului lui, a știut că arăta exact cum și-l închipuise.

Știuse că nu arăta extraordinar de frumos, nu ca statuile lui Michelangelo, ci avea trăsături puternice, virile, radiind de bărbăție.

Pe chipul lui era o hotărâre care a făcut-o să simtă că el ar fi cucerit lumea nu numai fizic, dar și mental.

De asemenea își zise că dacă ar fi privit-o în ochi, ar fi aflat ce este în sufletul ei și i-ar fi fost greu să-i ascundă ceva.

Stătu atât de mult în fața bustului, încât domnul Chambers, care se dusese să privească alte tablouri, se întoarse să o ia.

– Dacă vrei să vezi și tablourile lui Botticelli înainte de a pleca, ar trebui să-l părăsești cum pe Lorenzo, îi spuse el.

Susanna oftă.

– Este într-adevăr magnific! recunoscu ea.

Apoi domnul Chambers o conduse la tablourile pe care dorise atât de mult să le vadă, dar în sufletul ei simțea că pentru Lorenzo sentimentele erau diferite față de cele pentru celelalte picturi.

Erau atât de multe de văzut și toate atât de extraordinare, încât atunci când se întoarse la vilă simți că trebuie să spună cuiva noianul de sentimente care se adunaseră în ea.

Clint îi aștepta.

– Domnul Dunblane s-a sculat de ceva timp și are o surpriză pentru tine, îi spuse el cu reproș.

– Despre ce este vorba? îl întrebă Susanna.

Își scoase pălăria, își netezi părul cu mâna și se grăbi spre camera lui.

Clint deschise ușa și prima privire aruncată bărbatului care stătea la fereastră îi smulse Susannei un strigăt de surpriză. Bandajele care acopereau mâinile domnului Dunblane fuseseră scoase și acum doar capul și gâtul mai erau bandajate.

– Asta este bine, cu mult mai bine! exclamă ea. Acum veți putea simți lucrurile cu propriile mâini, mai trebuie doar să deosebiți sunetele bizuindu-vă doar pe auz.

– M-am tot gândit ce vei spune potrivit cu această ocazie, remarcă domnul Dunblane.

În timp ce ea înainta, el începu să-i vorbească cu tonul sec pe care-l folosea atunci când dezbăteau un subiect.

– Presupun că abia aștepți să-ți spui impresiile despre tablourile văzute. Așa că dă-i drumul, având în vedere că o vei face, cu sau fără permisiunea mea.

– Am atâtea de povestit, îi răspunse Susanna.

– Multe mă vor plictisi, desigur. Voi face tot posibilul să nu casc, dar s-ar putea să adorm!

– Asta va fi foarte bine pentru dumneavoastră, așa că n-o să mă plâng! îi replică Susanna.

În timp ce vorbea îi privea mâinile și își zise că erau foarte expresive.

Domnișoara Harding o învățase să privească nu numai chipul oamenilor când voia să-și facă o părere asupra lor, ci și mâinile.

– Mâinile pot să-ți spună multe despre caracterul persoanei respective, îi explicase ea. Mâinile pot fi aspre sau delicate, de artist sau obișnuite. De asemenea, pot să trădeze sensibilitatea persoanei, pe care aceasta ar vrea s-o ascundă.

Susanna se gândi că mâinile domnului Dunblane erau puternice și foarte bine formate.

De asemenea își zise că cineva care înțelegea aceste lucruri va vedea că era o trăsătură de generozitate deschiderea largă dintre arătător și degetul mare.

– La ce te gândești? o întrebă el.

– Mă uitam la mâinile dumneavoastră.

– Încerci să mă judeci după aspectul mâinii, la fel cum încerc eu să te caracterizez după voce?

– Cred că asta ar face caracterizarea superficială, se opuse Susanna. Având în vedere că suntem, fiecare, un întreg, să judeci o persoană după o singură însușire ar putea să creeze o impresie greșită.

– Vorbim despre tine sau despre mine?

– Despre amândoi, presupun.

– Mai bine nu ai presupune asta, deoarece vocea ta are o calitate de aur, iar restul caracterului tău o egalează.

Susanna își ținu respirația încercând să se gândească la ce să-i răspundă, dar înainte s-o facă, el râse.

– Te-am distras de la ce voiai să-mi povestești, îi zise. Deci, cu cine semeni cel mai mult, cu Venus sau Madonna lui Lippi, a cărei inteligență ți-a atras admirația mai mult decât frumusețea fizică?

– Amândouă sunt incredibil de frumoase, îi răspunse Susanna. Pentru moment mi-e aproape imposibil să separ în mintea mea frumusețile pe care le-am văzut în această după-amiază în acel uluitor palat al colecțiilor.

– Oricum, aștept să aud ce crezi despre Lorenzo Magnificul.

Uimită, Susanna îl privi surprinsă pe domnul Dunblane.

– De unde știți că am văzut bustul?

– Eram sigur că o să cauți să vezi bustul, deoarece ai vorbit neîncetat despre el. Mi-am dat seama că te interesează mai mult decât orice bărbat în viață.

– Cum este posibil să știți? îl întrebă Susanna.

– Este o întrebare prostească, deoarece trebuie să-ți fi dat seama că vocea ta expresivă mi-a dezvăluit asta, sau poate... cine știe?... mi-am folosit Cel de-al Treilea Ochi!

Susanna era stânjenită de faptul că el își dăduse seama, că se gândea la Lorenzo Magnificul ca la o persoană reală, încă în viață și asta de când citise despre el în trenul care o aducea la Florența.

– Presupun că știi că acel Senor Guicciardini, despre care ai spus că era un critic al lui, a lăsat un jurnal în care nota că el era libertin, foarte iubăreț și totuși constant în iubirile lui, putând rămâne cu o femeie mai mulți ani.

– Guicciardini îi vedea numai greșelile, replică Susanna. În mod evident era foarte gelos!

Domnul Dunblane izbucni în râs și ea realiză că el o tachina intenționat, ca ea să vadă cum îl apăra pe bărbatul pe care-l admira.

– Mă întreb ce ai gândi despre Lorenzo dacă l-ai întâlni astăzi, dacă ar veni aici în această după-amiază, zise gânditor domnul Dunblane. Poate ai fi dezamăgită. Adesea eroii sunt dezamăgitori când îi întâlnești în carne și oase.

– Probabil că ar fi identic cu bustul și bustul îl arăta ca pe un bărbat hotărât, cu trăsături puternice, îi răspunse Susanna.

– Așa îți dorești să arate soțul tău?

– Am mai spus că nu mă voi mărita niciodată. Și nu vreau... să discut despre asta!

– Atunci ești diferită de majoritatea femeilor, care nu numai că vor să se mărite, dar vorbesc despre asta neîncetat!

– Ar trebui să fiți mulțumit că sunt diferită!

– Mi-e greu să cred că ai adoptat o astfel de atitudine. Te-a îngrozit sau te-a șocat vreu bărbat sau poate te-a părăsit și din cauza asta nu poți suferi bărbații?

– Nu! Nu! strigă Susanna. Numai că știu că niciodată... nu mă voi mărita.

– Ei bine, asta este ceva diferit, îi spuse domnul Dunblane. Ceea ce ai spus tu înainte sau mai degrabă am crezut că ai spus, era că nu dorești să te măriți. Nu este același lucru că nu vei avea posibilitatea să te căsătorești.

– Trebuie să vorbim despre mine? îl întrebă Susanna. De ce nu-mi dați și mie posibilitatea să vă întreb de ce nu v-ați însurat?

– Păi asta este o întrebare ușoară, îi răspunse domnul Dunblane. N-am găsit pe nimeni cu care să doresc să-mi împart restul vieții, și spre deosebire de marea majoritate a conaționalilor mei, nu pot să sufăr divorțul.

– Atunci ar trebui să locuiți în Anglia, unde după cum știți divorțul este blamat și foarte puțini oameni au curajul să se supună oprobriului public care transformă în martir și cea mai inocentă persoană, îi spuse Susanna.

– Dacă mă voi căsători, va fi pentru totdeauna, îi zise domnul Dunblane hotărât. Nu sufăr publicitatea și nu am nici o intenție să permit reporterilor să-și bage nasul în viața mea particulară!

Vorbise într-o manieră care o făcu pe Susanna să bănuiască faptul că el deja suferise acest gen de interferență în trecut.

– Dacă presupuneți că mi-am găsit bărbatul ideal în Lorenzo, ce pictură din Florența se apropie de idealul dumneavoastră feminin? îl întrebă ea.

Domnul Dunblane râse.

– N-o să mă prinzi chiar așa de ușor! Ce capcană deșteaptă, domnișoară Brown! Dar ăsta a fost dintotdeauna apanajul femeilor, și lasă-mă să-ți spun că această conversație este pur feminină!

– Dumneavoastră ați început-o! replică Susanna.

– Dar a vorbit bărbatul interesat de tine.

– Mi-e greu să cred asta.

– De ce spui așa ceva?

– Deoarece cred că dumneavoastră, la fel ca Lorenzo, aveți dorința specifică bărbaților de a domina totul, să conduceți oamenii din jur într-o manieră care în alte timpuri v-ar transforma în tiran.

Intenționat folosise un ton provocator și, ca și cum el ar fi știut că era provocat, îi răspunse:

– Bravo! Un mod inteligent de a ieși dintr-o situație neplăcută! Dar lasă-mă să-ți spun, domnișoară Brown, că abia acum am devenit interesat, deoarece nu vrei ca eu să știu. Și cum eu nu pot citi o carte, sunt obligat să citesc oamenii cum pot, și anume cu auzul și simțul!

– Presupun că este urmarea a ce v-am îndemnat să faceți, acum nu mă pot plânge dacă urmați sfatul meu, dar aș prefera să alegeți un alt subiect.

– Ar trebui să-ți amintesc că nu am prea multe posibilități, îi răspunse domnul Dunblane. Deja știu totul despre Chambers și Clint, și având în vedere că n-o să mă concentrez asupra servitorilor, mai rămâi tu.

Susanna se ridică și se îndreptă spre fereastră.

– Presupun că ați mai fost aici și înainte, îi zise ea după câteva minute. Atunci vila era plină de lume. Trebuie că sunt mulți vecini care ar dori să vă vadă.

– Dacă crezi că doresc compania altor oameni, te înșeli. Nu doresc să fiu pe post de distracție pentru nimeni.

– Nimeni nu s-ar gândi la așa ceva, spuse Susanna repede. Le-ar părea rău, foarte rău de ce s-a întâmplat, dar în același timp s-ar bucura că sunteți în viață.

În timp ce vorbea văzu degetele lui care se mișcau ca răspuns la cele spuse de ea și se gândi că acum îi va fi mai ușor să ghicească ceea ce simțea el.

– Dacă mâine vă simțiți mai bine, veți putea să ieșiți în grădină, continuă ea. Veți putea mirosi parfumul florilor, auzi bâzâitul albinelor și trilurile păsărilor din copaci.

– Înțeleg că-mi sugerezi la ce să fiu atent.

– Nu cred că sunteți atât de obtuz încât nu ați remarca aceste lucruri și fără ajutorul meu.

– N-am angajat până acum nici o persoană care să-mi citească, și pur și simplu mă întreb în ce categorie se încadrează, zise domnul Dunblane.

Susanna nu-i răspunse și el continuă:

– Vorbești cu mine foarte diferit de ceilalți, niciodată personalul meu nu mi-a vorbit în felul ăsta.

Susanna îl privi neliniștită.

– Îmi pare... rău, dacă am... greșit cu ceva. Nu pot decât să-mi cer scuze pentru ce am spus, dar este prima oară când sunt angajată ca cititor.

– Nu mă plâng, zise domnul Dunblane. Pur și simplu este neobișnuit. Ceea ce faci, domnișoară Brown, și cred că o faci deliberat, este să mă obligi să gândesc. Doar mă întreb care dintre doctorii mei te-a trimis la mine. Oare să fie unul dintre acei psihiatrii pe care cei mai mulți americani îi găsesc indispensabili?

– Nici unul, îi răspunse Susanna. Am văzut anunțul în *Times* și a doua zi m-am prezentat. Când am venit, mă așteptam să găsesc locul deja ocupat.

– Oare așa să fie? Nimeni nu ți-a sugerat să vii să mă ajuți?

– Nimeni.

În timp ce vorbea se întreba, așa cum făcea în ultimul timp, ce s-a întâmplat la reședința Lavenham. Era conștientă că atât mama, cât și tatăl ei probabil că fuseseră foarte supărați și se

gândea cam ce puteau întreprinde pentru a o găsi. Dacă o vor găsi, se gândi Susanna, atunci lupta pentru căsătoria ei va reîncepe. Și ar fi foarte dificil să mai fugă a doua oară.

Numai la acest gând se cutremură.

– Ce te supără? o întrebă domnul Dunblane.

– De unde știi că sunt supărată?

– Nu pot să exprim în cuvinte ceva ce tu poți explica mai bine ca mine!

Susanna oftă ușor.

– Vă rog, nu mai încercați să mă analizați. Când am încercat să vă ajut povestindu-vă despre Cel de-al Treilea Ochi, n-am dorit să-l îndreptați asupra mea.

– Tu ascunzi ceva de mine și poate și de ceilalți, zise domnul Dunblane. Ce ai făcut? Ai comis o crimă?

Susanna râse, neputându-se abține.

– Nu, nu este chiar așa de rău.

– Dar ascunzi ceva, sau poate te ascunzi de cineva?

– De ce trebuie să-mi puneți atâtea întrebări?

– Deoarece nu am altceva de făcut și de asemenea, dacă vrei să știi adevărul, mă interesezi.

– Hai mai bine să ne interesăm de altceva. Sunt atâtea lucruri despre care putem să discutăm.

– Dacă te referi la picturi, m-am plictisit de moarte de ele! îi zise cu hotărâre domnul Dunblane. Femeile pictate pe pânză au murit de mult; tu ești vie, foarte vie, și după cum ai spus, datorită unui miracol și eu sunt viu! Hai să ne concentrăm asupra acestui fapt.

Vocea lui vibra între ei.

– Dacă... deveniți atât de interesat... de mine, doar pentu că nu este altcineva... s-ar putea să fiți dezamăgit! V-am prevenit... uitați-mă.

Chiar în timp ce vorbea, își dădu seama ce greșeală comisese pentru că nu i-a spus cât de neatractivă și ștearsă era.

În schimb îi sugerase fără să vrea că ar arăta ca Madonna lui Lippi, iar acum era prea târziu ca să mai retracteze.

Îi era imposibil să-i explice că era o fată grasă și ștearsă la care nici un bărbat nu s-ar uita a doua oară decât dacă i-ar dori averea.

Privi la florile din grădină, superbe în lumina soarelui, și se trezi întrebându-se cu un soi de agonie în suflet, de ce nu putea fi ca ele.

Mama este atât de frumoasă. Tata este un bărbat chipeș. May este drăgălașă. Oh, Doamne, de ce sunt eu o excepție?

Pe când spunea în sinea ei aceste cuvinte, se gândi că sentimentele ei erau asemănătoare cu cele ale domnului Dunblane, când se răzvrătise împotriva întunericului în care era cufundat.

– Crucea pe care trebuie să o poarte poate fi pentru o perioadă foarte scurtă, în schimb a mea este pentru toată viața! își zise în gând Susanna.

– Vino aici, zise brusc domnul Dunblane, trezind-o din gânduri.

Ea se întoarse supusă și se îndreptă spre el.

– Dă-mi mâna, spuse el și întinse mâna spre ea.

Deoarece i-o ceruse, Susanna își puse mâna în mâna lui.

– Acum spune-mi ce te necăjește, îi porunci el. Pot să-ți simt supărarea, de parcă te-ar durea.

Degetele ei tremurară în mâna lui, dar el nu-i eliberă mâna.

– Povestește-mi, insistă el.

Avea sentimentul că o domina, forțând-o să facă ce dorea el, până când cu un strigăt ușor își smulse mâna din mâna lui.

– Mă... hipnotizați și mi-e... frică.

Se îndepărtă de el și din nou se opri la fereastră, și fără să se uite înapoi, știa că mâna lui zăcea larg deschisă pe cuvertura care-i acoperea genunchii.

Nu era numai speriată de ceea ce spusese el, dar și de ce simțise când el a atins-o. Era ceva ce nu mai trăise până atunci.

Se gândi că se simțise neputincioasă și dominată de cineva mai puternic ca ea, dar mai fusese un sentiment, pe care nici nu-l putea analiza și nici nu dorea să o facă.

– Vreau să-ți spun ceva... începu el, dar în acel moment ușa se deschise și intră Clint cu o tavă.

– Ce este? întrebă domnul Dunblane.

– V-am adus ceaiul, sir, și domnul Chambers vă așteaptă pe terasă, domnișoară Brown.

– Mă duc... la el... imediat, spuse Susanna.

Avea impresia că vocea îi suna destul de ciudat și fu bucuroasă să scape.

Târziu, în noaptea aceea Susanna nu putea dormi. Si mai era și foarte cald.

– Nefiresc pentru luna martie, îi spusese mai devreme domnul Chambers. Adesea aici în aprilie este foarte cald, continuase el. Doctorii au insistat ca domnul Dunblane să stea într-o climă caldă, așa că sunt mulțumit, deși personal nu pot să sufăr căldura.

– Mie îmi place, spuse Susanna, de parcă soarele îi încălzea inima.

Dar acum, în acea noapte, simțea că nu poate respira.

Ghici că ar putea fi ora două noaptea și deși erau departe, auzi unul dintre multele clopote din Florența bătând ora.

Nu pot să dorm pentru că mă gândesc prostește la domnul Dunblane, își zise cu severitate.

Dar oricum se trezi revăzând în gând conversația, iar și iar, și în același timp simțind că el se confunda în mintea ei cu Lorenzo Magnificul.

Când i se vor scoate bandajele, cum va arăta? se întrebă. Ca bărbatul care a condus Florența cu patru secole în urmă?

Râse când își dădu seama ce gânduri îi treceau prin cap. Se putea foarte bine ca domnul Dunblane să fie un bărbat obișnuit, un american neatrăgător, și ea era o proastă dacă își imagina prea multe despre el.

Totuși pentru că gândurile legate de bustul lui Lorenzo Mahnificul și domnul Dunblane nu-i dădeau pace, se dădu jos din pat și se duse la fereastră.

Trase draperiile și găsi că lumea de afară era și mai frumoasă decât înaintea lăsării întunericului.

Acum răsărise luna, făcând să lucească domurile și clopotnițele din oraș; cerul era plin de stele; iar în depărtare, Susanna putea vedea râul ca de argint cum șerpuia pe sub nenumăratele poduri.

Grădina era plină de umbre misterioase și totuși era ușor să distingi chiparoșii și locurile unde creșteau mărgăritare.

Fereastra era deschisă și dintr-o dată Susanna trase halatul pe ea, se încălță cu papucii și traversă terasa, pășind pe iarbă.

Aerul era cald și plin de miresme, părând că o învăluie ca într-un vis.

Continuă să meargă și pe neașteptate în fața ei apăru o oglindă în care se reflectau stelele și licuricii care zburau pe deasupra, și își dădu seama că ajunsese la piscină.

Cu uimire trase aer în piept, deoareee mii de licurici umpleau aerul cu licăririle lor.

Frumusețea lor strălucitoare era asemănătoare cu Calea Lactee și se amestecau cu luminile Florenței. Susanna își zise că era pe un tărâm fermecat.

Era un romantism pe care nu-l simțise în timpul zilei și Susanna se gândi că picioarele o aduseseră acolo intenționat, în așa fel încât să se poată scălda în secret, singură în liniștea nopții.

Singura persoană care ar fi putut să vină era domnul Chambers, dar el îi spusese noapte bună și menționase că era foarte obosit.

– Nu am dormit prea bine în ultimul timp, dar am sentimentul că în noaptea asta voi dormi cele opt ore prescrise, îi zisese el.

– Îmi pare rău dacă te-am obosit prea mult în după-amiaza asta.

– A fost o plăcere, dar am avut probleme cu domnul Dunblane, cu afacerile lui de fapt, recunosc că mi-au cam scos peri albi.

Era evident că nu dorea să-i spună mai multe Susannei și ea se întrebă neliniștită dacă nu cumva domnul Dunblane avea necazuri financiare.

Acum își spuse că având în vedere că domnul Chambers și servitorii dormeau în alte aripi ale casei, nimeni nu știe ce făcea ea.

Își aminti că erau costume de baie în micul pavilion de la capătul piscinei dar, îndrăzneață, făcu ceva ce nu cutezase să facă până atunci în viața ei – se hotărî să se scalde goală.

Voi pretinde că sunt una dintre zeițele care sunt atât de frumos pictate în galeria pe care am vizitat-o, chiar

Venus, nu apărând din valuri, ci intrând în apă în lumina lunii, strălucirea stelelor fiindu-i ghid! își zise în gând.

Transpusă, nu mai era grasa și stearsa Susanna, ci Venus, perfect proporționată, cu un corp superb la fel ca și, chipul cu părul blond unduindu-i pe umeri.

Încet, fără grabă, Susanna intră în partea mai umbrită a bazinului.

Apoi, pe măsură ce apa devenea mai adâncă, începu să înoate așa cum. făcuse în copilărie, brațele și picioarele mișcându-i-se ritmic, fără nici un efort.

– Arătați ca niște mormoloci, râsese tatăl lor când ea și May înotaseră în lacul lor.

Dar acum Susanna nu era nici animal nici om, ci o zeiță!

Zeița dragostei, care putea trezi inimile bărbaților așa încât să caute extazul pe care numai ea îl putea aduce și știau că fără el viețile le-ar fi goale și triste.

Apa era caldă și moale și Susanna înotă mult timp.

Când în sfârșit urcă treptele și ieși din bazin, păși pe iarbă și ridică brațele spre cer.

Era o expresie de adorație și de asemenea una de uimire. Pentru o scurtă perioadă uitase de ea, în timp ce apa și lumina lunii o acaparaseră făcând-o să aparțină acestor frumuseți și să fie ea însăși frumoasă.

Deoarece era încă Venus, o dorință pe care niciodată nu o exprimase îi veni pe buze.

– Dă-mi... iubire!

Cuvintele fuseseră rostite și totuși simți cum au fost înălțate spre cer cu o forță pe care nu o putea controla.

Capitolul 5

În trăsură, în timp ce se întorcea de la Florența împreună cu domnul Chambers, Susanna ținea cu grijă un pachet.

Își petrecuse mult timp pe la magazinele de pe Ponte Vecchio, căutând un cadou pentru domnul Dunblane.

Până la urmă, după îndelungi dezbateri, alesese o cutie muzicală din secolul al optsprezecelea, care cânta o melodie veselă, pe care, după spusele vânzătorului, în evul mediu țăranii dansau.

Știind la ce se gândește ea, domnul Chambers îi zise:

– Sunt sigur că Fyfe va fi încântat de cadoul tău. Nu are o familie care să-și amintească de el în ocazii speciale.

– Am înțeles că părinții lui sunt morți.

– Da, întotdeauna a fost singuratic, în ciuda...

Domnul Chambers se opri și nu-și termină propoziția.

– Sunt foarte bucuroasă că mi-ați spus că azi este ziua lui de naștere, spuse Susanna. Altfel nu aș fi aflat.

– Zău că ar trebui să-i cumpăr un cadou.

Susanna îl privi surprinsă pe domnul Chambers.

– Nu pot să-ți spun ce diferență este că ești aici, și nu numai pentru stăpânul meu, ci și pentru mine, îi explică el.

– Nu cred... că înțeleg...

– Când am traversat Atlanticul, după acel accident, am crezut că nu voi fi capabil să suport tensiunea de a locui cu el în aceste împrejurări, îi mărturisi domnul Chambers.

Îi zâmbi, apoi adăugă:

– Îl cunosc pe Fyfe de când era un băiețel și am fost nu doar secretar, ci ceea ce în familia regală s-ar numi controlor. Totuși, când după accidentul lui se simțea disperat pentru că nu mai vedea, eu eram neajutorat și un străin pentru el, de parcă nu l-aș fi cunoscut niciodată.

– Trebuie că a fost foarte greu pentru dumneavoastră, îi zise Susanna cu simpatie.

– A fost, recunosu domnul Chambers. Apoi ai sosit tu și totul s-a schimbat.

– Drăguț din partea dumneavoastră să spuneți asta.

– Este adevărat. Nu numai că l-ai ajutat în cea mai dificilă perioadă din viața lui, dar i-ai pus și mintea la contribuție.

Domnul Chambers râse.

– Sună cam poetic, dar nu era altă cale să exprim felul în care i-ai prezentat noi subiecte, și cred că l-ai făcut să-și folosească creierul altfel decât până acum.

– Este încântător să aud astfel de lucruri! exclamă Susanna. Și niciodată n-am fost mai fericită în viața mea.

– Arăți fericită, întreaga ta ființă vibrează de viață, fu de acord domnul Chambers.

– Este foarte interesant când discutăm cărțile pe care le am, cu voce tare.

Era un freamăt în vocea Susannei, ca și cum își vorbea ei însăși.

– Dar sper că romanele pe care le-am comandat la Paris au sosit,adăugă ea cu neliniște.

– Sunt sigur că vor sosi, răspunse domnul Chambers încurajator.

– Era o listă foarte lungă. Amândoi am devenit interesați de romanele lui Gustave Flaubert.

– V-am auzit discutând despre *L'Education Sentimentale* și mă întrebam dacă *Madame Bovary* este un roman potrivit pentru o tânără ca dumneata, remarcă domnul Chambers.

– Cred că atunci când discutăm, Fyfe și cu mine ne considerăm critici literari!

Scoase un sunet de încântare, amintindu-și cum se declaraseră de acord în legătură cu *„Einause et Camées"* a lui Gautier, domnul Dunblane considerând-o lucrarea unui meșteșugar, în timp ce ea o găsise lirică și romantică.

Poate, se gândi Susanna în sinea ei, cărțile pe care le citea în franceză erau mult mai interesante decât cele în italiană sau engleză.

Totuși știa, dacă voia să fie cinstită, că nu cărțile contau, ci bărbatul care o asculta!

Un bărbat care era gata să se confrunte cu ea din clipa în care termina de citit, cu întrebări inteligente, la care ea era încântată să răspundă, în timp ce se gândea la altele cu care să-i facă față.

– Cum îți spuneam, deoarece ai fost atât de folositoare, într-adevăr cred că minunată este cuvântul potrivit, boala de care sufeream nu mai este o amenințare atât de mare pentru mine, continuă domnul Chambers.

– Vreți să spuneți... că diabetul s-a vindecat? îl întrebă Susanna.

– Aproape total. Am fost examinat de doctor ieri, de cel recomandat de sir William, când am fost în Anglia, atât pentru domnul Dunblane cât și pentru mine, și pur și simplu mi-a dat mână liberă!

Susanna scoase un strigăt de încântare.

– Oh, sunt atât de bucuroasă! Am știut că nu vă simțeați bine când am sosit aici și într-adevăr arătați foarte obosit și îngrijorat.

– Amândouă, îi zise domnul Chambers. Dar acum, mulțumită ție, mai degrabă decât medicamentelor doctorului, sunt un om diferit.

A doua zi după ce sosiseră la vilă îi spusese Susannei.

– Mi-e teamă, domnișoară Brown,că trebuie să țin un regim foarte strict prescris de doctorul meu din America. El bănuia ceea ce doctorul specialist din Anglia a confirmat, că am un diabet ușor.

– Asta înseamnă zahăr în sânge, nu-i așa? îl întrebase Susanna.

Domnul Chambers aprobase din cap.

– De aceea nu-mi este permis să mănânc dulce sau mai degrabă nimic ce conține zahăr. Bucătarul șef a înțeles și desigur îți va găti tot ce dorești. Trebuie doar să-i spui ce preferi.

La început Susanna fusese prea preocupată de domnul Dunblane, ca să se mai gândească la ceea ce mânca, apoi găsise că mâncarea de la vilă era atât de gustoasă încât nu dorise să o schimbe.

Aveau fritto misto, pe care o serveau toți italienii, urmate de feluri minunate, carne de vițel fragedă, rațe și gâște umplute cu gutui și usturoi, care erau mâncarea tradițională la Florența.

Mai erau legume proaspete din grădină și fructe care creșteau mai mari pe măsură ce vremea se încălzea și vara era tot mai aproape.

La micul dejun au început să apară fragi, apoi cireșe, caise și prune pe care Susanna le vedea cum se coc în copaci.

De cele mai multe ori era atentă la ce discuta cu domnul Chambers în legătură cu Fyfe, încât nici nu realiza ce băga în gură.

Poate pentru că erau izolați într-o mică lume a lor, deveniseră foarte apropiați.

În a treia zi de când erau în Florența, domnul Dunblane îi spusese cu hotărâre:

– Pur și simplu refuz să continuu să te strig domnișoara Brown, mai ales că sunt sigur că nu este numele tău adevărat.

– De ce sunteți sigur de asta? încercase Susanna să-l convingă de contrariu.

– Nu semeni a domnișoară Brown, îi răspunsese el. Și de asemenea nu mi se pare un nume potrivit pentru tine.

– Este singurul pe care-l am. Mi-a fost ales de nașa mea.

Se întrebase ce s-ar întâmpla dacă ar fi adăugat... „care mi-a lăsat o mare avere".

– Mă rog, atunci Susanna să fie, zisese el cu un oftat. Și sper că tu îmi vei spune Fyfe.

– Nu este neobișnuit pentru un angajat să se adreseze stăpânului său atât de familiar? îl tachinase Susanna.

– Deja ți-am spus că tu ești o angajată foarte specială, îi răspunsese el. De fapt, adesea am impresia că tu dai ordine și eu mă supun!

Susanna râsese.

Era foarte sigură că, la fel ca Lorenzo Magnificul, el întotdeauna va fi Conducătorul, Comandantul în viață.

La început se simțise stânjenită să-i spună pe nume, dar după un timp se

obișnuise.

*

* *

– Vă dați seama că suntem aici de aproape o lună? îi spuse ea domnului Chambers în timp ce trăsura urca spre vilă. Câteodată mi se pare că săptămânile au trecut ca secolele, alteori mi se pare că trăim aici de o veșnicie.

– Timpul este relativ, îi răspunse domnul Chambers. Când ești fericit trece într-o clipă, când ești îngrijorat sau necăjit, abia se târăște!

Susanna nu-i răspunse.

Se gândea cu groază că șederea ei aici era de scurtă durată.

Când bandajele de pe ochii lui Fyfe vor fi scoase și el nu va mai avea nevoie de ea, știa că urma să plece.

Nu putea să suporte ideea că o va vedea cum arată în realitate, când el se gândea la ea ca la una din frumusețile pictate în tablourile din Galeria Uffizi.

Abia ieri el spusese din senin:

– Mă gândesc că mi-ar plăcea să te văd pictată în grădină. Și desigur, în jurul tău vor fi mărgăritare.

Susanna simțise un nod în gât.

Atât de des îi descrisese cât de frumoase sunt mărgăritarele din grădină, atât de multe cum nu mai văzuse niciodată în viața ei.

Creșteau într-un colț din grădină înconjurat de tufișuri și chiparoși, creând un tablou de o frumusețe nepământeană, încât îi venea să se roage de câte ori îl vedea.

– Poate că ai arăta mai bine așezată în nișa din salon, continuase Fyfe gânditor. Ai arăta de parcă te-ai ruga într-un altar.

Susanna se ridicase grăbită în picioare.

– Ai o imaginție prea bogată, îi zisese. În orice caz, nu doresc să fiu pictată.

– De ce nu? o întrebase Fyfe. Sigur cei care te iubesc vor dori să-și reamintească de tine cum ești acum. Ca un boboc de trandafir gata să înfiorească.

– Citezi din cartea aia ridicolă pe care am citit-o ieri, replicase Susanna cu necaz. Nu semăn deloc cu un trandafir!

– În această clipă în mod sigur semeni cu o floare, chiar dacă ești plină de ghimpi! îi răspunsese Fyfe.

– Ai grijă să nu te înțepe! se răstise Susanna.

Apoi râseseră ca doi copii care găseau că jocul pe care-l jucau era irezistibil și amuzant.

– Ți-am spus și mai înainte să nu vorbești despre mine, și drept pedeapsă sunt gata să-ți citesc un articol destul de plictisitor în legătură cu situația mondială! îi zisese Susanna în timp ce se așeza pe scaun.

– Dacă o faci, o să arunc cu ceva în tine! o amenințase Fyfe. Orb sau nu, pun pariu că o să te nimeresc!

– În acest caz, fii sigur că o să-ți răspund în același fel. Și am avantajul că eu văd unde arunc!

– Nu are nici o importanță, deoarece fiind femeie, în mod sigur n-o să mă nimerești!

Se hârjoneau într-un fel care mai mult ca sigur i-ar fi făcut plăcere domnului Chambers.

Fyfe nu mai era deranjat când se vorbea despre suferința lui; nici nu mai considerase că va rămâne orb pentru totdeauna, ci era optimist și-și făcea planuri pentru timpul când bandajele vor fi scoase.

Oricum Susanna schimbă subiectul, discutând despre alte lucruri.

Nici nu voia să se gândească la ce se va întâmpla atunci când nu va mai putea sta cu el; când se va vindeca, se va întoarce la viața lui de dinainte și va fi înconjurat de prietenii lui.

Câteodată îi citea despre ei în ziare și el făcea scurte comentarii.

– Întotdeauna o descriu pe Loraine drept „cea mai frumoasă fată din America"! îi spusese el o dată. Dar pot să-ți spun că era mai rea ca un drac și o dată ce pune gheara pe vreun nenorocit, îl seacă!

În timp ce vorbea el, Susanna era bucuroasă că fata al cărei chip era fotografiat în ziar, nu-l atrăgea.

Brusc realizase că era îngrozitor de geloasă, când el vorbea cu plăcere despre trecut.

– Dragul și bătrânul Chris! Sunt bucuros că până la urmă se însoară! zisese el despre un renumit senator. Dar presupun că va da o petrecere de despărțire. Doamne, erau atât de amuzanți! Nimeni nu ajungea acasă înainte de răsăritul soarelui!

Susanna nu-i răspunsese și după un moment el reluase:

– Presupun că niciodată nu ai participat la o petrecere americană?

– Sau la alt gen de petrecere, îi răspunsese Susanna.

– De ce nu?

Tocmai voia să-i spună că nu i se permisese, când își amintise că pretindea că era mai în vârstă decât în realitate.

– Presupun că părinții tăi nu-și putea permite să dea petreceri, spusese Fyfe după un moment. Când mă voi face bine voi da o petrecere,mai originală și mai diferită decât oricare altă petrecere din trecut.

Se gândise un moment, apoi continuase:

– Totul va străluci de lumini, deoarece eu voi putea să văd! Casa, grădina, florile, și vor fi și focuri de artificii.

– Nu vor avea același efect ca stelele sau ca licuricii, zisese Susanna.

Se gândea cum în fiecare noapte ieșea din casă ca să înoate în piscină, și la licuricii care-o înconjurau de parcă erau copiii stelelor.

Atunci își închipuia că erau o parte din lumina care emana din ea, deoarece eà era o zeiță.

Niciodată nu mai trăise extazul din prima noapte, atunci când își închipuise că era Venus și devenise una din minunile și frumusețile universului.

În orice caz, încântarea de a înota goală nu se diminuase, iar parfumul grădinii care o înconjura o făcea să se simtă ca și cum ar fi primit binecuvântarea Cerului.

– La ce te gândești? o întrebase brusc Fyfe.

– Mă întrebam cât de curând o să poți înota în piscina aia superbă pe care a construit-o tatăl tău.

– Foarte curând, îi răspunsese el. Nu mai am bandaje pe mâini și pielea s-a vindecat complet.

– Sunt... atât de bucuroasă!

– Clint mi-a spus că mi-au rămas puține semne. Presupun că aceste semne o să-mi rămână toată viața, dar cum nu sunt femeie, nu are nici o importanță. Pielea ta este albă?

Întrebarea o făcuse pe Susanna să tresară. Își privise brațul de parcă îl vedea pentru prima oară.

– Presupun că așa trebuie să fi fost când am venit aici, dar cum am mers prin grădină fără pălărie și fără umbrelă, acum are o nuanță aurie.

– Ca și vocea ta.

Ceva din glasul lui o făcuse să freamăte.

Noaptea trecută, când s-a strecurat în grădină ca să se scalde în piscină, stătuse pe marginea bazinului și privise cerul.

Nu era lună, dar stelele erau atât de strălucitoare încât putea să vadă foarte bine. Licuricii dansau deasupra apei.

Prima noapte când am venit aici, l-am rugat pe Dumnezeu să-mi trimită dragoste, își zisese ea. A răspuns rugăciunii mele, dar este mai mult o agonie decât o bucurie.

Realizase cu mult timp în urmă că s-a îndrăgostit de Fyfe într-un mod în care nu crezuse că este posibil să se îndrăgostească de cineva.

Era o bucurie și o încântare să fie cu el.

Era o agonie atât fizică cât și psihică să știe că niciodată nu va însemna ceva în viața lui și că va trebui să-și petreacă restul vieții fără el.

Era prea inteligentă să creadă că povestea ei se putea termina cu happy-end sau că Făt-Frumos se va îndrăgosti de ea, așa cum ea se îndrăgostise de el.

Știa prea bine ce va zice el, când o va vedea.

– Îl iubesc! se adresase Susanna stelelor. Și niciodată nu voi regreta că am cunoscut dragostea și că îmi va umple viața așa cum face acum, nemaicontând nimic. Dar este numai un vis.

Continua să se gândească la faptul că era un vis atât de frumos, atât de perfect, încât trebuia să mulțumească în genunchi pentru că îi fusese dat ceea ce ceruse și că era și mai minunat decât își imaginase că va fi.

Dar deșteptarea la realitate se apropia cu fiecare zi.

Atunci va fi doar singurătatea și gândul la lungii ani când Fyfe nu va fi acolo și ea va trăi doar cu amintirea lui.

Deoarece știa că fiecare secundă, fiecare minut era prețios, era mereu cu el, în afara timpului în care se odihnea.

În consecință văzuse puțin din Florența, deoarece ca să vadă case, picturi și sculpturi era o pierdere de timp dacă nu era cu Fyfe.

Deoarece îl iubea, dorea să-l facă fericit.

Nu numai că descoperise la vilă o bibliotecă imensă pe care tatăl lui o umpluse cu cărți rare, cele mai multe în italiană, dar domnul Chambers consimțise bucuros să trimită la Roma și la Paris după alte cărți de care ea se interesa nu numai pentru Fyfe, dar și pentru sine.

O binecuvânta pe domnișoara Harding care-i deschisese ochii asupra atâtor giganți ai literaturii, de care altfel n-ar fi auzit.

Tatăl domnișoarei Harding fusese profesor de literatură la una din renumitele școli publice și cunoștințele ei acopereau diferite domenii, iar acum pentru Susanna erau de mare ajutor.

– Cred că franceza este mai potrivită pentru vocea ta decât orice altă limbă, îi declarase Fyfe după ce ea îi citise *Les Fleurs du Mal*, de Charles Baudelaire.

Din nou era o alegere ciudată pentru o tânără, deși ea nu era conștientă de asta.

Baudelaire își alegea subiectele din realitate. Era bântuit de un sentiment distructiv care-l conducea spre revoltă și blasfemie.

Dorea să descopere ce se afla dincolo și poemele lui au dat naștere la discuții despre viața de apoi, între Susanna și Fyfe, până când Clint a insistat ca pacientul să meargă la culcare.

– Refuz să fiu terorizat! îi spusese Fyfe furios. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă mai dădăci!

– Știți ce a spus doctorul, sir, ripostase Clint. Odihnă, odihnă, odihnă!

– Dacă vreau să stau treaz, așa o să fac! tunase Fyfe.

Susanna se ridicase în picioare.

– Clint are dreptate. Putem să continuăm această discuție mâine și fără îndoială în liniștea nopții mă voi gândi la noi argumente ca să vă contrazic!

– Și fără îndoială o să te uiți în alte surse! ripostase Fyfe. Nu este cinstit!

– Poate voi fi destul de mărinimoasă și o să te las să câștigi din când în când, îi răspunsese Susanna.

Părăsisese dormitorul lui în timp ce el țipa după ea că nu dorește favoruri.

Când intrase în camera ei, încă râdea.

Apoi se dezbrăcase și citise până când se făcuse ora să se ducă în grădină și să înoate.

* * *

Când trăsura se apropia de vilă, Susanna încercă să-i vadă silueta albă printre chiparoși.

– Să fii acasă este ca și cum ai fi în Paradis, își zise în sinea ei.

Dar știa că nu vila o atrăgea, ci bărbatul care locuia acolo.

Mai merseră puțin și când văzu intrarea principală, simți cum i se taie suflarea.

În fața ei erau mai mulți bărbați și avu impresia că toți vorbeau deodată.

– Cine sunt? Ce vor? îl întrebă ea pe domnul Chambers.

Văzu încruntarea din ochii lui. Trăsura se opri și bărbații, opt la număr, se întoarseră, cu o expresie interesată în privire, spre noii veniți.

Susanna îl văzu pe Clint stând în pragul ușii și realiză că el vorbise cu acei oameni. Ceva din atitudinea lui îi spunea că se retrăsese în defensivă.

Susanna coborî din trăsură ducând cu grijă cadoul pe care-l cumpărase, și domnul Chambers o urmă.

– Sunteți secretarul domnului Falcon? îl întrebă unul dintre oameni.

– Și dacă ar fi așa, care este treaba ta? îi răspunse domnul Chambers.

– Reprezint *New York Herald*, îi spuse bărbatul respectiv. Am încercat să dăm de domnul Falcon, și eu și ceilalți, care reprezintă diferite ziare vrem să aflăm stadiul construcției noii lui mașini.

Înainte de a le răspunde, domnul Chambers urcă scările spre ușă și se întoarse către ei înainte de a intra în casă.

– După cum știți, domnul Falcon a avut un grav accident. Pe moment nu are nimic de declarat și doctorul i-a interzis să dea interviuri.

Cum termină de vorbit, domnul Chambers o luă de braț pe Susanna și o conduse în casă.

În urma lor se lansă o salvă de întrebări, unele în engleză, altele în italiană, franceză sau germană.

Apoi americanul de la *New York Herald*, care vorbise primul, țipă după ei:

– Și cine este doamna cea drăguță?

Ei erau deja în casă și Susanna consideră că reporterul fusese ironic.

Clint închise ușa după ei.

– M-am bucurat când v-am văzut, sir, îi spuse valetul. Erau atât de insistenți, încât mă temeam că vor da buzna în casă, încercând să-l vadă pe stăpân.

– Știi cât de tare urăște el asta, îi zise domnul Chambers.

– Și totuși azi n-ar fi fost la fel de rău ca în alte dăți, observă Clint.

Susanna se întrebă de ce a făcut el remarca asta.

Străbăteau culoarul și realiză că domnul Chambers se îndrepta direct spre camera lui Fyfe.

Clint trecu în față și deschise ușa, ca și cum era hotărât să anunțe vestea înainte ca unul dintre ei să apuce să spună ceva.

– Domnul Chambers a scăpat de ei, sir, dar erau groaznic de insistenți!

Când intră în cameră, Susanna se uită la Fyfe care, așa cum se aștepta, stătea pe fotoliu, în fața ferestrei deschise. Dintr-o dată scoase un strigăt de surpriză și bucurie.

Ochii lui erau încă bandajați, dar numai de o fâșie care-i înconjura capul, restul de bandaje, cele care-i dăduseră aspectul de mumie, dispăruseră!

Bărbia, partea inferioară a obrajilor, jumătate din nas și gâtul erau libere.

Acum arăta ca un om adevărat.

Uitând de toate, Susana traversă în fugă camera și îngenunche lângă fotoliu.

– De ce nu... mi-ai spus? îl întrebă. Cum aș fi... putut ghici... că se va întâmpla azi?

– Am vrut să fie o surpriză, îi răspunse Fyfe cu vocea lui profundă.

– Este minunat! Cu adevărat minunat! Și nu sunt cicatrice pe chipul tău, așa cum te-ai așteptat.

– Așa mi-a spus și Clint, dar ești sigură?

– Foarte sigură! îi spuse Susanna privind pielea fină de pe bărbie.

– Este catifelată, acum că mi-am ras barba, îi spuse Fyfe punându-și mâna pe bărbie. În mod sigur mă simt mai uman, nu mai sunt un spirit separat de corp.

– Niciodată nu ai fost așa ceva, zise Susanna.

Pielea era puțin roz, dar altfel nu era nimic care să arate că suferise arsuri.

Acum, își zise în gând, singura întrebare care se punea era dacă operația reușise și vederea îi era salvată.

Nu zise nimic cu voce tare, deoarece domnul Chambers îi povestea despre reporteri.

– Vor să dai o declarație cu privire la testele noului model.

– Abia știm noi câte ceva.

– Am spus că nu ai nici un comentariu la asta.

– Telegrafiază-i lui Stevens să trimită un raport imediat ce are ceva concret.

– Cred că mai bine ai face tu asta, îi zise domnul Chambers. Au spus că încă mai sunt retușuri de făcut, așa că presa mai poate să aștepte.

– Da, ai dreptate, fu de acord Fyfe. Dacă consideră că a apărut ceva nou, pur și simplu vor veni înapoi mâine.

– Mi-e teamă că da, îl aprobă domnul Chambers. Presupun că nu ne-am acoperit destul de bine urmele.

– Sunt surprins că nu ne-au descoperit mai devreme, zise Fyfe. Știi cât sunt de insistenți, dacă simt că vor descoperi ceva.

– Poate că am fost norocoși, spuse domnul Chambers. Și pot să-ți spun că sunt încântat că vorbești atât de filozofic.

– S-ar putea să fi dobândit puțină înțelepciune aici, în orașul înțelepților, sau poate Susanna m-a învățat ce înseamnă bunul-simț, replică Fyfe.

– Personal, cred că ultima ipoteză este cea valabilă, îi zise domnul Chambers cu iuțeală și ieși din cameră urmat de Clint.

Susanna era încă îngenuncheată lângă scaunul lui Fyfe.

– Sunt uimită și curioasă, îi zise. Am crezut că numele tău este Dunblane.

– Este numele de fată al mamei, și bănuiesc că sunt îndreptățit să-l port când mă deplasez incognito.

– Așadar ești în realitate Fyfe Falcon și probabil că trebuie să fi auzit de tine din moment ce ești proprietarul automobilelor Falcon.

Fyfe izbucni în râs.

– Ce faimă! Întotdeauna am considerat că sunt cunoscut pe plan internațional! Susanna scoase un strigăt ușor.

– Păi, în cazul ăsta, vei avea plăcerea să-mi povestești cât de important ești. Susanna scoase un strigăt ușor. Sigur că da! Probabil

că ai condus propriile tale mașini! Sau ai fost într-una din cele care au obținut recordul ăla uluitor de viteză de pe plaja Daytona?

– Te-ai prins! exclamă Fyfe. Întotdeauna am zis că ești inteligentă, chiar când e vorba despre mașini!

– Recunosc că habar nu am despre ele, îi răspunse Susanna. Tata mereu spunea că vrea să cumpere una, dar în realitate preferă caii. Mama folosește un automobil electric, dar cred că se simte mai elegantă atunci când conduce o șaretă ușoară la care sunt înhămați doi cai.

– Ăsta este sacrilegiu! exclamă Fyfe. Acum, că „secretul a fost dat în vileag", va trebui să mă asculți lăudând automobilele Falcon și dacă te vei plictisi, va trebui să blestemi presa care m-a scos la lumină.

– Ai construit o nouă mașină, care este cu mult superioară? îl întrebă Susanna.

– Este o mașină cu șase cilindri și 72 cai putere, îi explică el. Și mă voi înscrie la cursa de anul viitor New York-Paris și voi conduce personal mașina.

– De la New York la Paris? repetă Susanna. Dar cum? Cum poți să faci asta?

– Via Seattle, Japonia și Siberia, îi răspunse Fyfe. Cam 12 000 de mile și am calculat că voi putea să străbat drumul în aproximativ 170 de zile.

– Dar îți poți permite o ispravă de genul acesta? Sigur că va fi îngrozitor de periculos.

Ceva din vocea ei îl făcu pe Fyfe să întindă mâna și să o prindă pe a ei.

– M-am gândit, când am părăsit New York-ul mai mult mort decât viu și am fost adus la Londra deoarece mi s-a spus că

doar acolo mi se putea salva vederea, că nu voi mai vedea lumina zilei. Acum știu că nu numai că voi vedea, dar voi putea să conduc noul meu automobil, așa cum îmi propusesem.

– Cum poți fi așa de... sigur? șopti Susanna.

Se simțea tremurând sub influența unei senzații care o cuprinsese în momentul în care el îi atinsese mâna.

– Tu m-ai făcut încrezător, îi răspunse el. Nu mi-ai picurat speranță și optimism într-un fel sau în altul, de când ești aici? Cu greu poți să-mi mai spui acum, când suntem pe ultima sută de metri, că nu crezi că voi ieși învingător.

– Păi sigur că vei câștiga! șopti Susanna.

Apoi ca și cum n-ar fi mai putut suporta gândul, îi zise :

– Când am venit aici erai îngrijorat și supărat când ți-am citit despre modelul lui Henry Ford. Ți-e teamă că automobilul lui va avea mai mult succes decât al tău?

– A fost un șoc să aflu că îmi face concurență, îi răspunse Fyfe. Acum știu mai multe, mi-am dat seama că nu concurăm pe aceeași piață. Am aflat din surse sigure că Ford intenționează să crească producția, să reducă prețul în fiecare an.

– Și asta te deranjează? îl chestionă Susanna.

– Nu cred. Eu produc un automobil de o calitate superioară – una în care vei fi mândră să fii văzută.

Cuvintele lui o aduseră rapid pe Susanna cu picioarele pe pământ și se gândi că atunci când o va putea vedea va fi oricum, dar nu mândru de ea.

Se ridică în picioare.

– Reporterii m-au făcut să uit că azi este o zi specială. „La mulți ani" și am un cadou pentru tine, îi zise.

Îi puse în poală cadoul pe care-l adusese cu ea.

– Cum ai aflat că azi este ziua mea de naștere? Bănuiesc că Chambers ți-a spus.

– Mi-a spus că ai împlinit douăzeci și șase de ani.

– Aproape bătrân! zise Fyfe. Așa că sper că mă vei trata cu respect. Dar nu era nevoie să-mi cumperi un cadou.

– Sper... că... o să-ți placă.

Despachetă cu grijă pachetul.

– Este o cutie și cred că este pictată, îi spuse după ce-l despachetă.

– Deschide-o! îl îndemnă Susanna.

Pipăi cu degetele deschizătoarea și când o desfăcu, se auzi o melodie delicată și el scoase o exclamație de încântare.

Susanna privea zâmbetul de pe buzele lui și se gândi că de fapt el semăna cu Lorenzo Magnificul mai mult decât se aștepta ea.

Aceeași bărbie fermă, aceeași gură care putea fi hotărâtă, poate încăpățânată și totuși buzele aveau ceva senzual.

La acest gând simți cum i se taie respirația, știind că așa cum femeile îl asaltaseră pe Lorenzo găsindu-l atrăgător, la fel va păți și Fyfe.

Cea mai mare parte a nasului era ascuns de bandaj, dar părul era negru și deși era încă foarte scurt deoarece fusese ars în accident, începuse să crească și se ondula în jurul frunții.

Era sigură că atunci când îl va putea vedea în întregime, va fi mult mai american, și totuși nu avea nici o îndoială că era o asemănare cu bustul lui Lorenzo.

Ca și cum i-ar fi simțit privirea insistentă Fyfe, o întrebă:

– La ce te gândești?

– Dacă-ți spun s-ar putea să ți se urce la cap!

– Mă îndoiesc. Am sentimentul că mă compari cu Lorenzo Magnificul și asta nu prea este în avantajul meu.

Susanna nu era prea surprinsă că el intuise gândurile ei.

În ultimele săptămâni, ca și cum ar fi urmat instrucțiunile ei, își antrenase „Cel de-al Treilea Ochi" ca să perceapă totul cu foarte multă acuratețe, încât uneori aproape că uita că el era orb.

Melodia din cutia muzicală luă sfârșit.

– Este un cadou minunat! îi zise Fyfe. Și este foarte drăguț din partea ta, Susanna, că mi l-ai cumpărat. Nu e nevoie să-ți spun că-l voi păstra ca pe o comoară.

Voia să-l întrebe dacă atunci când îl va părăsi el va mai deschide cutia și se va gândi la ea, dar își zise că ar fi o întrebare prostească.

Îndată ce această lume de vis v-a lua sfârșit, el se va întoarce într-o lume total diferită– la mașinile, la cursele lui, la lupta cu concurenții, nu numai cu cei din sport, ci și cu cei din domeniul industriei de automobile.

Cum putea el în acest caz să-și amintească de femeia care fusese doar o voce în întuneric?

– Trebuie să fiu practică și să-mi folosesc bunul-simț, și asta înseamnă că trebuie să accept faptul că atunci când mă va vedea nu voi însemna nimic pentru el, doar o amintire, își zise ea în gând.

Era un gând trist, dar se hotărî că nu va lăsa nimic să-i strice acest moment prețios cd era cu el.

– Am atâtea să-ți spun despre Ponte Vecchio, începu ea. N-am avut timp înainte să vizitez magazinele, și sunt absolut superbe! Sunt atâtea lucruri făcute de meșteșugarii florentini, care sunt sigură că nu au egal în lume!

– Întotdeauna am fost sigur de asta, zise Fyfe. Imediat ce îmi voi recăpăta vederea vreau să-ți cumpăr o bijuterie, Susanna, care va exprima nu numai mulțumirile mele pentru ceea ce ai făcut pentru mine, dar va fi și un omagiu adus frumuseții tale.

Cuvintele lui îi produseră o durere atât de mare încât închise ochii pentru o clipă.

De ce nu-i spusese adevărul de la început? se întrebă ea pentru a mia oară.

Era hotărâtă să-i spună totul, când Clint intră în cameră aducând o carafă cu suc de fructe, care acum că vremea devenise foarte caldă, suplinea ceaiul pe care-l băuseră de când veniseră la vilă.

Punând carafa pe masa de pe verandă, Clint turnă două pahare și după ce le puse pe tavă, o servi întâi pe Susanna, apoi pe Fyfe.

– Ce conține? întrebă Fyfe.

Înainte să poată răspunde Clint, Susanna scoase un strigăt ușor.

– Asta-i înșelătorie! Știi că trebuie să ghicești.

– Încă îmi dai lecții? o întrebă el cu un zâmbet.

Își zise în gând că nu văzuse nimic mai fascinant până atunci ca mișcarea buzelor lui.

– Sigur! îi răspunse. Chiar și când ultimul bandaj va fi îndepărtat, o să-ți folosească să poți vedea în întuneric ca o pisică și să știi ce mănânci și ce bei, doar folosindu-ți simțurile.

– Foarte bine, doamnă profesoară. Te voi mai asculta puțin, replică Fyfe.

Luă o sorbitură și spuse:

– Este un suc din care n-am mai băut până acum. Am crezut că le-am încercat pe toate.

– Ghicește! spuse Susanna.

– Știu... piersici!

Susanna se uită la Clint.

– Aveți dreptate, sir. Primele piersici din grădină au fost culese astăzi și văzând ce recoltă bună avem, m-am gândit că nu vor lipsi de la nici o masă!

Ieși din cameră în timp ce vorbea și Susanna râse.

– Știind că întotdeauna în ce spune Clint este și o mică înțepătură, cred că asta îl face atât de original, îi zise Susanna.

– Sunt foarte norocos că lucrează la mine, îi spuse Fyfe. Stiu că mai sunt norocos că-l am pe Chambers și desigur pe tine, Susanna.

– Am fost... un noroc pentru tine?

– Acum tu aștepți complimente!

Făcu o scurtă pauză.

– O să mă abțin să-ți fac complimete, până când voi deveni din nou eu însumi.

Își sprijini bărbia în palmă.

– Habar n-ai ce înseamnă să scapi de bandajele alea îngrozitoare. Câteodată simțeam că mă sufoc. Îmi venea să le sfâșii.

– Ar fi fost îngrozitor dacă ai fi făcut-o.

– Da, știu. Doctorul mi-a spus foarte clar că ar fi fatal dacă le-aș îndepărta înainte ca pielea să fie perfect vindecată.

– Și acum... cum ai spus... ești... aproape tu însuți.

Se gândea, așa cum îl privea, că de fapt, el se schimbase foarte mult.

Deoarece se obișnuise să vadă în loc de cap un imens bandaj alb, aproape că încetase să creadă că ar putea fi vreo importanță.

Dar acum realiză că era un bărbat foarte atrăgător; un bărbat care o făcea să se simtă timidă, când ea nu fusese așa înainte; un bărbat la care reacționa cu totul diferit decât reacționase până atunci.

– Da, în curând voi fi eu însumi, îi spuse el ca și cum îi urmărise gândul. Și totuși nu prea mă trage inima să mă întorc înapoi în lume. Stând așa în întuneric, a fost de parcă aș fi trăit pe o insulă în mijlocul Pacificului.

Și Susanna gândea la fel, dar ea știa că niciodată nu va putea însemna pentru el ceea ce însemna el pentru ea.

Îl iubesc! strigă în gând. Dar el niciodată nu trebuie să afle, deoarece nu aș putea suporta mila așa cum nu voi putea suporta șocul din ochii lui când mă va vedea cum arăt.

Ca și cum acest gând era prea greu de suportat, puse jos paharul.

– Mă duc să văd dacă au sosit cărțile de la Paris. Îți amintești lunga listă pe care am făcut-o? Cel puțin unele dintre ele ar trebui să sosească azi, dar vreau să controlez dacă a venit romanul lui Gustave Flaubert.

Fyfe nu răspunse și după un moment ea îi spuse ezitant:

– Dar poate acum, că știu cine ești și nu trebuie să te mai prefaci, mai bine ți-aș citi despre automobile? Sigur voi găsi mai multe articole în ziare și reviste.

– Este straniu, dar la început când ai venit aici nu mă puteam gândi la altceva. Chiar dacă sufeream din cauza asta, intenționat nu ți-am cerut să-mi citești ce scria în Motoring World, întâi pentru că Chambers mi-a spus că agitația și enervarea mi-ar încetini însănătoșirea, și în al doilea rând mă înfuria că nu eram în America să știu exact ce se întâmplă.

Susanna îl asculta, dar nu spu nimic, așa că el continuă:

– Acum am sentimentul că o mie de alte probleme îmi distrag atenția și dacă întregul imperiu Falecon va da faliment, va fi în întregime vina ta!

– Adam întotdeauna a dat vina pe Eva! îi răspunse repede Susanna.

Apoi roși deoarece realiză că-i sugera că ea era Eva lui, și nu avea nici un drept să o facă.

– Vom discuta despre cărțile noastre și toate subiectele care ne par interesante, îi zise Fyfe cu hotărâre. Ele aparțin insulei noastre, Susanna, unde nu sunt drumuri și de aceea nu este loc pentru mașini. Când vom pleca de aici, îți voi povesti și aștept să mă crezi că Falecon este cea mai bună și cea mai remarcabilă mașină produsă vreodată.

– Îmi rezerv dreptul de a cerceta cele spuse, îi răspunse Susanna. Fiind englezoaică este natural să cred că Rolls-Royce este cea mai bună mașină din lume, în timp ce francezii vor ridica în slăvi, fără îndoială, mașina lor Dion-Bonton.

– Ei nu, că la asta trebuie să răspund... începu Fyfe.

Foarte volubil începu să laude meritele mașini Falecon când domnul Chambers intră în cameră.

– Am două telegrame din America și presupun că Susanna știind cine ești în realitate, pot să ți le citesc în prezența ei.

– Susanna nu este câtuși de puțin interesată, așa că planul tău de a o ține departe nu-și are rostul, îi răspunse Fyfe. Niciodată n-a auzit de Fyfe Falecon și dorește să călătorească doar într-un Rolls-Royce „Silver Ghost"!

Ochii domnului Chambers sclipiră.

– Înțeleg că asta va fi un adevărat măr al discordiei. Să cer să ne trimită un automobil Flacon pentru a-i putea demonstra calitățile?

– Nici vorbă! îi răspunse Susanna înainte ca Fyfe să poată vorbi. Tocmai am hotărât că locuim pe o insulă și de aceea singura posibilitate de a pleca de aici este corabia.

Ieși din cameră înainte ca Fyfe să-i poată răspunde și în timp ce străbătea coridorul îi auzi pe cei doi bărbați râzând.

Toți suntem atât de fericiți, își zise în gând. Oh, te rog Doamne, nu-l lăsa să vadă prea curând.

Apoi, îngrozită de egoismul ei, se rugă să fie iertată.

Capitolul 6

Susanna închise cartea cu zgomot.

– Ei bine, ăsta este finalul și cred că pentru îmbunătățirea educației tale, ar trebui să citim ceva în italiană sau engleză.

– Nu sunt îngrijorat pentru educația mea, ci pentru distracția mea și găsesc că romanele englezești sunt ori prea dificile, ori prea ușoare ca să fie interesante, iar cele italiene sunt prea siropoase, îi răspunse Fyfe.

– S-ar putea să vorbești despre femei, îl tachină Susanna. Nu-ți place că femeile sunt sentimentale?

– Asta este una dintre întrebările la care nu există un răspuns sincer, îi replică el. Dacă spun „da", vei presupune că îmi plac femeile reci, frigide, cum sunt de obicei englezoaicele, și dacă spun „nu", vei gândi că vreau ceva teatral.

Susanna râse.

– Probabil că ai cunoscut femei foarte ciudate.

– Poate că este adevărat, fu el de acord.

– Și presupun că tu fiind Fyfe Falecon, ele roiesc în jurul tău ca fluturii în jurul flăcării.

Deoarece ea vorbise cu o voce indiferentă și cu un zâmbet absent, Fyfe gemu.

– Sigur că doresc ca femeile să-mi laude realizările și să-mi spună cât de minunat sunt, îi zise el. Ce bărbat nu și-ar dori asta?

– Unii preferă sinceritatea în locul lingușelilor.

– Eu cred că tuturor bărbaților le place să fie lăudați, deși rar li se întâmplă așa ceva.

– Nu este adevărat, îl contrazise Susanna. Deși tu vorbești ca un american ce ești, eu întotdeauna am susținut că Anglia este paradisul pentru bărbați, în timp ce America este paradisul pentru femei.

– Mă întreb ce crezi tu despre America? zise el gânditor. În principiu este o țară aproape necunoscută, în multe privințe sălbatică. În același timp este excitantă și este marcată de un simț al aventurii pe care nu l-am întâlnit nicăieri în lume.

Felul în care vorbise o făcu pe Susanna să simtă că el dorea să fie din nou în America și se gândi cu durere că dacă se va întoarce acolo, ea nu-l va mai vedea niciodată.

– Mie îmi place Florența, îi spuse ea încet

– Florența, la fel ca și cea mai mare parte din Europa, trăiește din gloria trecutului, îi zise Fyfe. Într-o zi se va dărâma și nu va mai fi nimic de văzut, decât ruine.

– Nici nu vreau să te aud! îi răspunse Susanna cu revoltă. Florența are mai multă frumusețe de arătat decât toată America luată la un loc, și asta în fiecare piatră care reprezintă istoria ei.

– O istorie care înseamnă trecut, îi replică Fyfe.

Știa că el o tachina intenționat. În același timp ea se agăța de Florența deoarece reprezenta prezentul și aici erau împreună.

Privi pe fereastră la culorile strălucitoare ale florilor și la chiparoșii care se profilau pe cerul albastru la fel ca în tabloul cu Madonna.

Sub ei, cupola catedralei strălucea în soare, iar Arno părea o panglică de argint care șerpuia pe sub poduri.

– Poate fi ceva mai frumos? întrebă Susanna cu respirația tăiată.

– Pentru mine este o pată neagră, remarcă Fyfe.

– Atunci o să te întreb din nou când îți vor scoate bandajele și dacă tu poți găsi în America un loc care să se compare cu acesta, voi fi foarte surprinsă! zise Susanna.

Putea să-și dea seama, după gura lui zâmbitoare, că era amuzat de entuziasmul ei și după un moment, ea zise cu o voce diferită:

– Când plănuiesc doctorii să... scoată bandajele?

– Nu sunt sigur, îi răspunse Fyfe. Nu vor să facă nimic în grabă.

– Nu... dar trebuie... să fie... curând.

– Vorbești de parcă ai fi grăbită să-ți închei slujba ta ca cititoare.

– Nu! Nu! Sigur că nu!

Vorbise din tot sufletul.

El nu avea idee, își zise în gând, cum în fiecare zi se trezea gândindu-se că poate va fi ziua în care el îi va vedea chipul și nu va mai fi interesat de ea.

Deoarece era pe jumătate înfricoșată că el i-ar putea simți agitația, se ridică în picioare și se duse la marginea verandei.

– Mă duc să-ți culeg niște flori. Este așa de cald încât cele pe care ți le-am adus ieri deja s-au ofilit.

– În timp ce tu culegi flori, spune-i lui Chambers să vină la mine. Vreau să scriu o scrisoare unui prieten în America.

Deși știa că era ridicol, Susanna simți că o cuprinde gelozia.

Poate că scria unei persoane pe care o iubea și la rândul ei, îl iubea.

Ce femeie ar putea să-i reziste, nu numai pentru că era atât de atrăgător, dar și pentru că, realizase ea, era și foarte bogat?

Fyfe îi spusese seara trecută cum pusese tatăl lui bazele întreprinderii Falecon, construind mașini, cu puțin timp înainte de a muri.

– Deja era foarte bogat, având investiții în construcția de căi ferate. Când a aflat despre un vehicul capabil să se deplaseze fără cai a fost foarte interesat.

– De fapt când a fost inventată prima mașină? îl întrebă Susanna.

– Experimentele au început dinainte de 1805. Dar primele mașini au fost un fel de calești cu tracțiune mecanică.

Râse, apoi continuă:

– Unul dintre compatrioții tăi, un anume Church, avea în 1833 o imensă mașină cu aburi cu care transporta câte cincizeci de pasageri între Londra și Birmingham.

Făcu o pauză și zâmbi.

– Apoi, desigur, celebra prudență englezească intră pe rol.

– Ce vrei să spui cu asta? îl întrebă Susanna.

– O hotărâre a Parlamentului aproape că a pus capăt construcției și dezvoltării mijloacelor de transport fără cai, limitând viteza la patru mile pe oră și la două mile pe oră în orașe! De asemenea prevedea ca un bărbat să meargă la o distanță de șaizeci de yarzi înaintea mașinii, cu un steag roșu în mână.

– Oare americanii n-au luat nici o măsură împotriva acestor monștri pe roți? îl întrebă Susanna.

– Noi eram mai avansați, râse Fyfe. Omul care ducea steagul trebuia să meargă cu o sută de yarzi înaintea mașinii! Conducătorii trebuiau să aibă o licență de mecanic, pentru obținerea căreia era necesară o ucenicie de mai mulți ani ca fochist!

Amândoi râseră și Fyfe continuă să-i explice cum fusese inventat motorul cu combustie internă, cum la Expoziția de la Paris, din 1865, germanii au prezentat un motor cu piston și cum până la urmă Daimler și Benz au pus bazele pentru dezvoltarea motorului cu benzină pentru automobil.

Susanna se trezi că era foarte interesată.

Începu să înțeleagă imensa luptă pe care entuziaștii trebuiau să o ducă pentru a face autoritățile să accepte că automobilele vor deveni într-adevăr o formă modernă de transport.

– În 1893, Benz a avut o mașină pe care a prezentat-o și care s-a vândut destul de repede, în special în Franța. Daimler a format o companie în Germania pentru producția de automobile, iar în America s-au construit fabrici în Ohio și Pennsylvania. Tatăl meu, continuă el, era hotărât să producă un automobil de calitate superioară și, în același timp, unul care să fie pe măsura celor cu dare de mână.

– Acum înțeleg de ce, în timp ce cei mai mulți băieți se mulțumeau cu un trenuleț, tu voiai să te joci cu un automobil adevărat, interveni Susanna.

– Este adevărat, zâmbi Fyfe. Și în același timp voiam să văd cât de repede pot merge.

– Cu rezultate dezastruoase! exclamă ea. Sper că asta te-a învățat că în viitor este mai bine să mergi mai încet și să ajungi unde vrei.

– Ba nu m-a învățat nimic! îi răspunse el. Ca mulți alții, nu înțelegi că pentru ca un automobil să dovedească cât de bun este și să-i facă pe oameni să-l cumpere, trebuie să arate ce poate.

– Dar este periculos!

– Numai câte odată. Am fost pur și simplu ghinionist. Altă dată, fără îndoială voi avea mai mult noroc

Susanna oftă exasperată.

– Dar nu poți să fii atât de nebun încât să te întorci și să-ți riști din nou viața.

– Nu voi merge cu viteză foarte mare până când ochii mei nu vor fi vindecați în întregime, îi răspunse Fyfe. Dar nimic nu mă va opri să iau parte la curse de lungă durată, pe distanțe mari.

– Mă îngrozesc la gândul că o să începi iarăși.

– Chiar te-ai supăra foarte tare dacă aș păți ceva, din nou?

Era o întrebare la care Susanna știa că nu avea curajul să răspundă și schimbă intenționat subiectul, fără ca el să-și dea seama, se gândi ea.

Acum, în timp ce se ducea să-l caute pe domnul Chambers, simți că superba mobilă de pe coridorul răcoros al vilei îi va rămâne pentru totdeauna în memorie.

Știa că în lungii ani care vor urma, va trebui doar să închidă ochii ca să vadă de parcă ar fi în fața ei, fiecare tablou, fiecare piesă de mobilier, fiecare covor superb colorat care mobila vila.

Dar nu se putea gândi la persoana lui Fyfe fără ca inima să nu i-o ia razna și dragostea să nu crească în interiorul ei ca un val.

Intră în camera pe care domnul Chambers obișnuia s-o folosească drept birou, dar el nu era acolo.

Era aproape de holul principal și se gândi că înainte de a-l căuta mai departe, ar putea să se uite dacă poștașul lăsase pachetul cu cărți care întârziase.

Holul era decorat cu mobilă făcută la Florența, de meșteri locali, cu o sută de ani în urmă, iar pereții erau îmbrăcați în ceramică foarte frumoasă.

Florentinii erau artiști renumiți și fiecare lucru făcut de ei, oglinzi, goblenuri, amfore, lămpi, ornamente de alamă, erau superbe și deosebite de cele fabricate în oricare alt oraș din lume.

Frumusețea era în sângele și în tradiția lor.

Susanna deja cunoștea fiecare lucru din hol în așa fel încât era imprimat în mintea ei, dar chiar și așa, de câte ori vedea vasele de ceramică, statuile care străjuiau ușile deschise, și candelabrele de aur ce atârnau din tavanul arcuit simțea un fior de uimire.

Ușa principală era deschisă ca să lase soarele să pătrundă în hol, și în timp ce se uita să vadă dacă era vreun pachet pe masa unde de obicei lăsa poștașul scrisorile, auzi zgomotul unei trăsuri care venea spre vilă.

Văzu caii și își dădu seam că erau animale de rasă inferioară care de obicei se închiriau, și nu erau cai superbi care erau înhămați la trăsura domnului Chambers atunci când acesta se ducea la Florența.

Se întreba cine ar putea veni la vilă, când trăsura se apropie, și Susanna se uită la bărbatul care stătea pe bancheta din spate.

Purta o pălărie înaltă și era țepăn, ca și cum ar fi considerat că vehicolul în care călătorise nu era de rangul lui.

Susanna făcu ochii mari, apoi scoțând un strigăt de groază, se întoarse și fugi pe drumul pe care venise.

Deschise brusc ușa dormitorului lui Fyfe și fugi spre el. Fyfe stătea ca de obicei, foarte relaxat în fotoliu pe verandă.

Când ajunse lângă el, avea respirația tăiată, dar el îi simți agitația și înainte ca ea să poată scoate un cuvânt, o întrebă:

– Ce s-a întâmplat? Ce te-a supărat?

– Oh, Fyfe! Fyfe!

Era un strigăt venit din fundul ființei ei. Apoi când el întinse mâna spre ea, se agăță de mâna lui ca și cum ar fi fost paiul care ar putea s-o salveze de la înec.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Fyfe din nou.

– Este... tatăl... meu! Tocmai... a ajuns... aici! Probabil... că a descoperit unde... sunt și a venit... să mă ia...!

Când vorbea, încă se agăța de mâna lui și se lăsă în genunchi lângă el.

– Scapă-mă! Scapă-mă! îl imploră. Dacă mă duc... cu el... mama mă... va face să mă mărit cu un bărbat care nu... este interesat de mine... ci de banii mei.

– De asta ai fugit?

– Da... nu puteam s-o fac... dar ei m-ar fi... obligat. Ei m-ar fi... forțat... să mă mărit... și gândul ăsta era... îngrozitor! Degradant!

Vocea Susannei se stinse și Fyfe o strânse de mână. Apoi îi spuse încet:

– Ai spus că a sosit tatăl tău. Te-a văzut?

– Nu. Eram în hol și... am venit imediat... aici... la tine. Oh, Fyfe... ce... mă fac?

Era un strigăt disperat și lacrimile începură să-i curgă pe obraz.

– Dacă mă întorc... sunt pierdută... indiferent cât aș protesta.. nimeni n-o să mă asculte...

Hohotea fără oprire, gândindu-se la mama ei care o va forța să se mărite, gândindu-se cum se va uita cu dispreț și scârbă la duce și cum va fi privită ea de duce.

Niciodată nu va mai putea vorbi liber și fără stânjeneală unui bărbat, așa cum vorbea cu Fyfe, și știa că nici un alt bărbat nu va dori să discute cu ea în acest fel pentru că era atât de urâtă și nesemnificativă.

Nu știa ce putea face ca s-o salveze.

Venise la el doar pentru că-l iubea și deoarece în acel moment era singurul punct de sprijin din viața ei.

– Ascultă, Susanna, îi zise Fyfe calm. Vreau să te duci în grădină și să te ascunzi. Stai acolo până când te voi chema eu. Mă descurc eu cu asta.

– Papa... va insista... să mă vadă.

– Lasă totul pe seama mea. Îți promit că nu ai de ce să te temi.

– Papa... va fi foarte... furios pe mine... și mama trebuie că este... și ea furioasă. Cum oare... m-au găsit?

– Fă cum ți-am spus, îi zise Fyfe. Du-te. Altfel, dacă tatăl tău insistă să mă vadă, te va găsi aici.

Cuvintele lui o făcură pe Susanna să sară în picioare ca un fazan speriat.

Aproape ca și cum ar fi auzit pașii tatălui ei pe coridor, privi neliniștită spre ușă, apoi lăsând mâna lui Fyfe, se îndreptă spre grădină.

Traversă pajiștea și se afundă printre tufișuri până când găsi un loc înconjurat de copaci, dar care dezvăluiau o panoramă superbă în fața ei.

Pentru prima oară de când venise la Florența, Susanna nu era interesată de priveliștea superbă din fața ei.

Își acoperi fața cu mâinile și rămase așa gândindu-se disperată că în curând se va găsi în fața tatălui ei și va fi obligată să se întoarcă împreună cu el.

Era sigură, că el va fi foarte furios pentru că trebuise să părăsească Londra în mijlocul sezonului, ca să călătorească în Italia pentru a o găsi.

Tremura gândindu-se la ce va spune mama ei când o va vedea.

Dar oricât de furioasă ar fi, oricâte acuze îi va aduce pentru comportarea ei, nu va schimba nimic din planurile pentru viitorul Susannei.

Dacă nu va fi ducele, va fi un alt nobil care va găsi averea ei destul de atrăgătoare ca s-o ia de nevastă.

– Cum voi putea îndura? se tot întreba Susanna.

Stia că de când îl cunoscuse pe Fyfe și se îndrăgostise de el, va fi și mai îngrozitor și mai dificil să se mărite cu altcineva.

Pentru prima oară în viața ei fusese posibil să discute cu cineva apropiat de vârsta ei, ca de la egal la egal.

Domnișoara Harding o instruise și-i deschisese orizonturi noi, pentru care ea îi va fi întotdeauna recunoscătoare. Dar domnișoara Harding avea peste cincizeci de ani și legătura care se crease între ele fusese cea de la elev la profesor.

Dar de Fyfe era destul de apropiată ca vârstă.

Când discutau, când se contraziceau, și mult mai important, când râdeau împreună, fusese cuprinsă de un sentiment de emoție și de încântare pe care nu-l mai cunoscuse înainte.

Acum se terminase, nu pentru că Fyfe nu mai avea nevoie de ea, ci pentru că va fi forțată să se întoarcă la o viață care va semăna foarte mult cu o închisoare, și din care nu va putea să scape.

Oricare bărbat cu care mama ei ar dori s-o căsătorească va aparține acelei societăți frivole în care lady Lavenham strălucea ca un giuvaier.

Bărbații din această clasă a societății erau interesați de sport, iar femeile doar de flirturi și de *affaires de coeur*, activități care le ocupau timpul în întregime.

Susanna știa că nimeni nu va dori să flirteze cu ea, singura ei calitate fiind enormul cont în bancă.

În scurt timp, va deveni o fantomă palidă trecând de la o petrecere la alta sau făcând pe gazda la reședința familiei, care va fi restaurată pe banii ei.

Se va găsi în rolul gazdei, iar musafirii vor vorbi cu ea doar atât cât va fi necesar și ea nu va fi interesată de ceea ce spuneau ei, deoarece nimic nu va fi pe gustul ei.

– Oh, Doamne, salvează-mă! se rugă ea. Fă posibil să scap din nou, chiar dacă ar fi să trăiesc singură și să-mi câștig existența frecând podele.

Dar știa chiar în clipa în care se ruga că acest lucru va fi imposibil.

O dată ce se va întoarce, mama ei se va zbate și va fi măritată înainte de a-și da seama ce se întâmplă.

Bănuia că motivul pentru care tatăl ei venise s-o ia era că mama ei deja aranjase totul și-i displăcea mai mult ca orice ca planurile ei să nu se respecte.

Tot ce dorește mama este să scape de mine și desigur ar fi o mare victorie pentru ea ca cea de-a doua fiică a ei să devină ducesă! își zise ea în sinea ei.

Putea încă să audă hohotele surorii sale, să vadă chipul palid al lui May, nefericirea ei, și simțea cu toate fibrele corpului că asta o aștepta și pe ea.

Își luă mâinile de pe față și se întrebă de cât timp stătea acolo, ascunzându-se așa cum îi spusese Fyfe.

Poate că Clint sau unul dintre servitori deja o căuta ca să-i spună că tatăl ei o aștepta ca s-o ia cu el la Londra.

Acum nici nu mai putea să plângă, deoarece și lacrimile îi secaseră.

Mai bine m-aș fi înecat noaptea trecută, când am înotat în piscină, se gândi ea.

Înotase, așa cum o făcuse în ultimul timp, în sus și în josul bazinului, bucurându-se de mișcare, dar în același timp de frumusețea cerului înstelat și de zborul licuricilor.

Apoi stătuse pe trepte, cu picioarele în apă, gândindu-se la Fyfe și la cât de mult îl iubea.

Cu o seară înainte își imaginase că el ar fi o reîncarnare a lui Lorenzo Magnificul, iar ea ar fi una dintre femeile căruia el îi fusese credincios timp de doi ani.

Să fie iubită de Fyfe, își zise în sinea ei, doi ani, două luni sau chiar două săptămâni, ar fi meritat, pentru că în felul ăsta ar fi putut suporta tot necazul care ar fi urmat.

– Îl iubesc... îl iubesc! șopti către stele. Si deoarece eu am cerut să-mi fie dată dragostea, nu trebuie să fiu nerecunoscătoare sau să mă plâng că mă simt rănită.

Își imagină că ar putea avea curajul să-i ceară lui Fyfe s-o sărute înainte ca doctorii să-i scoată bandajele, deoarece era conștientă că el nu ar mai dori s-o facă, dacă ar vedea-o.

Dacă ar săruta-o gândindu-se la ea ca la Venus, atunci probabil că nimic n-ar mai conta după aceea, pentru că i-ar rămâne amintirea.

Chiar dacă s-ar întoarce în Anglia și s-ar mărita cu ducele, își zise în gând, ar ști că buzele ei îi aparținuseră lui Fyfe și că ea îi dăduse inima, așa că nu mai era acolo ca s-o chinuiască.

În sfârșit, după ce stătuse îndelung acolo, își dădu seama că ceea ce își imaginase sub cerul înstelat, era ceva ce nu se va întâmpla în realitate.

Nu putea să-i ceară lui Fyfe s-o sărute, deoarece i-ar trăda încrederea pe care o avea în ea.

– Niciodată nu voi fi sărutată de un bărbat, decât poate de cel care-mi va mulțumi în felul ăsta pentru că îmi cheltuiește banii! Oh, Doamne, dacă aș muri!

Spusese cuvintele cu voce tare, apoi se rușină pentru că știa că eră un păcat să-ți iei viața.

Poate că într-o zi voi fi compensată pentru cât trebuie să sufăr, se consolă ea, dar se întrebă când va fi acea zi.

Fiecare părticică din corpul ei se cutremura gândindu-se la planurile mamei sale și totuși, cu toată inteligența ei nu știa cum să evite căsătoria sau să scape încă o dată după ce se va întoarce la Londra, în dizgrație.

Dintr-o dată îi trecu prin gând că tatăl ei ar fi putut să se poarte urât și să fie nepoliticos cu Fyfe.

Poate că ar fi trebuit să stau acolo și să-i spun lui papa că nu era vina lui și că el habar nu avea cine sunt eu, medită ea.

Apoi se gândi că, deși ochii lui erau bandajați și fusese la un pas de moarte în accidentul acela, Fyfe nu era genul de bărbat care să se lase terorizat sau să-i fie teamă de cineva.

În același timp avea senzația că lumea minunată în care trăise de când venise la Florența se destrămase și se uita neajutorată, neștiind ce să facă pentru a o reconstrui.

Poate că ar trebui să mă duc și să încep să-mi împachetez lucrurile, se gândi descurajată. Lui papa nu-i place să aștepte și indiferent ce ar putea să-i spună Fyfe, eu va trebui să plec cu el, deoarece nu sunt majoră și el este tutorele meu.

Asta era o altă minciună pe care o spusese, se gândi, și acum va trebui să-i mărturisească adevărul că era foarte tânără și fără experiență și, ca să fie sinceră, și foarte proastă.

Acum și Fyfe mă va disprețui, se gândi necăjită.

Atunci auzi un fluierat și știu că Clint o căuta.

Avea un fel ciudat, dar foarte melodios de a fluiera. Adesea fluiera încet când se deplasa prin casă, iar când chema vreun servitor scotea un tril care semăna cu cel al unei păsări.

Încet, simțind că picioarele nu o mai țin, Susanna se ridică, știind că Clint o să-i comunice că tatăl ei o aștepta ca să-i vorbească.

Străbătu cărarea întortocheată care ducea spre partea cultivată a grădinii.

Așa cum se aștepta, Clint stătea la marginea pajiștei, fluierând.

Când o văzu, îi făcu semn cu mâna și deoarece știa că el aștepta un semn, îi făcu și ea cu mâna.

Apoi, fără să mai aștepte ca ea să ajungă lângă el, Clint se întoarse și se îndreptă spre casă.

Deși știa că ar trebui să se miște mai repede, Susanna nu se grăbea.

Avea impresia că picioarele nu vor s-o asculte și refuzau să o ducă mai repede pentru a înfrunta ce avea de înfruntat.

Totuși traversă încet pajiștea, trecu pe lângă mărgăritarele care umpleau aerul cu parfumul lor, dar nici măcar nu le băgă în seamă.

Mergea cu privirea ațintită înainte și îi trecu prin minte că lumina din jurul ei scăzuse și că o înconjurase întunericul.

Ajunse la verandă și trase aer în piept, știind că-l va vedea pe tatăl ei fie stând pe scaun în fața lui Fyfe, fie alături de el.

Apoi, incredibil, chiar dacă pentru un moment nu i-a venit să creadă, în cameră nu era decât Fyfe stând relaxat în fotoliu, picior peste picior, dar singur!

– Unde este... papa? De ce nu... este cu tine?

Fyfe întinse mâna și ea i-o prinse între mâinile ei.

– Este în ordine, îi zise liniștit. Tatăl tău a plecat.

– A plecat? Dar... de ce? Ce a spus? Oh... Fyfe... !

Lacrimile începură din nou să i se prelingă pe obraji și îngenunchind lângă el, își puse capul pe genunchii lui.

– Este în ordine. Ți-am spus că este în ordine. Cred că a fost îngrozitor pentru tine că a trebuit să aștepți, dar am trimis după tine imediat ce a fost posibil.

– Ce s-a... întâmplat?

Îi era aproape imposibil să rostească vorbele, dar el o auzi.

– Am avut o discuție lungă cu tatăl tău și s-a întors la Florența, unde va rămâne peste noapte, îi răspunse Fyfe. Dacă vrei să-l vezi, poți să te duci acum și să discuți cu el. Dacă nu, va pleca mâine dimineață.

Susanna înălță capul de pe genunchii lui Fyfe.

– Nu... înțeleg. Ce i-ai... spus... cum l-ai făcut să plece?

– Am să-ți spun, Susanna, dar aș fi dorit să fi avut încredere în mine și să-mi fi spus cine ești, îi zise Fyfe.

– Am vrut... ca nimeni să... nu știe. Ți-a spus... papa... de ce... am fugit?

– Mi-ai spus tu, îi răspunse Fyfe. Și tatăl tău a confirmat că urma să faci o partidă strălucită.

– Nu mă pot mărita cu ducele sau... oricare alt bărbat... care mă vrea doar... pentru banii mei, îi spuse Susanna cu o voce gâtuită.

– Nu, sigur că nu, fu de acord Fyfe. Este un obicei barbar și de-a dreptul inacceptabil pentru o persoană ca tine.

– L-ai făcut pe... papa... să înțeleagă... asta?

– Nu prea. Mi-am dat seama că el credea cu adevărat că era o căsătorie foarte bună pentru tine și în mod sigur n-ar fi ascultat nici un argument.

Susanna își ținu respirația.

– Așa... am crezut... și eu. Dar cum... m-a găsit?

– Mi-e teamă, că este vina mea.

– Vina ta?

– Reporterii care au fost aici au spus toată povestea, se pare că nu numai în ziarele americane ci și în cele englezești și anume că sunt la Florența, în covalescență după accident. De asemenea au mai scris că am fost operat la Spitalul Moorfields și că la Londra am stat pe strada Curzon la numărul 96, casă care de fapt îmi aparține.

– Știu ce s-a întâmplat! îi zise Susanna repede. James, unul dintre băieții de serviciu, i-a spus lui papa că am fost acolo.

Fyfe zâmbi.

– Exact așa s-a întâmplat. Când a aflat că ai vizitat o persoană atât de importantă ca Fyfe Falecon, i-a spus tatălui tău că el a fost cel care te-a însoțit.

Râse, apoi continuă:

– Băiatul de serviciu auzise de mine, chiar dacă tu habar nu aveai!

– Așa că papa... ne-a urmărit la Florența!

– Exact! o aprobă Fyfe. Dar de fapt, a fost foarte surprins să afle că îți câștigai existența ca cititoare.

– Dar este dispus să mă lase să continuu? îl întrebă Susanna. Ce i-ai spus de l-ai făcut să accepte?

– Când am înțeles că vrei ca el să plece și tu să rămâi aici, i-am spus singurul lucru care-l putea determina să facă așa ceva.

– Ce... i-ai spus?

– I-am spus... că suntem căsătoriți!

Pentru o clipă Susanna crezu că nu a auzit bine.

Apoi se lăsă pe călcâie și se holbă la el.

– Am anticipat propunerea pe care o să i-o fac tatălui tău, atunci când o să-mi recapăt vederea, îi comunică Fyfe.

– Pro... propunere? repetă Susanna bâlbâindu-se.

El întinse mâna căutând-o, apoi îi atinse cu blândețe fruntea.

– Chiar crezi că aș putea trăi fără tine?

– Dar... Fyfe... nu pot...

Chiar în momentul în care deschise gura să vorbească, el se aplecă și luând-o în brațe o trase spre el.

Pentru o clipă ea vru să se opună, dar înainte să încerce s-o facă, era lipită de el și în timp ce-l privea uluită, o sărută.

Îi era imposibil să se miște, să gândească, apoi își dădu seama că asta dorise, ceruse și se rugase.

Aceasta era dragostea, dragostea pe care crezuse că n-o va cunoaște niciodată, sărutul pe care nu se așteptase că-l va primi.

Brațele lui Fyfe erau foarte puternice și ei îi trecu prin minte că el o capturase în întregime, că acum era o parte din el.

Apoi sărutul lui îi cree starea de extaz pe care și-o imaginase atunci când se crezuse Venus, plutind printre stele și licurici.

Dar acum era mai minunat, mai intens, divin și uman în același timp, și simți că dacă extazul era atât de perfect, ar vrea să moară de atâta fericire.

Buzele lui Fyfe deveniseră mai posesive, mai insistente, mai revendicative, și Susanna simți că era ca și cum Fyfe nu mai era el, ci chiar Lorenzo Magnificul.

Era ca și cum s-ar fi regăsit după secole.

*

* *

Fyfe își înălță capul și, cu o voce, care nu semăna deloc cu a ei, Susanna murmură:

– Te... iubesc! Te iubesc... și niciodată n-aș fi crezut că mă vei... săruta.

– Am vrut să te sărut de mult timp, îi răspunse el. Dar, draga mea, am vrut să aștept până când aș fi devenit un om întreg, nu o creatură care nu poate vedea și trebuie condusă.

– Chiar... mă iubești?

– M-am îndrăgostit de tine de prima dată când ți-am auzit vocea și am considerat-o cel mai fermecător și atrăgător sunet pe care l-am putut auzi în viața mea, iar de când suntem aici m-am îndrăgostit și mai tare de tine, în fiecare zi câte un pic.

– Și eu... te iubesc, îi șopti ea. Dar nici o clipă... nu mi-am imaginat că... tu... ai putea ține... la mine.

Chiar în momentul în care îi vorbea își aminti foarte clar de ce crezuse asta, și tot corpul îi fu cuprins de agonie; deoarece atunci când va putea să vadă, el n-o va mai iubi.

– Trebuie să dispar înainte ca asta să se întâmple, își zise în sinea ei.

Apoi, pentru că numai gândul de a-l părăsi îi provoca o suferință prea mare. se lipi mai tare de el iar răspunsul lui fu prompt, o sărută din nou.

– Ești atât de moale și de dulce, iar gura ta este exact așa cum mi-o închipuiam.

– Te-ai... gândit... să mă săruți? șopti Susanna.

– În ultimele zile, de când mi-au fost scoase bandajele, nu m-am gândit decât la asta, îi răspunse Fyfe. Mi-am tot zis să aștept, dar când tatăl tău mi-a spus că intenționează să te ia la Londra cu el, am știut că nu te pot lăsa să pleci.

– Nu puteam... îndura gândul... că o să te părăsesc.

Apoi, ca și cum atunci o străfulgeră un gând, îl întrebă:

– Papa... a fost foarte... furios?

– Cred că mai degrabă a fost foarte surprins. Întâi că ne-am cunoscut și apoi că am vrut să mă căsătoresc cu tine, fără să știu cine ești.

Susanna simți că nu mai are aer.

Oare tatăl ei îi spusese cât de ștearsă era, cât de neatrăgătoare? Dar se pare că nu o făcuse.

– Cu greu aș fi putut să-i spun că a fost dragoste la prima vedere, având în vedere că nu pot să văd, dar i-am spus că ne-am îndrăgostit unul de altul atât de tare, încât singurul mijloc de a rezolva mulțumitor acest fapt, a fost să ne căsătorim, continuă Fyfe.

– Te-a întrebat... papa... când ne-am căsătorit?

– De fapt, nu. A fost așa de surprins, încât a uitat să-mi mai pună întrebări. Mi-a sugerat, oricum, că toate actele cu privire la averea ta vor fi trimise avocaților mei.

Înainte ca Susanna să apuce să zică ceva, el începu să râdă.

– Cel puțin tatăl tău nu mă poate acuza că sunt vânător de zestre!

– Cred că papa... a fost foarte impresionat... de cine ești.

– Poate că surprinderea lui cu privire la căsătoria noastră s-a datorat faptului că auzise că sunt un celibatar convins.

Susanna simți un nod în gât.

Știa exact ce simțise tatăl ei... uimire, pentru că Fyfe care era un bărbat atât de bine cunoscut și chipeș, dorise să se căsătorească cu o femeie atât de șterșă și urâtă ca ea.

De ce nu i-am spus din primul moment? se întrebă, dar își dădu seama că acum era prea târziu pentru regrete.

Deoarece era îngrozită la gândul că în fiecare clipă el ar putea să o vadă și să realizeze ce fel de femeie era, îi șopti:

– Te rog... sărută-mă și spune-mi... că mă iubești...

Asta era tot ce-și va aminti, își zise în gând, dar cel puțin tot era ceva.

– Te iubesc, vocea mea dragă de aur, îi spuse cu blândețe Fyfe. Iubesc vocea ta, mintea ta fascinantă și ascuțită, și când bandajele îmi vor fi scoase o să iubesc și chipul tău!

Nu așteptă nici un răspuns și din nou buzele ei au fost captive și încă o dată extazul o învălui ca o lumină strălucitoare, în care durerea și agonia viitorului erau îndepărtate de această fericire de nestăvilit.

Te iubesc! Te... iubesc! striga inima ei și simți cum dragostea ei se unește cu a lui, ducându-i spre înălțimile albastre fără nori.

Capitolul 7

– O să împachetez cuferele, *signorina*, îi spuse Francesca în engleza ei poticnită, pe care o învățase de la ea, în timp ce-i aranja părul Susannei.

– Mulțumesc, murmură Susanna.

– Foarte supărată, dacă *signorina* pleacă. Ce face signor?

Francesca nu primi nici un răspuns, dar acest lucru nu o surprinse, având în vedere că Susanna citea.

Cu poșta de prânz sosiseră câteva cărți și ea le răsfoia nerăbdătoare, încercând să găsească ceva care să-l amuze pe Fyfe și în același timp să poată da naștere unei discuții în contradictoriu.

– Mă tot întreb, *signorina*, ce vei purta dacă vei călători, continuă Francesca în italiană.

Susanna prinse ultimul cuvânt.

– Să călătoresc? Ah, în rochia pe care o purtam când am sosit aici, îi răspunse repede și se întoarse la cartea ei.

– Dar, *signorina*, nu am transformat rochia aia! exclamă Francesca. Este imposibil, aproape imposibil s-o fac atât de repede!

Apoi realizând că nici măcar nu era ascultată, se duse mormăind la dulap și alese o rochie pe care Susanna s-o îmbrace când se va duce la Florența.

Deoarece avea așa de puțin timp să citească și dorea cu disperare să-l distreze pe Fyfe, aproape imediat ce sosise la vilă și descoperise ce cameristă pricepută este Francesca, se lăsase cu totul în seama ei.

Așa avea timp să se ocupe de ceea ce ea numea „cercetarea ei".

Imediat ce se urca în pat, citea până când toată lumea dormea și atunci când se considera în siguranță traversa grădina și se ducea la piscină.

Apoi, când se întorcea, era ori foarte obosită, ori atât de transportată în altă lume de care nu se putea desprinde, încât adormea imediat.

A doua zi se trezea foarte devreme și stătea în pat citind până venea Francesca. Iar când se dădea jos din pat se încredința în mâinile competente ale priceputei italience cu ochii negri.

Francesca îi aranja părul, o ajuta să se îmbrace și îi alegea rochia din dulap.

Încă citind, Susanna își ridica un picior sau un braț, îmbrăca rochia, și când Francesca termina, se ducea direct pe verandă, unde domnul Chambers o aștepta ca să ia împreună micul dejun. Făcea toate astea automat, fără să arunce nici măcar o singură privire în oglindă.

Oricum n-ar fi avut posibilitatea să se privească în oglindă, vila fiind decorată de un bărbat nu avea prea multe oglinzi, iar cele care erau, erau atât de vechi încât multe dintre ele aveau suprafața mată.

Chiar și acasă, Susanna se uita forte rar în oglindă, iar de când era la vilă dorise să uite complet cum arăta.

Voia să se gândească la sine, ca fiind Venus, așa cum se pretindea a fi când înota în piscină, deoarece totul în jurul ei era atât de frumos. Nu putea suporta ideea că era grasă și urâtă și nici nu voia să destrame vraja.

Acum, în timp ce străbătea culoarul lung, încă mai citea și doar când ajunse în hol, unde o aștepta domnul Chambers lăsă cartea din mână și luă de la el umbrela pe care i-o întinsese.

– Astăzi este foarte cald, răspunse el la întrebarea din privirea ei. Și vei avea nevoie de ea, dacă nu porți pălărie.

– Urăsc pălăriile, după cum știi, îi mărturisi Susanna. Îmi place să simt căldura soarelui pe față.

– Dar nu trebuie să te arzi.

– Fyfe doarme?

Sperase că îl va putea săruta, chiar dacă se ducea pentru puțin timp până la Florența.

– Clint l-a ajutat să se culce puțin și cred că s-ar supăra foarte tare dacă l-am deranja.

Susanna oftă.

Era o agonie, își zise în gând, să fie departe de Fyfe, chiar și pentru câteva minute, dar mai ales toată după-amiaza!

De dimineață, când se dusese la el, cu greu îi venea să creadă că ieri nu visase și că îi spusese că el o iubește, dar când a ajuns, Fyfe a luat-o în brațe și a sărutat-o până când totul a început să se învârtească în jurul ei și tot ce a vrut să-i spună a fost uitat.

N-a putut decât să șoptească, așa cum făcuse și el înainte.

– Te... iubesc!

– Si eu te iubesc, draga mea, îi răspunsese Fyfe. Noaptea trecută am stat treaz mult timp gândindu-mă că sunt cel mai norocos om din lume.

– Ești atât de minunat ... atât de magnific!

El râse.

– Deja am atins statutul lui Lorenzo? Am crezut că acest adjectiv i se aplică numai lui.

– Și ție... și încă și mai mult, îi zise Susanna cu pasiune.

El o sărută din nou.

– Clint a fost foarte supărat pe mine, pentru că am fost atât de agitat din cauza ta și n-am putut să dorm așa de bine ca de obicei, îi spuse el.

– Ah... îmi pare rău! Nici eu n-am putut dormi, gândindu-mă că probabil am visat.

– Te voi face să realizezi că nu este un vis, asta doar în cazul în care n-am visat și eu, îi zise Fyfe cu vocea lui profundă.

*
* *

Cele spuse de Clint au stat la baza hotărârii Susannei de a pleca înainte ca el s-o vadă.

Desigur, fiind atât de chipeș și înconjurat toată viața de frumusețe, dorea ca femeia pe care o iubea să fie frumoasă.

Își făcuse planul cu mare grijă.

Toate lucrurile ei vor fi împachetate, așa că atunci când vor veni doctorii ca să-i scoată bandajele, ea le va spune servitorilor că a primit o telegramă și că trebuie să plece imediat la Londra.

O trăsură va fi adusă la ușă, bagajele încărcate, și ea va aștepta ca doctorii să iasă din camera lui Fyfe ca să afle rezultatul.

Dacă el putea să vadă, va pleca înainte să o cheme.

Pe de altă parte, dacă se va întâmplo nenorocire și el era orb, va avea nevoie de ea și nu mai avea nici o importanță cum arăta.

Totul părea atât de simplu, însă știa că ar fi o nenorocire pentru ea să-l părăsească, dar în același timp nu avea nici o alternativă.

Cum ar putea să rămână, se întrebă ea, și să vadă dezamăgirea din ochii lui, transformându-se treptat în disprețul și scârba cu care o privea de obicei mama ei ?

Si mai mult, sentimentul de iubire s-ar transforma pur și simplu în ură, deoarece ea îl mințise și abuzase de bunătatea lui.

Având în vedere că Fyfe se odihnea, ea și domnul Chambers au plecat la Florența, iar Susanna a găsit un pretext să-i ceară niște bani.

– Mi-e teamă, îi explică ea pe drum, că am cheltuit cam mult pe cadoul pe care l-am luat pentru Fyfe de ziua lui. V-aș fi foarte recunoscătoare dacă mi-ați da salariul, chiar dacă este cu o zi sau două mai devreme.

– Sigur că îl vei primi, îi răspunse domnul Chambers. Iar dacă în viitor vei dori să iei vreun avans, îți voi avansa orice sumă dorești.

– Mă voi mulțumi cu salariul pe o lună, îi răspunse ea. Ar fi o greșeală, cred, să am prea mulți bani asupra mea.

– Da, sigur, fu el de acord.

În timp ce se urca în trăsură, el îi întinse un plic, care conținea cu siguranță destul ca să-și poată plăti o călătorie spre Anglia sau să rămână în italia, la un hotel nu prea scump.

Nu se hotărâse dacă părăsindu-l pe Fyfe se va întoarce în Anglia sau dacă își va căuta o slujbă în străinătate.

Era sigură că nu va fi dificil, având în vedere ușurința cu care vorbea limbi străine, și totuși ideea de a fi singură era acum mai înspăimântătoare decât fusese prima oară când se hotărâse să fugă.

Dar cum știa că despărțirea de Fyfe, pe care-l iubea din toată inima, va face ca viitorul să fie așa cum spunea el, complet întunecat, deoarece el nu era acolo.

– Ce-am să fac? se întrebă Susanna pentru a mia oară.

Nu putea să găsească un răspuns la întrebarea ei și își zise că asta se întâmpla deoarece nu se putea gândi decât la Fyfe și la clipele minunate pe care le petrecea împreună cu el.

– Unde mergem mai întâi? îl întrebă pe domnul Chambers.

– Unde dorești, îi răspunse acesta. Am instrucțiuni precise de la Fyfe să te țin departe de casă până la ora cinci. Altfel, mi-a comunicat el, ar încălca toate regulile lui Clint.

Susanna oftă, dar domnul Chambers continuă:

– Niciodată nu l-am văzut pe Fyfe atât de fericit sau de îndrăgostit.

– Probabil că au fost... multe femei în viața lui, zise Susanna încet.

– Nu-ți voi insulta inteligența spunându-ți minciuni, îi răspunse domnul Chambers. Femeile l-au urmărit încă de când era foarte tânăr.

– Mă așteptam...

– Este de înțeles. Nu era numai chipeș și foarte inteligent, ci și singurul fiu al unuia dintre cei mai bogați oameni din America.

– Habar n-am avut că el este atât de... bogat!

– Bătrânul domn Falecon, care era la fel de inteligent ca și fiul lui, a investit în căile ferate când domeniul era la început, și în același timp a cumpărat terenurile pe unde urma să treacă traseul căi ferate.

– În timp ce lui Fyfe îi plac mașinile de curse.

– Lui îi place tot ce este nou, se mișcă repede și are mintea activă tot timpul, la fel ca și tine.

– Doar nu vă așteptați ca eu... să concurez mașinile Falecon.

– Ba chiar asta ai făcut, zâmbi domnul Chambers. Și de asta îți sunt atât de recunoscător. I-ai arătat ceva ce nimeni n-a fost în stare înainte.

Susanna îl privi întrebător și el continuă:

– Ideea că poate supraviețui intelectual oricărei infirmități, chiar și orbirii.

– Cred că ar fi aflat și singur asta... probabil.

– Mă îndoiesc, îi zise domnul Chambers. Dacă l-ai fi văzut în ce stare era când am traversat Atlanticul, ai fi realizat că ar fi preferat să moară decât să facă față faptului că va trebui să-și petreacă restul vieții în întuneric.

– Asta... nu trebuie... să se întâmple! zise Susanna repede.

– Mă rog ca optimismul tău să fie fondat, dar dacă inevitabilul se întâmplă, atunci cred că ajutorul tău va fi decisiv și el va realiza că sunt multe lucruri pe care le poate face chiar fără să vadă, îi spuse domnul Chambers.

– M-am gândit la asta, îi zise Susanna. Ar putea, desigur, să supervizeze și să participe la consiliile de conducere ale companiilor sale.

– Ne-am gândit îndelung la această posibilitate, dar sunt sigur, în inima mea, că există cincizeci la sută șanse ca el să se vindece miraculos, comentă domnul Chambers.

– Și eu cred la fel, îi răspunse Susanna. În inima mea știu... cu toată siguranța că el va vedea... la fel de bine ca și mine.

Așa intuia ea și știa că Al Treilea Ochi nu se putea înșela în privința lui Fyfe.

În ciuda faptului că dorea să se întoarcă la vilă, Susanna nu putu să nu fie cucerită și emoționată de David al lui Michelangelo.

De asemenea a fost vrăjită de sculpturile lui Michelangelo care înconjurau magnificul mormânt al lui Lorenzo.

Îi era imposibil să se gândească la Lorenzo fără să-l compare cu Fyfe și să găsească asemănări uluitoare între ei.

Pe la ora patru, domnul Chambers insistă să meargă la Galeria Uffizi, deoarece Fyfe îi spusese acest lucru.

Nu putea înțelege de ce Susanna nu dorea să revadă superbele chipuri ale lui *Venus* de Botticelli sau ale *Madonnei cu îngeri* a lui Lippi.

Dar pentru că știa că domnul Chambers nu ar înțelege refuzul ei, făcu ceea ce i se ceruse și stând în fața tabloului *Nașterea lui Venus*, privea disperată chipul oval al Simonettei, ochii albaștri și părul roșcat ce-i acoperea umerii albi.

În timp ce se întorcea se gândi că pentru tot restul vieții ei va urî ideea de Venus, oricare Venus.

– Acum putem merge acasă! îi zise domnul Chambers cu un zâmbet. Ești obosită?

– Deloc.

Gândul că-l va vedea pe Fyfe îi aduse strălucire în ochi, inima începu să-i bată mai repede și un fior de emoție îi străbătu corpul, deoarece peste puțin timp va fi lângă el, poate în brațele lui.

Vreau să mă sărute, își zise în sinea ei. Vreau asta mai mult decât mi-am dorit orice altceva în viața mea sau voi mai dori vreodată!

Avea impresia că trăsura urca dealul cu o încetineală îngrozitoare, dar până la urmă au ajuns în fața casei. Nici n-a așteptat ca valetul să se dea jos ca să-i deschidă portiera, ci a făcut-o ea.

Apoi fugi pe scări.

Clint o aștepta în hol.

– Stăpânul s-a sculat? îl întrebă Susanna cu respirația întretăiată.

– Abia așteaptă să vă vadă, domnișoară, îi răspunse Clint. Dar bănuiesc că doriți să vă aranjați mai întâi. Aveți apă rece în dormitor ca să vă răcoriți. Cred că este o căldură teribilă în oraș.

– Așa e! îi răspunse Susanna.

Dar ar fi preferat să se ducă imediat la Fyfe.

Apoi își zise că dacă ar fi dorit s-o sărute, ar avea obrajii transpirați și și-ar da seama că părul îi era ciufulit datorită brizei care bătea peste Arno.

Se duse în dormitor, unde o găsi pe Francesca.

– Trebuie că a fost foarte cald în oraș, *signorina*, repetă ea cuvintele lui Clint. Am pregătit o rochie ușoară ca să vă schimbați, și baia vă așteaptă.

Nerăbdătoare, pentru că pierdea timp prețios departe de Fyfe, Susanna se spălă și o lăsă pe Francesca să-i schimbe rochia.

Camerista .o pieptănă, apoi Susanna traversă camera repede și pentru că întârziase prea mult o luă la goană spre dormitorul lui Fyfe.

Clint o aștepta la ușă, o deschise și ea intră cu ochii strălucitori și cu un zâmbet pe buze.

Apoi se opri brusc, deoarece Fyfe nu era singur așa cum se așteptase ea. În cameră mai erau câteva persoane.

Îi privi .uimită, întrebându-se cine erau și de ce erau îmbrăcați ciudat. Fyfe, care stătea în mijlocul camerei, puțin mai departe de ea, întinse mâna.

– Vino aici, Susanna!

Ea se supuse și el o luă de mână și o ținu aproape de el.

– Deoarece, draga mea, regret că a trebuit să-l mint pe tatăl tău și pentru că vreau mai mult ca orice să-mi aparții, l-am rugat pe preotul de la ambasada americană să ne căsătorească și el a fost de acord, îi explică el.

Susanna simți că nu mai are aer și realiză că bărbatul mai în vârstă era îmbrăcat în sutană, la fel ca și cei doi mai tineri, numai că sutanele lor erau de altă culoare.

– Va fi o slujbă scurtă, domnișoară Lavenham, îi zise preotul. Și să știți fără umbră de îndoială, că după legile americane căsătoria este perfect valabilă, chiar dacă este oficială aici la vilă.

Susanna simți că vocea i se oprise în gât.

Trebuia să oprească nebunia asta. Ea nu se putea căsători cu Fyfe. Trebuia să-i spună și trebuia să-i spună de ce.

El o trase spre preot și atunci realiză că nu putea vorbi cu el despre cum arăta ea, în fața unor străini.

Cum ar putea să-i explice, cum ar putea să-i spună că-l mințise, că nu era frumoasă? Cum putea să distrugă minunea iubirii lor, mărturisindu-i mica ei minciună?

Nu mă pot mărita cu el! Nu pot, de dragul lui ! striga Susanna în sinea ei.

Dar inima îi spunea că nu-l poate răni, nu-l putea face de rușine în fața preotului.

În timp ce aștepta, gândindu-se ce ar putea face, preotul deschise cartea de rugăciuni și începu slujba.

A fost foarte scurtă și când Fyfe își rosti jurământul cu vocea lui profundă și plină de sinceritate, Susanna se auzi răspunzând, dar vocea ei i se păru străină.

Ca și cum ar fi înțeles o parte din vârtejul de sentimente din sufletul ei, Fyfe o ținu strâns de mână tot timpul cât dură slujba de cununie.

Puterea care emana din degetele lui avu darul ca într-un fel ciudat să îndepărteze orice gând, mai puțin cel la dragostea lor.

– Asta pentru că îl iubesc și am încercat să-l salvez de el însuși, încercă ea să se liniștească.

Se putea gândi doar la faptul că fiecare părticică din corpul ei repeta mereu, doar două cuvinte:

– Te iubesc... te iubesc...

Unul dintre preoți îi înmână un inel lui Fyfe și preotul îl sfinți înainte ca el să i-l pună pe deget.

Stia, atunci când îl ajută pe Fyfe să-i pună inelul, că nu trebuia să facă asta, că nu era bine și că atunci când va afla adevărul el ar putea s-o dea afară din casa lui și din viața lui, deoarece îl mințise.

Si totuși, în ciuda a orice, era incredibil de bucuroasă știind că acum era soția lui Fyfe și din acest motiv nu putea fi forțată să se căsătorească cu altcineva.

Slujba luă sfârșit. Îngenunchează și preotul îi binecuvântă, iar când se ridicară, Fyfe duse mâna Susannei la buze.

– Te iubesc, draga mea! îi spuse el încet, în așa fel încât doar ea să-l audă.

Apoi totul a fost atât de năucitor încât ea nu mai știu ce s-a întâmplat.

Clint intră în cameră cu pahare de șampanie, domnul Chambers li se alătură, la fel ca și servitorii, felicitându-i în italiană, atât de bucuroși de parcă ei ar fi fost în locul lor.

Când preotul își luă la revedere, domnul Chambers îl conduse la ușă și servitorii plecară, abia atunci Susanna rămase singură cu soțul ei.

Stăteau unul lângă celălalt, iar în clipa în care Fyfe auzi ușa închizându-se, se întoarse spre ea și o luă în brațe.

Pentru o clipă, ea s-a gândit să se lupte cu el și să-l facă s-o asculte, să-i spună că ar fi trebuit să refuze să se căsătorească, cu el, dar era incapabilă s-o facă.

Apoi a fost prea târziu.

El o săruta și în lumea asta nu mai conta nimic, decât el...

Susannei i s-a părut că erau împreună de câteva minute, deși trecuse mult timp înainte ca Clint să vină să anunțe că masa va fi gata într-o jumătate de oră.

– Atât de târziu este?! exclamă ea.

– E timpul ca stăpânul să meargă la culcare, doamnă, îi spuse Clint.

– La culcare? repetă Susanna surprinsă. Dar am crezut...

– Este încă obosit, doamnă, îi răspunse Clint înainte ca Fyfe să poată vorbi. Și apoi, toată agitația asta, după cum știți, nu-i face bine deloc.

Văzu dezamăgirea din privirea Susannei și adăugă:

– Există și mâine, dacă pot să mă exprim așa, doamnă și mulți ani înainte ca să discutați tot ce doriți, dar n-o să-l las pe stăpân să se oboseacă sau să se agite peste măsură, iar în clipa de față asta face.

– Lasă-mă cinci minute ca să-i spun noapte bună, îi porunci Fyfe. Apoi mă voi băga în pat așa cum dorești.

– Foarte bine, sir.

Clint ieși din cameră și Fyfe o trase pe Susanna în brațe.

– Te iubesc! îi zise. Așa cum a spus și Clint, avem mulți ani înainte în care voi putea să ți-o spun și să te fac să și crezi.

– A fost... într-adevăr... prea obositor pentru tine? îl întrebă neliniștită. Cum aș fi putut să bănuiesc... că plănuiești așa ceva... extraordinar, când m-ai trimis la Florența?

– Nici nu mi-a trecut prin minte că aș putea ține un secret atât de mare, îi zise Fyfe. Am senzația că Cel de-al Treilea Ochi al tău a căzut și s-a spart.

– Nici dacă aș fi avut o mie de ochi, nici o clipă nu m-aș fi gândit că vei face ceva atât de minunat și totuși așa... de incredibil încât să te însori cu mine... fără măcar să mă întrebi dacă vreau să fiu... soția ta.

– Îți pare rău?

– Nu, nu! Niciodată... îi răspunse Susanna. Nu atâta timp cât... mă iubești și vei continua... să mă iubești.

În timp ce vorbea se gândea că nu era cinstită, dar pentru moment apropierea lui și faptul că buzele lui le căutau pe ale ei făcea imposibil să vorbească sau să se gândească la ceva.

El o sărută până când Clint bătu la ușă.

– Când te vei duce la culcare, iubita mea, să mă visezi așa cum și eu te voi visa, iar mâine vom plănui luna noastră de miere.

I-a fost imposibil să-i răspundă pe moment, pentru că era pierdută într-o stare de beatitudine pe care i-o provocaseră sărutările lui.

Se îndepărtară unul de altul.

– Intră! spuse Fyfe și când Clint intră, Susanna părăsi camera.

Voia să fie singură, voia să se gândească, dar Francesca o aștepta și automat, se schimbă într-o rochie de seară ca să ia cina cu domnul Chambers.

Observă, când intră în sufragerie, că masa la care luau de obicei cina era decorată cu flori albe.

Cu o strângere de inimă își zise în gând că ar fi preferat ca în capul mesei să stea Fyfe, și că pe el îl dorea ca să ia cina în noaptea nunții.

Deoarece era foarte atașată de domnul Chambers și nu voia ca el să-și dea seama ce gândea, începu să discute despre Falcon Motors și despre mama lui Fyfe, care murise când acesta era foarte mic.

Apoi el îi povesti cum Fyfe nu avusese niciodat un cămin adevărat, chiar dacă poseda case în mai multe părți ale lumii.

– Simt că asta îi vei dà tu, îi zise domnul Chambers. O casă unde să se simtă bine și unde să se stabilească.

Susanna simțea, fără ca nimeni să-i spună, că Fyfe își dorea o familie și că asta îi lipsise încă de când era copil.

Discutară până când Susanna se gândi că poate domnul Chambers era obosit și sugeră să părăsească sufrageria.

El părea gata să se retragă așa că-i ură noapte bună. Când ajunse în camera ei, Francesca o ajută să se dezbrace și îi perie părul în timp ce ea citea.

Se băgă în pat, mai citi puțin, apoi punând cartea la o parte se gândi la Fyfe.

Pentru prima oară observă că toate cuferele care fuseseră împachetate și lăsate într-o nișă din camera ei, dispăruseră.

– Servitorii nu cred că acum o să plec, dar asta este ceea ce trebuie să fac, își zise în gând.

Și totuși cum era posibil să plece acum, când era măritată cu Fyfe?

Era o diferență între pierderea unei soții sau a unei angajate care-i citea.

– Ce voi face? Ce voi face? se tot întreba.

Întrebarea se transforma într-o rugă, dar se părea că nu avea răspuns.

Automat, pentru că așa făcuse în fiecare noapte, se ridică atunci când consideră că toată lumea dormea, și se îndreptă spre piscină.

Când trăsese draperiile, văzu că era o noapte cu lună, la fel cum fusese prima oară când își croise drumul prin grădină.

Totul era scăldat într-o lumină argintie, celestă și mistică, foarte potrivită pentru noaptea nunții – numai că era singură.

Susanna ieși pe ușă, cu picioarele goale, purtând doar cămașa de noapte.

Înainte de a părăsi camera, își strânse părul în vârful capului, ca de obicei, prinzându-l bine ca să nu se ude.

Apoi păși pe iarbă, care încă păstra căldura soarelui.

Aerul era înmiresmat de parfumul florilor, în special de mărgăritare, și Susanna avu impresia că parfumul lor este mai puternic în acea noapte, pur și simplu pentru că fiecare nerv din corpul ei vibra de dragoste.

Erau mai multe stele pe cer și mai mulți licurici, care zburau în jurul ei până ajunse la piscină.

Privindu-i cum zburau deasupra apei își zise că semănau cu bulele de șampanie.

– Dacă Fyfe ar fi cu mine, oftă ea ușor.

Apoi realiză cu groază că, dacă ar fi, n-ar privi-o cu dragoste, ci cu oroare.

Își scoase cămașa de noapte și o aruncă pe iarbă, apoi intră încet în bazin, gândindu-se așa cum făcuse în ultimul timp, că era Venus a cărei imagine o văzuse în tablou cu câteva ore în urmă.

Totuși în noaptea asta știa că era ea însăși, Susanna, imortalizată nu de penelul unui maestru celebru, ci de dragostea care-i umplea inima până la refuz.

Intră în bazin din ce în ce mai adânc, apoi începu să înoate printre licurici așa cum o făcuse și înainte.

În acea noapte era aproape orbită de reflexia lunii în apa bazinului și după un timp închise ochii și înotă cuprinsă de fericire, simțind încă buzele lui Fyfe peste ale ei.

Străbătu bazinul de cel puțin douăsprezece ori înainte de a se opri în colțul cel mai umbrit și unde apa îi ajungea până la brâu.

Stând în apă privi luna și își reaminti cum în prima noapte se rugase la Ceruri să-i trimită dragostea.

– Sunt mulțumită, atât de mulțumită, le spuse stelelor.

Își ridică brațele așa cum o mai făcuse și înainte, dar nu pentru rugăciune, ci pentru a mulțumi.

Apoi, cum stătea așa, cu fața ridicată spre cer, își dădu brusc seama că nu mai era singură!

Cineva era în apă lângă ea, și Susana scoase un strigăt ușor, iar la lumina lunii văzu că era Fyfe!

Pentru un moment crezu că are vedenii, pentru că el nu avea bandaj în jurul ochilor și se uita la ea.

Când încercă să se întoarcă, brațele lui o cuprinseră și ea simți că era real, foarte real, atunci când o lipi de el.

– Scumpa mea! Iubita mea! îi zise. Venus a mea pe care atât de mult mi-am dorit să o văd așa.

Ea scoase un strigăt de groază și-și ascunse fața la umărul lui.

– Nu te... uita la mine! Te rog... nu mă privi!

– De ce nu, având în vedere că te privesc de ceva timp? Și ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

– Poți... să vezi? Poți... să vezi... cu adevărat?

– Pot să văd, dar va trebui să port ochelari megri în timpul zilei. De aceea, draga mea, am vrut să te văd în noaptea asta, în lumina lunii.

– D-dar... nu mă vezi... clar? insistă Susanna.

– Pot să te văd foarte clar, îi răspunse Fyfe. Și nu pot permite să te mai ascunzi de mine, acum când am și ochi să te văd, nu numai urechi ca să te ascult.

În timp ce vorbea îi puse un deget sub bărbie și-i întoarse fața spre el.

Acum va vedea cum sunt în realitate, se gândi Susana cu groază și închise ochii ca să nu vadă cum se schimbă expresia de pe fața lui.

– Ești așa cum mi-am închipuit, ascultându-ți vocea!

– Eu... eu cred că ești... încă... orb, se bâlbâi ea.

– Deschide ochii și uită-te la mine, iubita mea.

Tremurând ea se supuse și-i văzu ochii așa cum și-i imagi nase, privind-o drept în față ca și cum voia să-i privească i suflet.

– Îmi... pare... rău... foarte rău, șopti ea. Nu... am vrut vreau să zic, să te mint... dar am vrut să cred că eram... frumoasă... pentru că tu ai crezut așa.

– Ești frumoasă! îi zise el cu convingere.

Apoi, ca și cum n-ar mai fi putut să se abțină, o lipi de el și o sărută.

Sărutul lui îndepărtă pentru un moment toate gândurile, în afară de dragoste, și Susanna simți senzația pe care o trezea în ea răspândindu-se în tot corpul și ajungând până la buze.

Încă sărutând-o, Fyfe ridică mâna și-i scoase agrafele, iar părul i se revărsă pe umeri.

Apoi își înălță capul și ținând-o încă în brațe, o scoase pe Susanna din apă.

Urcară treptele împreună, dar ea nu se simțea rușinată pentru că amândoi erau goi, ci doar uluită că el se uitase la ea și nu o considerase urâtă.

Străbătură pajiștea și el o așeză pe o canapea mare și confortabilă acoperită cu perne de mătase, care era înconjurată din trei părți de chiparoși.

Susanna își ridică privirea și capul lui Fyfe se proiecta pe cerul înstelat. Apoi lumina lunii se revărsă peste ei, iar jos licuricii încă mai dansau deasupra bazinului de argint.

Fyfe se întinse lângă ea și o cuprinse în brațe.

– Trebuie să-ți dau o mulțime de explicații, draga mea, îi spuse el. Întâi, trebuie să mă ierți pentru că te-am trimis de acasă în această după-amiază, când doctorii au venit să-mi scoată bandajele.

– D-după-amiază!

– Nu numai că am vrut să aflu singur adevărul, dar eram îngrozit...da, îngrozit...că intenționai să fugi și să mă părăsești.

Ea își ascunse fața la umărul lui.

– Cum... ai aflat...?

– Întâi mi-am folosit al Treilea Ochi și am știut că este ceva în neregulă cu tine, deși tu nu mi-ai fi spus despre ce este vorba. Apoi, recunosc, am fost ajutat de faptul că Francesca i-a spus lui Clint că ai cerut să ți se aducă cuferele și că ai împachetat.

– Nu... am vrut... să mă vezi, șopti Susanna.

– Deja știam în parte, că era un mister în legătură cu felul cum arăți, îi zise Fyfe. Vezi tu, draga mea, vocea ta este foarte expresivă și deoarece însemni atât de mult pentru mine, îți cunosc fiecare inflexiune, simt fiecare secret pe care îl ascunzi de mine.

El râse și o trase mai aproape.

– Vreau să te asigur că în viitor va fi foarte dificil pentru tine să mă înșeli, de fapt sunt foarte sigur că nu o s-o poți face.

– Nu doresc... să te... înșel, îi zise Susanna. Dar tu... ar fi trebuit... să te însori cu cineva... frumoasă la fel ca... toate lucrurile frumoase care te înconjoară.

– M-am însurat cu o persoană frumoasă!

Știa și fără să-i răspundă că ea nu-l credea, și după un moment el o întrebă:

– Când te-ai uitat ultima oară în oglindă?

– Niciodată nu mă uit, dacă este posibil să evit așa ceva, îi răspunse Susanna cu violență. Știu... prea bine... ce voi vedea.

– Cred că aici greșești, îi răspunse Fyfe. Pentru că din ceea ce mi-a spus toată lumea, te-ai schimbat foarte mult de când ai venit aici cu mine.

– Cum poți... să știi... și ce vrei... să zici?

– Am înțeles din cele spuse că atunci când ai sosit la Florența erai destul de grasă.

– Foarte grasă! murmură Susanna.

– Este păcat că nu te-ai cântărit, scumpa mea, când ai sosit, așa ca acum să poți vedea diferența.

Susanna își înălță capul de pe umărul lui și își privi corpul. Niciodată nu-i trecuse prin cap s-o facă până atunci, deoarece când înota noptile, nu se gândea la ea ca persoană, ci se considera Venus.

Acum putea vedea cu claritate că sânii îi erau mult mai mici decât fuseseră, că talia era foarte subțire și stomacul plat.

– M-am schimbat cu adevărat? îl întrebă ea.

– Francesca are grijă de rochiile tale, și trebuie să le strâmteze aproape în fiecare zi, și mi-a spus că părul tău a căpătat o strălucire pe care n-o avea înainte, pentru că acum are șuvițe aurii de la soare.

Susanna respiră profund înainte să șoptească:

– Și fața mea?

Fyfe se ridică într-un cot, ca să-i poată privi chipul.

– Ce să-ți spun despre ea, scumpa mea? Este mai degrabă îngustă, terminându-se cu o bărbie mică, dar lasă-mă să încep cu începutul.

O sărută pe frunte.

– Fruntea ta este așa cum mi-am dorit să fie, ca cea a Madonnei lui Lippi, dar ochii tăi sunt mai mari decât ai Simonettei. Ai impresia că umplu fața ta mică și apoi, ador felul cum se arcuiesc sprâncenele deasupra lor. În timp ce vorbea le urmărea conturul cu degetul. Apoi urmă linia nasului mic.

– Poate că nu se prea vedea când erai grasă, dar acum este perfect proporționat și gura este așa cum trebuie – o invitație pentru mine să o sărut, îi mărturisi el.

Își lăsă capul în jos spre ea, dar Susanna își puse mâinile pe umerii lui

oprindu-l.

– Îmi spui... îmi spui adevărul... adevărul adevărat?

– Îți jur în fața lui Dumnezeu că ești frumoasă, foarte frumoasă, iubita mea, și deoarece m-ai făcut mai deștept și în alte privințe în afara mașinilor de cursă, cred că știu exact cum s-a întâmplat.

– Spune-mi! Spune-mi!

– Păi, de la început de când ai venit aici, ai urmat același regim ca Chambers, –fără zahăr – așa că grăsimea s-a topit zi de zi.

Zâmbi, apoi adăugă:

– Pentru unii oameni, zahărul este otravă.

În timp ce el vorbea, Susanna se gândea cuprinsă de un sentiment de vinovăție la toată ciocolata și dulciurile pe care le consumase în trecut, ori de câte ori mama ei o făcuse să se simtă inferioară.

Desigur, se îndopase cu tot felul de mâncăruri care o îngrășaseră și își amintea de mesele copioase pe care le mâncase acasă. Trei sau patru feluri diferite la micul dejun, iar în

timpul orelor se îndopa cu o imensă farfurie de budincă. Tot felul de budinci cu sosuri de melasă și prăjituri cu gem de căpșuni.

Nu era de mirare că fusese grasă, deoarece cu stomacul plin, nu se mai simțea mizerabil și nici neînsemnată.

– Și nu numai că ai pierdut în greutate în felul ăsta, continuă Fyfe, ci în fiecare noapte când înotai în bazin puneai în mișcare toți mușchii și astfel ai ajuns să ai corpul perfect de acum.

Mâna lui îi atinse sânii și în timp ce vorbea coborî spre coapse și ea se simți cuprinsă de fiori, dar nu se putu abține să nu-l întrebe:

– Știai... că... înotam... în fiecare noapte?

– Sigur că știam! În Italia nimic nu poate fi ascuns sau ținut secret. Cel care are grijă de piscină știa că era folosită și Clint, care doarme iepurește, știa că tu te strecurai prin grădină când toți dormeau. Chiar eu obișnuiam să te ascult când treceai pe sub fereastra mea, și doream să fiu cu tine.

Îi zâmbi, apoi îi zise cu blândețe:

– Astfel am știut unde să te găsesc în noaptea asta, ca să-ți spun secretele mele, așa ca să nu mai existe nici o taină între noi.

Își mișcă buzele pe obrazul ei moale.

– Tu erai vocea din întuneric, scumpa mea, o voce de aur dulce, dar acum pot să te văd și iubesc ceea ce văd!

– Vrei să spui... că într-adevăr nu sunt... urâtă... și nu ești... dezgustat de mine ?

– La ultima parte a întrebării pot să răspund foarte ușor, îi replică Fyfe cu o notă serioasă în voce. Dar îți promit, iubita inimii mele, că spun adevărul, când zic că ești foarte frumoasă și mi-e teamă că mulți bărbați vor dori să-ți spună același lucru.

– Chiar crezi că aș asculta vreodată... vreun bărbat, în afară de tine? îl întrebă Susanna. Oh, Fyfe, dacă într-adevăr mă găsești... drăguță... atunci nu mai este nevoie să te părăsesc!

– Nici nu am intenția să te las s-o faci, îi răspunse el. Sunt foarte supărat pe tine că te-ai gândit la așa ceva. Cum ai putut fi așa de crudă, așa de vicleană încât să vrei să mă lași în întuneric din nou?

– Oh, dragul meu, nu am dorit... s-o fac! strigă Susanna. Te iubesc și te ador! Ești minunat... magnific... și ești universul... meu. Pur și simplu nu-mi vine să cred... că sunt potrivită... pentru tine.

– Ești tot ce mi-am dorit la o femeie și până acum nu am găsit, îi spuse Fyfe. Viața noastră toată, împreună, scumpa mea, va fi una plină de frumusețe, încât niciodată nu vei mai vedea urâțenie, în special pe chipul tău perfect și adorabil.

Gura lui o găsi pe a ei și pentru că spusele lui îi creaseră o stare de extaz ce depășise orice simțise în trecut, brațele Susannei îi cuprinseră gâtul și se lipi și mai tare de el. Erau una cu stelele, cu frumusețea grădinii și parfumul mărgăritarelor.

– Ești a mea! exclamă Fyfe cu vocea adâncă și plină de pasiune. A mea acum și întotdeauna, și niciodată nu te voi lăsa să mă părăsești.

Apoi nu mai erau ființe umane, ci divine, parte a Divinului, care este frumusețea perfectă și strălucește ca o lumină ce călăuzește omenirea prin întuneric spre dragoste.

Sfârșit